MARY JAMES

Dragoste a învinge mândria

afC

ALCRIS

Capitolul 1

Trebuia să aştepte peste două ore. Cally Shearman nu mai plecase niciodată de acasă. Nu era obişnuită cu sentimentul de agitaţie care pusese stăpânire pe ea încă de când începuse să se gândească la plecare.

De ce ar fi fost obişnuită? întotdeauna existase un obstacol: tatăl ei. Bernard Shearman îi condusese, pe ea şi pe fratele ei, Rolfe, cu o mână de fier şi chiar şi acum, deşi avea douăzeci şi trei de ani, nu crezuse că va mai scăpa.

Se gândea că poate de la început îi lipsise ceva . Deşi ea, spre deosebire de Rolfe nu fusese lăsată să meargă la universitate şi să cunoască oameni de vârsta ei, când Rolfe îi propusese acum doi ani „să-l lase pe bătrân cu ideile lui“ şi să meargă cu el, nu putuse. Ar fi vrut să simtă entuziasmul din ochii lui, dar pur şi simplu nu fusese în stare.

Nu ştia dacă din dragoste pentru tatăl care o crescuse, sau doar dintr-un sentiment de datorie, îi spusese lui Rolfe:

-Are nevoie de mine.

Cine altcineva ar mai fi avut grijă de el dacă pleca? Tatăl ei era un om pretenţios. Era obişnuit să aibă pantofii lustruţi, hainele curate şi trei mese gătite pe zi, deşi el era prea neajutorat ca să-şi fiarbă un ou.

O apucă o criză de tuse şi doamna amabilă de lângă ea o întrebă:

- Vă simţiţi bine, domnişoară?

Cally îşi şterse ochii pe care atacul de tuse îi făcuse să lăcrimeze:

- Foarte bine, mulţumesc, replică liniştită, stând dreaptă în fotoliul confortabil, alb cu purpuriu, din sala de aşteptare a aeroportului din Miami.

Femeia îi aruncă o privire care îi trăda originea englezească, dându-i de înţeles că fusese jignită de felul rezervat în care i se răspunsese. Având spontaneitatea aspru înăbuşită de când se ştia, Cally nu reuşi să aleagă cuvintele necesare pentru a-i spune doamnei cât de mult apreciase întrebarea ei binevoitoare.

Jenată de incapacitatea ei, Cally îşi deschise geanta şi scoase scrisoarea al cărei conţinut îl ştia deja pe de rost. Scrisoarea venise din Mexic, din partea lui Rolfe, acum două luni. Venise tocmai când lucrurile începuseră să se schimbe, acasă.

Pretinse că era atentă la scrisoarea din mâna ei, în timp ce îşi amintea cum fusese bolnavă în perioada aceea din cauza unei gripe care o ţintuise la pat două zile, spre supărarea tatălui ei.

Chiar dacă virusul, neglijat o vreme, făcuse să nu se poată da jos din pat, apatică şi obosită, cu o tuse care înrăutăţea lucrurile, ajunsese între timp la concluzia că meritase. Tatăl ei, fără a se coborî la treburile gospodăreşti - ceea ce oricum nu conta fiindcă din cauza bolii nu avea poftă de mâncare - alesese să mănânce în oraş. Ajunsese astfel să cunoască o văduvă, Elma Bates, cu care se împrietenise. Era cu aproape cinci ani mai mică decât el, poruncitoare din fire ca el, şi se îndrăgostise

nebuneşte de ea.

Cally îşi amintea prima zi în care o adusese pe doamna Bates acasă.

- Mergi dreaptă! o admonestase aspru când, simţindu-se în continuare rău, aducea din bucătărie o tavă cu ceşti de ceai.

- Ai răcit, mi-a spus tatăl tău, remarcase Elma Bates, cu buzele uşor despărţite de ceea ce se putea numi la ea un zâmbet.

- Mă simt mai bine acum, replicase ea, dar imediat, şi de neiertat din perspectiva tatălui ei, izbucni într-un acces de tuse, vărsând ceai în farfurioara pe care tocmai se pregătea să i-o dea doamnei Bates.

- Iei vreun medicament pentru tusea aceea? întrebă Elma Bates, retrăgându-se, „din cauza viruşilor sau de teamă să nu fie stropită cu ceai?“, se întrebă Cally.

- Doctorul spune că tusea ei se va vindeca imediat ce vom avea câteva zile însorite, răspunse tatăl în locul ei, cu ochii pe fereastra pe care se scurgea ploaia. E mai deja, şi nici un semn de vară.

în timp ce Elma Bates îl privea ca şi cum ar fi spus ceva foarte inteligent, Cally se aşează cu gândul la Rolfe, la scrisoarea pe care o primise în dimineaţa aceea de la el, şi la soarele de care, fără îndoială, el se bucura din plin. Era frumos din partea lui să o invite la nunta lui, dar ea nu avea nici o şansă să poată merge. Se părea ca Rolfe se descurca bine de unul singur. Se gândea că trebuie să aibă o slujbă bună acolo unde locuia, in Queretaro, ca să poată să o invite să stea cât vroia.“Banii nu sunt o problemă“ îi scrisese el. „Fă-ţi doar bagajele şi vino. Avem o casă mare în care să ne mutăm, eu şi Graciela, aşa că te poţi pierde şi tu prin ea „

Cally zâmbi acestor gânduri. Ar fi fost minunat să-şi vadă singurul frate căsătorit. Şi, dacă ar fi locuit cu ei, cu Graciela şi cu fratele ei, cu siguranţă ar fi reuşit să se facă neobservată. Dar desigur că nu va putea merge. Chiar şi aşa cum spusese Rolfe, cunoscând situaţia lor financiară, că tot ce trebuia să facă era să strângă bani pentru dus, că va plăti el pentru biletul de întoarecere, dacă şi când va vrea să se întoarcă, nu putea merge .

- Putem să auzim şi noi gluma?

Remarca răutăcioasă a tatălui ei îi readuse gândurile în cameră.

- îmi pare rău, tată, spuse ea ascultătoare, tocmai mă gândeam la Rolfe.

- Se va căsători în curând, cred, adăugă Elma Bates. Şi cu o privire vicleană aruncată lui Bernard Shearman continuă:

- Nu pari atât de în vârstă încât să ai un fiu pe cale să se căsătorească.

Ameţeala o lovi pe Cally. Rolfe avea douăzeci şi opt de ani. Admiţând că tatăl ei era un om îngrijit şi că arăta mai tânăr decât era, avea totuşi şaizeci de ani; se pensionase mai devreme şi chiar era mulţumit de acest lucru.

De îndată ce putu, îi lăsă singuri şi se retrase în bucătărie, unde, aşezată pe un scaun, îşi dori cu disperare să găsească energia de care avea nevoie. Cu excepţia unor rare ocazii, când îi mai vizita un unchi sau o mătuşă din partea mamei ei, care murise, tatăl ei nu invita pe nimeni şi cum doamna Bates nu părea că avea de gând să acţioneze, Cally se hotărî să o invite să rămână la cină.

In săptămânile care urmară, Elma Bates deveni un musafir frecvent. Cu timpul, apăru o schimbare în Bernard Shearman. Devenea mai îngăduitor cu fiecare vizită a văduvei. Cally se schimba, de asemenea. Deşi încă mai avea crize de apatie, ceva din energia ei trecută se reîntoarse. Se gândea adesea la Rolfe, care reacţionase altfel decât ea faţă de educaţia strictă pe care o primiseră, care se revoltase împotriva ei atunci când intrase la universitate. Se gândea că trebuie să se fi liniştit dacă se îndrăgostise de Graciela Delgadillo. Avea senzaţia că îl înţelegea bine, deşi ştia că nu va putea fi vreodată ca el, oricât de mult ar fi vrut.

Dar să fie atât de nepăsător dacă ea avea sau nu o slujbă, să dispreţuiască convenţiile cum adesea făcuse, atât de mult încât tatăl lor nu mai vroise să-l mai primească înapoi în casă după ce terminase studiile, nu, ea nu putea fi astfel. Credea că tatăl ei făcuse o treabă bună când îi înăbuşise instinctele naturale. Dar admiţând acest lucru, ignora revolta care începuse să prindă viaţă

în sufletul ei.

Treptat, acceptă ca fiind binevenite vizitele pe care le făcea Elma Bates. începuse să spere că dacă tatăl ei nu era îndrăgostit de aceasta
- în mintea ei nu îl putea imagina iubind pe cineva - măcar o va considera o companie mai plăcută decât era ea; ea care nu avusese niciodată curajul să înfrunte furiile lui sau să-i spună că va pleca şi ea.

Cu două săptămâni înainte de nunta lui Rolfe, pe când se afla în bucătărie şi tatăl ei în vizită la Elma Bates, simţi că sentimentul de revoltă ajunsese la limită şi nu mai putea fi domolit. Auzi cheia tatălui ei în uşă, dar spre deosebire de alte dăţi, sentimentul care o stăpânea nu dispăru în faţa apropierii lui. Nu dispăru şi simţi că nu va mai putea să aştepte pentru ca ceva să se înfiripe între el şi prietena lui.

Bernard Shearman veni în bucătărie. Făcea des asta, din dorinţa de a vedea ce va mai ieşi de acolo, şi niciodată ca să vadă cum se întâmpla acest lucru. De data asta părea dispus să mai zăbovească şi Cally înţelese că nu va mai aştepta ca el să critice ceea ce gătea şi că va începe ea prin a-i spune ce avea în minte.

Fără să-l privească, aprinse focul sub oala cu supă pe care urma s-o servească în seara aceea, şi începu să vorbească, atâta timp cât o mai ţineau puterile:

- M-am gândit, înghiţi în sec din cauza liniştii care denota faptul că o asculta şi continuă, m-am gândit că aş vrea să mă duc la căsătoria lui Rolfe.

Vocea puternică din sala de aşteptare, chemând pe cineva, o readuse în locul în care se afla. Cally privi scrisoarea lui Rolfe, încă în mâna ei, şi se întrebă dacă el o primise pe a ei. Se gândi că trebuia să o fi primit. Scrisorile lui aveau nevoie de nouă zile ca să ajungă şi ea îi scria în ziua imediat următoare.

Un zâmbet uşor îi flutură pe buze gândindu-se la surpriza lui citind ceea ce îi scrisese, nu numai că va fi prezentă la nunta lui ci şi ceea ce urma după asta.

Trebuise să se uite la tatăl ei, după ce îndrăznise să-i spună ce intenţiona să facă, şi văzuse, aşa cum se aşteptase, că era suparat. Dar furia aceea, înţelese mai

târziu, se datora faptului că îl pusese pe moment în umbră. Vroia să facă un anunţ de-al lui şi nu-i plăcuse că fiica lui, pe care avusese grijă s-o terorizeze, se dovedea dintr-o dată mai curajoasă decât estimase el.

Pe moment, declaraţia ei cu privire la ceea ce vroia să facă fu ignorată.

- Doamna Bates vine la cină. Ea va fi noua ta mamă vitregă. Ai grijă să faci mâncare pentru trei persoane.

După ce făcu acest anunţ, plecă liniştit din bucătărie, lăsând-o pe Cally mirată la culme.

Deşi nu nutrea o afecţiune deosebită pentru Elma Bates, Cally primi în acea seară un motiv pentru care să-i fie recunoscătoare. înţelese pe când se aflau cu toţii la masă, că tatăl ei discutase cu viitoarea lui mireasă dorinţa ei de a pleca în Mexic. în atmosfera solemnă a mesei, Cally simţi că speranţele ei aveau prea puţine şanse să se îndeplinească din moment ce el alesese să-i ignore dorinţa şi fiindcă nu avea mijloacele necesare îşi reprimă dezamăgirea, adoptând în acelaşi timp un zâmbet amabil.

- N-am avut când să te felicit tată, spuse liniştită şi, întorcându-se spre Elma Bates, continuă: sunt foarte încântată, doamnă Bates, sunt sigură că...

Doamna Bates puse capăt felicitărilor ei ridicând din umeri.

- Bernard mi-a spus că vrei să mergi la nunta fratelui tău, peste două săptămâni.

Luată prin surprindere, Cally îşi îndreptă ochii căprui spre verzi asupra tatălui său. Acesta îşi continuă masa, perfect mulţumit în a lăsa discuţia aceasta pe seama doamnei Bates.

- Da, aşa este, replică ea calmă. E singurul meu frate şi aş dori să.

- Credem că ar trebui să mergi, anunţă doamna Bates ca şi cum totul ar fi fost stabilit. Bucuria lui Cally fu atât

de mare încât nu-i păsă că femeii pe cale să devină mama ei vitregă nu o interesa soarta ei, cum se văzu în continuare.

- Bernard va vinde această casă şi se va muta la mine. O privi pe Cally ţintă şi continuă fără să clipească: casa mea nu e destul de mare pentru trei persoane.

„Mă bucură asta“ se gândea Cally mai târziu, în camera ei, apreciind la justa lui valoare norocul de a fi scăpat de posibila soartă de a deveni servitoare în acelaşi timp la tatăl ei şi la noua lui soţie.

Dar află în ziua următoare că, dacă doamna Bates reuşise să-l înmoaie puţin, nu era totuşi cu nimic mai generos decât înainte în ceea ce privea banii, în ciuda faptului că putea estima o sumă frumuşică din vânzarea casei.

- O să plătesc pentru biletul tău, pentru călătoria dus, o informă el.

- Dar., începu ea, însă văzu cât de puţin, de fapt, îi păsa de ea. Vrei să spui că nu vrei să mă mai întorc? Era prima oară când îl provoca şi spre surpriza ei, descoperi că ar fi trebuit să o fi făcut cu mult timp înainte - de fapt era un laş.

- Nu am spus asta, ţipă el. Fratele tău spune că o să plătească el pentru biletul de întoarcere, nu? Are mai mulţi bani decât mine, aşa că lasă-l să plătească.

Lui Cally nu-i plăcu asta dar, din moment ce nu avea bani nici măcar pentru un bilet-dus, nu îndrăzni să meargă mai departe. N-ar fi fost prima oară când tatăl ei nu şi-ar fi ţinut cuvântul.

- Se poate să primesc ceva în plus ca să-mi cumpăr câteva rochii? Se spune că e foarte cald acolo. Nu auzi răspunsul lui din cauza tusei care o apucă în acel moment. îi dădu însă un cec suficient să acopere costul drumului,

câteva rochii şi să-i mai rămână o mica sumă de buzunar.

Unul dintre membrii personalului veni şi grupă oamenii care urmau să-şi continue drumul spre Mexico City, cam o duzină în total. Cally se ridică să li se alăture şi se simti din nou entuziasmată, mergând alături de ceilalţi pasageri spre avion. Rolfe o va aştepta oare la aeroportul din Mexico City? De-abia aştepta să-l vadă.

Zborul din Miami merse destul de uşor. în doar două ore şi patruzeci de minute se afla pe teritoriul mexican iar gândul că, după ce va trece prin vamă, îl va vedea pe fratele ei făcu să dispară orice urmă de oboseală.

„Trebuie să fi primit scrisoarea mea“, se gândea în timp ce încerca să-l vadă pe Rolfe în mulţime. Se simţi dezamăgită când înţelese că el nu era acolo, dar reuşi să-şi revină. La urma urmei, Oueretaro nu era departe de capitală. Cu siguranţă, fusese prea ocupat cu pregătirile pentru nunta care avea loc în ziua următoare ca să poată s-o aştepte. Cine ştie, poate că avea pe cap chiar o petrecere a burlacilor, medită ea. începea să simtă oboseala, în Mexic era doar şase şi jumătate după-amiaza, dar în schimb, în Anglia, era unu dimineaţa.

„Doar nu voi ajunge în Oueretaro dacă stau pe loc, mulţumindu-mă să arăt ca o oiţă rătăcită“. îşi aminti că, într-una din rarele lui scrisori, Rolfe menţionase existenţa unui autobuz care făcea curse regulate la Oueretaro, aşa că, înarmată cu cele două valize şi cu un ghid de conversaţie englez-spaniol, Cally începu să caute un taxi care să o conducă la autogară.

Oboseala alungată de nerăbdarea de a-l vedea pe Rolfe reîncepu să-i dea târcoale, deşi claxonul taxiului care o ducea la autogară ar fi împiedicat orice tentativă de somn.

Ghidul de conversaţie se dovedi mai mult decât util

când ajunse la autogară şi trebui să cumpere un bilet. Fu îndrumată spre un autobuz pe care scria „Leon“, dar de care fu ferm asigurată că mergea la Oueretaro. Aşezată pe locul ei, lăsă să-i scape un suspin de uşurare amestecat cu plăcere; reuşise până aici.

- Mă iertaţi, domnişoară, spuse mexicanul voinic care se aşezase lângă ea, când unul dintre cei doi copii pe care îi ţinea în braţe o înghionti.

Observase că vorbea des cu o femeie, cu alţi doi copii în braţe, care se afla pe scaunul din cealaltă parte a ei şi înţelese că era soţia lui. Deodată, Cally zâmbi, un zâmbet natural care nu se adresa doar mexicanului care îşi ceruse scuze. Spontaneitatea reprimată se lupta dintr-o dată să iasă la suprafaţă. Şi înainte să-şi dea seama, se trezi că le oferă, prin gesturi, să schimbe locurile astfel încât soţul şi soţia să stea alături. Riscă chiar un „pentru nimic“ in spaniolă, ca răspuns la mulţumirile bărbatului. Dragostea cu care acesta se ocupa de copiii lui, dragoste pe care ea şi Rolfe nu o primiseră niciodată de la tatăl lor, îi dădu un sentiment de siguranţă pentru viitor. Acum ştia că se va şimţi bine în Mexic.

Când autobuzul ajunse în Oueretaro, Cally abia se mai ţinea pe picioare. Această ultimă călătorie durase trei ore şi afară se întunecase. Pe drum, se abţinuse să doarmă, de teamă că va trece de staţia unde trebuia să coboare.

Cineva îi dădu bagajele din compartimentul unde se aflau acestea şi cu ele în mână se îndreptă, sfârşită de oboseală, spre interiorul autogării. Avu nevoie de toată educaţia aspră pe care o primise ca să nu izbucnească în lacrimi văzând că Rolfe nu o aştepta nici aici.

- Cred că te-ai rătăcit, spuse o voce voioasă în engleză şi trebui din nou să se lupte cu lacrimile când văzu doi tineri, un băiat şi o fată, relaxaţi, îmbrăcaţi în blugi,

studenţi probabil.

- O să dureze mult până vine legătura noastră, ai nevoie de o mână de ajutor?

Simţindu-se dintr-o dată mai puţin singură din cauza englezei prietenoase pe care o vorbeau cei doi, Cally le explică imediat că sperase să fie aşteptată de fratele ei, pe care se grăbi să-l scuze, precizând că se căsătorea a doua zi.

- Desigur, e foarte ocupat, încheie ea.

- Probabil cu o petrecere nebună în cinstea ultimei lui nopţi de libertate, rânji tânărul şi se alese cu un cot în coaste din partea prietenei lui. Totuşi, trebuie să ştii unde locuieşte.

Cally scoase scrisoarea din geantă şi le arătă adresa lui Rolfe. Tânărul îi spuse că nu era departe şi, dat fiindcă erau cu toţii obosiţi, cel mai bine era să ia un taxi, iar ei o vor însoţi ca să-i explice în dialect local proprietarului cine era şi să-l convingă s-o lase să intre în apartament. El unul era sigur că Rolfe era plecat în oraş după treburi.

Dacă văzură sau nu cât de obosită era - în Anglia ar fi fost cinci dimineaţa, calculă ea - nu ştia, dar fiecare îi luă o valiză din mână şi chemară un taxi.

Dezamăgirea o aştepta şi la locuinta lui Rolfe. Nu răspundea nimeni la uşă, iar proprietarul, care din fericire locuia în apropire, le spuse ca acesta eliberase apartamentul în dimineaţa aceea.

- Trebuie ca şi-a mutat lucrurule în casa în care el şi Graciela vor locui după ce se întorc din luna de miere, spuse ea, încercând să nu-şi arate deznădejdea şi să nu pară neajutorată când Tim, descoperise că acesta era numele băiatului, o întrebă care era adreasa casei şi nu-i putu răspunde, deoarece Rolfe nu se gândise să i-o

comunice.

Observă apoi că numele de Graciela sugerase ceva proprietarului, căci îi spuse lui Tim într-un fluviu de cuvinte în spaniolă ceva din care ea nu reuşi să înţeleagă decât „novia“, adică logodnică şi „senor Delgadillo“, nume care îi părea cunoscut. Zâmbetul cu care Tim mulţumi proprietarului dovedi că faptul că nu ştiau unde locuieşte Rolfe nu mai constituia o problemă.

- Se pare că fratele tău e logodit cu fiica unuia dintre cei mai respectaţi oameni din oraş, o informă Tim. Domnul Delgadillo are o fabrică mare în zona, aşa că toată lumea ştie unde locuieşte. Studie adresa pe care i-o înmână proprietarul.

- Crezi că ar trebui să mă duc acolo? întrebă Cally nesigură, deşi nu vedea ce altceva ar mai fi de facut.

- Nu ai de ales, răspunse Tim. E foarte probabil ca fratele tău să fie acolo, cel putin aşa cred. Chiar dacă nu e acolo, cu siguranţă că ei ştiu unde e.

Cally simţi cum îi revine curajul. Doar gândul că Rolfe s-ar putea afla în casa logodnicei lui era suficient s-o învioreze.

Tânărul cuplu o ajută din nou cu bagajele până găsiră un taxi. Tim îi spuse că ei nu mai au timp s-o însoţească, iar Cally le mulţumi din suflet pentru ajutorul dat. Deşi nu prea avea bani, se oferi să le plătească un taxi până la gară.

- O să mergem pe jos, răspunse Tim la propunerea ei şi continuă cu un sarcasm dezarmant; o să-i facă bine lui Julie puţină mişcare, s-a cam îngrăşat de când suntem aici.

- Au sosit şi complimentele, răspunse Julie cu acelaşi sarcasm, dar deloc supărată.

Cally regreta că trebuia să se despartă de doi oameni aşa de prietenosi. înainte, îi venise atât de greu să-şi facă prieteni încât fusese o surpriză plăcută să se înţeleagă aşa de bine cu ei. Se întreba, pe când taxiul gonea pe sub o arcadă uriaşă şi arcuită, dacă faptul că se afla departe de tatăl ei făcea ca partea introvertită a sufletului ei să iasă la suprafaţă.

După o cursă care îi păru că durează o veşnicie, taxiul coti pe o alee pavată şi mărginită de copaci. Era foarte bine luminată şi elegantă. Neştiind cât costa cursa - pe cea de dinainte o ajutase Tim s-o plătească - îi înmână şoferului o bancnotă de cinci sute de pesos, „aproape zece lire“ îi veni în minte, dar spre surprinderea ei era mai mult decât suficient şi primi înapoi un rest la care nu se aşteptase.

Se simţi singură şi destul de agitată când taxiul se îndepărta în viteză. Aleea atât de liniştită, pereţii înalţi care înconjurau casa şi uşile duble şi foarte înalte îi dădură impresia că nimeni nu va auzi când sună la uşa.

Apăsă din nou pe sonerie, fiindcă nimeni nu răspunse prima oară. Dacă familia Delgadillo nu era acasă? Simţi că intră în panică. Ştia că nu va avea curajul să sune la o altă uşă dacă la asta nu ar fi răspuns nimeni.

Deodată, auzi un câine lătrând şi apoi nişte paşi. Se concentră asupra puţinei spaniole pe care o cunoştea, deşi spera că persoana pe care o auzea deschizând uşa, vorbea măcar puţină engleză.

- Vă rog, spuse ea când, în sfârşit, uşa se deschise, deşi fata care se afla în faţa ei era mai mult atentă la câinele care lătra furios, încercând să iasă din casă. Domnul Shearman e acasă?

întrebarea ei fu întâmpinată de o privire inexpresivă

din partea fetei. Apoi, spre marea ei surpriză, i se închise uşa în nas.

- Ce.? reuşi Cally să murmure în timp ce rămase uluită în faţa uşii închise. Realiză apoi că fata trebuie să se fi dus să lege câinele care-i dădea bătaie de cap. Probabil că la început îl adusese cu ea din cauză că se temuse să nu fie cineva nepotrivit la uşă. Se simţi mai bine când auzi nişte paşi grei de bărbat în spatele uşii; trebuie că fata o înţelesese şi îl chemase pe Rolfe.

Oboseala dispăru ca prin farmec în faţa unui gând atât de fericit. îşi aranjă părul, pregătindu-se să-l întâmpine cu un zâmbet. Paşii se opriră şi uşa se deschise. Zâmbetul îi apăru pe faţă şi făcu un pas înainte, pregătită pentru îmbrăţişarea cu care Rolfe o va primi, pentru expresia de bucurie pe care fără îndoială se va ivi pe chipul lui.

Brusc, zâmbetul îi dispăru. Bărbatul care stătea în faţa ei nu era Rolfe. Era cu cinci, poate chiar cu zece ani mai în vârstă decât el, dar la fel de înalt şi de lat în umeri. Arăta însă atât de puţin încântat s-o vadă, încât Cally simţi cum o străbate un fior din cap până în picioare.

Era un bărbat care nu avea timp de pierdut, află şi asta, destul de repede. Fie că deduse din culoarea deschisă a părului ei că nu era mexicană, fie înţelese asta din ceea ce îi comunicase fata, i se adresă direct în limba ei maternă.

- Menajera mi-a spus că aţi întrebat de Shearman, spuse el pe un ton prea puţin prietenos, aproape fără urmă de accent în voce.

- Da, răspunse ea calm, simţind imediat că nu-l place şi modelându-şi vocea să sune la fel de rece ca a lui. Ce mult şi-ar fi dorit ca Julie si Tim să fi fost acum cu ea! Sunt... continuă ea, fără a-şi îndulci vocea. Ceva în

bărbatul acesta o readuse la starea introvertită pe care, doar cu puţin timp în urmă, simţea că o învinsese.

- Eşti şi tu una din femeile lui, i-o tăie scurt bărbatul.

- Cum?

Era şocată de ceea ce auzea. Ceva nu era bine! Nu putea fi bine dacă domnul Delgadillo, deşi trebuie că se căsătorise foarte tânăr ca să poată fi tatăl Gracielei, vorbea deja de Rolfe şi alte femei!

- Mă numesc Cally Shearman, îi comunică ea pe un ton îngheţat. îşi iubea fratele şi nimeni nu putea s-o facă amabilă vorbindu-i urât despre el. Rolfe este fratele meu. Am sosit astăzi din Anglia. Am venit pentru nunta de mâine.

O studie câteva momente care ei îi părură nesfârşite. în ciuda oboselii, nu se pierdu cu firea in faţa ostilităţii pe care bărbatul din faţa ei nici nu se obosea s-o ascundă. Se ţinu dreaptă şi rece în timpul analizei lui. Nu-i păsa ce credea despre silueta ei gingaşă sau despre trăsăturile expuse privirii lui. Aceasta alunecă de la părul ei blond şi obrajii palizi spre fruntea ei netedă, stărui un moment asupra nasului ei fin, aristocratic aproape, asupra gurii frumos modelate şi se opri, în final, pe bărbia care, Cally de-abia acum realiza, exprima încăpăţânare. Deşi ar fi vrut să plece cât mai repede din faţa privirii necruţătoare, era hotărâtă să nu dea înapoi, nici măcar cu un pas, până când nu afla ce se întâmplase. Trebuia să ştie dacă acesta era domnul Delgadillo, tatăl Gracielei, şi ce avea împotriva lui Rolfe de spusese „eşti şi tu una din femeile lui“.

Bărbatul îşi termină inspecţia cu o ultimă privire aruncată feţei sale şi spuse într-un final:

- Ar fi bine să intri. Nimic nu i se schimbase în voce, rămăsese la fel de aspră.

- Rolfe este aici?

Cally ar fi putut la fel de bine să nu întrebe. Fără să-i răspundă, bărbatul se întoarse şi-i făcu loc să intre. Pe când el închidea uşa în urma ei, Cally simţi că-l displace chiar mai mult decât înainte. Reveni şi o conduse într-o cameră largă şi bine luminată.

Cu o fluturare uşoară a mâinii, o invită să ia loc înainte ca el însuşi să se aşeze. Cally se conformă, mai ales deoarece era obişnuită să facă ce i se spune, dar şi fiindcă aşa îl putea vedea mai bine. Când întâlni cei mai albaştri ochi pe care ş-ii putea închipui, surpriza înlocui încăpăţânarea proaspăt descoperită, şi simţi că, dacă n-ar fi fost o urmă de accent în vocea lui, n-ar fi putut niciodată să-şi închipuie că era mexican.

O supără, de asemenea, că în timp ce ea remarca părul lui ca fiind asemănător blondului închis al lui Rolfe, el continua să stea în picioare, fără a lăsa să se înţeleagă din atitudinea lui că ar avea de gând să se aşeze. Nu-şi putea imagina un nas mai aristocratic ca al lui, fără a mai vorbi de privirea directă cu care o ţintuia.

Felul îngâmfat în care se uita la ea îi readuse în minte stricteţea educaţiei sale şi simţi imediat cum se revoltă. Doar nu venise până aici ca să găsească iar o privire ca asta! Aşa că ripostă cu o aroganţă pe măsură, când întrebă:

- Sunteţi domnul Delgadillo?

- Carlos Delgadillo este vărul meu, fu informată cu o privire îngheţată care o lăsă să înţeleagă că maniera în care vorbise nu plăcuse interlocutorului ei. Şi, înainte de apuca să ceară să-l vadă din nou pe domnul Delgadillo, din moment ce se părea ca Rolfe nu era acolo, el continuă: am sosit astăzi de la ferma mea din Durango, anticipând să fiu oaspete la nunta Gracielei de mâine.

- Anticipând...?

Felul în care o spusese aproape că sugera că nu va avea loc nici o nuntă a doua zi. Dar era ridicol, doar din ceea ce ştia ea, aranjamentele pentru nunta asta fuseseră făcute cu cel puţin două luni înainte.

Exista încă aroganţă în vocea ei când, hotărâtă să ignore la rândul ei spusele lui, continuă:

- Aş putea s-o văd pe Graciela sau pe cineva din familia ei?

- N-ai înţeles? întrebă el cu răceală; fireşte că el ştia că înţelesese. Tocmai ţi-am spus că fac parte din familie.

- Mă referisem la cineva mai apropiat.

Ochii lui se îngustară din nou, lăsând-o să înţeleg' că, de data asta, aproape că-l insultase. Era sigură de asta, din moment ce calmul lui dispăruse.

- Nu ştiu cum stau lucrurile în ţara voastră, i se răspunse tăios, dar în ţara mea, Mexic, când un necaz îl loveşte pe un membru al unei familii, toată familia simte, indiferent de gradul de rudenie. Mândria din vocea lui indica limpede că era mexican.

- Necaz? Aroganţa din vocea lui o făcu să-şi lase propria îngâmfare la o parte. Ce necaz? întrebă ea cu voce scăzută.

- Mă numesc Javier Zarazua Guerrero, îi spuse el pe un ton formal, fără să se obosească să-i răspundă la întrebare. Vărul meu Carlos m-a rugat să mă ocup de tine. El, soţia lui şi Graciela s-au săturat de familia Shearman pentru o bună bucată de timp.

- Săturat de .Ameţeala o cuprindea din nou. Nu înţelegea nimic din toate aceastea. Omului acesta, care o îngheţa, i se ceruse să se ocupe de ea! încercă să-şi revină. Din moment ce în felul acesta nu primea nici un răspuns, tot ce putea spera era să-l vadă pe Rolfe cât mai

repede; el va lămuri totul.

- Poate că atunci, domnule Guerrero...

- Zarazua, o corectă el.

- Atunci poate, din moment ce cu dumneata trebuie să tratez, poate că îmi vei spune adresa unde locuieşte fratele meu şi nu va mai trebui să te deranjez. Văzu cum gheaţa din el se înăspreşte, dar continuă curajos, încercând să nu se lase afectată de răceala lui crescândă. L-am căutat la apartamentul lui şi mi s-a spus că s-a mutat. în ultima lui scrisoare către mine, menţionează că a cumpărat o casa pentru el şi Gr.

- N-a cumpărat nimic. Casa în care ar fi trebuit să locuiască Graciela a fost cumpărată de tatăl ei. Nici un ban de-al fratelui tău nu a intrat în ea.

în timp ce ea încerca să-şi revină, fiind sigură că scrisoarea lăsa să se înţeleagă că el cumpărase casa, Javier Zarazua continuă:

- Fratele dumneavoastră, domnişoară Shearman, nu căuta decât un lucru la logodnica lui. Cally se înroşi imediat şi continuă se înroşească şi mai puternic fiindcă el observase şi o repezi: nu acela. Asta primea din altă sursă. în ceea ce o privea pe Graciela, singurul interes al lui Shearman erau banii pe care credea că îi va moşteni într-o zi. Imprudent, sau mai degrabă prudent din punctul meu de vedere, fata i-a spus ieri că firma care el credea că o deţine tatăl ei, de fapt, imi apartine, astfel încât Carlos nu deţine alţi bani decât ceea ce îi plătesc eu pentru a se ocupa de afacerea mea.

Cally pălise puternic până când el termină.

- Rolfe. Rolfe nu e interesat de bani, spuse ea moale. Nu a fost niciodată astfel. Nu.

- Nu crezi? Cuvintele o plesniră ca un bici. Sugestia implicită că el minţea, nu fusese prea bine primită. Atunci crede asta, domnişoară. în dimineaţa aceasta, în ajunul

nunţii lui, minunatul tău frate a socotit oportun să-şi părăsească logodnica.

- S-o părăsească! repetă ea cu capul învârtindu-se din cauza celor ce fuseseră spuse, cu simţurile prăbuşindu-se din cauza faptului că nu dormise de douăzeci şi patru de ore. Nu pot.

- Nu numai c-a părăsit-o când a aflat că speranţele lui de a fi un om bogat nu stăteau în picioare. A mai avut şi indrăzneala de a adăuga o insultă rănii, prin plecarea lui cu o femeie cu care intreţinea relaţii în timp ce o curta pe Graciela.

Cally sări în picioare:

- Nu, strigă ea şi, din nou; nu!

Dar a doua oară vocea ei nu mai avea aceeaşi intensitate. Avea senzaţia că energia se scurgea din ea. Se uită la el fără să-l vadă, încercând să se salveze de orice altceva va mai trebui să audă, pe când el continuă:

- Dacă ai venit aici în căutare de ceva avantajos şi pentru tine...

Nu mai putea suporta.

Făcu un pas, dar descoperi imediat că picioarele începuseră s-o lase şi nu reuşi decât să se prăbuşească pe covor. îi privea încă faţa crudă pe când vederea începea să i se întunece. I se păru că depistase o urmă de îngrijorare care nu se potrivea cu expresia lui anterioară. în timp ce genunchii i se îndoiau, nu mai reuşi să se gândească la nimic şi ultimul lucru pe care îl mai simţi fură nişte braţe puternice care o susţinură.

Capitolul 2

Cally îşi reveni în aceeaşi cameră în care leşinase. Braţele puternice care o susţinuseră nu se mai aflau însă în jurul ei, aşa că se întrebă dacă Javier Zarazua, aplecat acum asupra ei, se grăbise într- adevăr să o prindă.

„Poate că nu“ se gândi ea, deşi trebuie că făcuse totuşi ceva din moment ce stătea confortabil în loc să se găsească întinsă pe covor.

Oboseala învinse. Ar fi vrut să închidă din nou ochii. Apoi îi reveni în minte ce îi spusese acest mexican înalt şi se strădui să se ridice, să-şi păstreze măcar fărâma de demnitate care-i mai rămăsese. O dată ce îl va găsi pe Rolfe, va putea să probeze că tot ce spusese omul acesta arogant fusese o minciună.

- Te simţi mai bine, domnişoară?

Nu găsi nici o urmă de simpatie în tonul lui. îşi aminti apoi ceea ce stătuse, pentru un moment, în întuneric în mintea ei. O acuzase că venise în Mexic în căutare de o situaţie avantajoasă.

- Mă simt perfect, îi răspunse rece. Nu se mai îndoia acum că lipsa de simpatie din tonul lui se datora faptului că nu credea că leşinase cu adevărat.

Cally îi mulţumi în gând lui Dumenzeu că mândria ei nu era afectată de oboseală şi că o susţinea fără a lăsa să se vadă cât de rău îi era de fapt. Bărbatul pe care începea să-l urască mai mult decât pe oricine altcineva se ridicase de asemenea. Se departă de mâna pe care acesta i-o întinse pentru a o ajuta să se ridice.

- îmi cer scuze că am leşinat astfel, spuse ea pe un ton tăios. De obicei nu păţesc aşa ceva, e din cauză că a trecut ceva timp de când n-am mai dormit.

- Permiteţi-mi, domnişoară, să vă ajut, atunci.

îl privi şi mintea i se limpezi brusc. începu să simtă situaţia deloc de invidiat în care se găsea. Nu avea nici o idee unde era fratele ei şi se pare că nimeni nu ştia. Avea foarte puţini bani, mult prea puţini ca să poată ajunge acasă.

- Adică, să dorm aici?

- Nici vorbă, îi răspunse el cu răceală. Familia mea a suferit destul din cauza familiei tale. Ar fi de neimaginat ca Graciela să-şi revină dupa calmante în ziua când ar fi trebuit să se căsătorească şi să afle că sora celui care a trădat-o se găseşte sub acelaşi acoperiş cu ea.

- Rolfe nu a. Chiar dacă ar fi ştiut ce să spună ca să-şi apere fratele, Cally simţi că nu are nici o şansă să se facă ascultată.

- O să te duc la un hotel. Mergem chiar acum.

Nu mai vroia deci s-o aibă nici un minut în casă. Putea să înţeleagă asta, dacă Graciela avusese nevoie de îngrijire medicală ca să se calmeze. Totuşi, nu putea crede că Rolfe făcuse lucrurile de care era acuzat. Păruse atât de îndrăgostit în scrisoarea lui, atât de nerăbdător să sosească ziua nunţii lui.

- Eşti gata?

Acum trebuia să nu se mai gândească la Rolfe şi la întrebarea chinuitoare ce se găsea în spatele poveştii acesteia. Mai important era să se concentreze asupra situaţiei dificile în care se găsea.

Fără să răspundă, îşi luă mica geantă de voiaj cu care intrase şi se îndreptă spre uşa prin care venise. Javier Zarazua avea dreptate s-o zoresc' s' plece. O însoţi pe terasa unde îşi l'sase bagajele pe care le lu' el şi o conduse apoi la o maşin' parcat' pe alee.

- Un moment, îi spuse el brusc şi se întoarse în cas', probabil s' le comunice domnului şi doamnei Delgadillo ce se întâmplase sau s'-i spun' menajerei s' închid' uşa dup' el.

Se întoarse repede, în aceeaşi dispoziţie deloc favorabil' conversaţiei, ceea ce de altfel ei îi convenea de minune. în lipsa lui, îşi num'rase mental banii şi spera din tot sufletul c' el se gândise la un hotel mic şi ieftin.

Simţi cum i se strânge inima când el opri în faţa unui hotel mare, elegant şi modern. Dumnezeu ştie cât ar fi costat.

- Aş prefera ceva mai mic. Spera c' va crede c' protestul ei provenea doar dintr-o simpl' preferinţ' acordat' lucrurilor nesofisticate.

- Nu m' intereseaz' ce preferi tu, îi r'spunse nepoliticos, preg'tindu-se s' deschid' uşa. E târziu. Nu am nici un chef s'-mi petrec jum'tate de noapte c'utând ceva mai potrivit gustului t'u.

Avea deja o valiz' în fiecare mân' şi st'tea pe trotuar, în mod clar neluând în considerare posibilitatea ca ea s' nu se supun' autorit'ţii lui. Aştepta s' coboare si s' intre în hotel, dar Cally era hot'rât' s' nu se mişte.

Simţi cum îi creşte ura pentru el, izvorât' din ceea ce spusese despre scopul ei în Mexic, care acum se hr'nea şi din ceea ce va trebui s'-i spun' despre situaţia ei financiar'.

Stând în continuare pe trotuar, preg'tit' s' se întoarc' în maşin', se uit' la el şi-i spuse cu o faţ' împietrit':

- Nu-mi pot permite un astfel de hotel.

- Ai venit aici fir' bani?

Ii displ'cu profund satisfacţia din vocea lui, care denota confirmarea b'nuielilor lui. F'r' s'-l priveasc', se îndrept' spre intrarea hotelului. Nu mai vroia s' aud' nici un cuvânt de la el. Ştia bine c' gestul ei îi va da peste cap

situaţia financiar', dar va vedea ce e de făcut dup' un somn odihnitor.

Aşteptă în timp ce el vorbi cu bărbatul de la recepţie, apoi un băiat de serviciu îi luă bagajele şi cheia camerei de la recepţie. Privi drept spre Javier Zarazua, dar fără să aibă aerul că-l vede sau că observă sclipirea din ochii când intenţia ei devenise clară, şi-i întoarse spatele urmându-l pe băiat în lift.

Soarele strălucea în cameră când se trezi. Cally îşi privi ceasul; crezuse că va dormi zile întregi din cauza oboselii, dar era doar opt fără zece. De fapt, era surprinsă că reuşise să adoarmă cu toate grijile pe care le avea pe cap. îşi aminti epuizarea care o cuprinsese după ce băiatul care îi dusese bagajele plecase şi ajunse la concluzia că nu era chiar aşa de surprinzător faptul că adormise imediat ce pusese capul pe pernă. Un atac neaşteptat de tuse o apucă brusc, făcând să-i lăcrimeze ochii. Era soare aici, de ce nu dispăruse tusea ei? Nu mai avu timp să-şi răspundă la întrebare fiindcă, între timp, se trezise de-a binelea şi celelalte gânduri dădură buzna asupra ei.

Făcu un duş şi îmbrăcă o rochie de bumbac, prezentabilă încă, deşi fusese spălată de numeroase ori. Observă apoi un bilet din partea hotelului, anunţând ora două ca fiind ora de eliberare a camerelor.

Avea deci termen până la ora două ca să hotărască ce avea de făcut. Va începe prin a face o vizită proprietarului cu care vorbise Tim în ziua precedentă. Va reuşi cumva să-l facă s-o înţeleagă. „Dacă Rolfe a fugit cu o femeie“, deşi nu credea asta nici un moment, „e oare normal să lase în urmă ceva care să indice unde s-ar fi putut duce?“

Ştiind că trebuia să fie atentă cu banii, Cally deschise una din cele două sticle de apă minerală de pe masă,

renunţând astfel la cafeaua, fără îndoială excelentă, pe care ar fi putut s-o comande.

La început îi plăcuse soarele puternic, dar, după zece minute de mers, realiză că n-ar fi putut să continue să meargă la fel de repede şi se simţi recunoscătoare când se aşeză să se odihnească cinci minute pe o bancă din multele pieţe publice ale oraşului Queretaro.

Dup' o jum'tate de or' de mers, cu ajutorul ghidului de conversaţie şi a scrisorii unde Rolfe menţionase adresa sa, dar mai ales prin intermediul indicaţiilor cu mâna pe care le primi de la un poliţist, reuşi s' se apropie de cl'direa pe care o vizitase seara trecut' cu Tim şi Julie.

Ajunsese la cap'tul r'bd'rilor şi trebui s' se recunoasc' înfrânt' dup' ce sun' şi b'tu la uş' de numeroase ori f'r' s' r'spund' cineva. Se îndep'rt' de cl'dire f'r' s' ştie unde merge şi aproape f'r' s'-i mai pese. O nou' problem' se prezenta, ţinut' pân' atunci la distanţa de gândul c', o dat' ce va afla noua adres' a lui Rolfe, îl va putea g'si. Unde va dormi la noapte?

înc'lzită, nec'jit' şi chiar speriată, ajunse pe strada Madero. Ca s' scape de soare, intr' într-un magazin Woolworths. Nu avea intenţia s' cumpere ceva, dar era r'coare, aşa c' r'mase câteva minute s' se uite la nişte c'rţi poştale, dar continuând s' se gândeasc' la ce ar trebui s' fac'.

Nu g'si nici o soluţie şi ieşi din magazin. în apropiere se g'sea un alt p'rculeţ, de data asta cu o fântân' de ap', în jurul c'reia oamenii erau aşezaţi pe b'nci.

Prea agitat' ca s' stea pe loc mult timp, Cally reîncepu s' mearg' fâr' s' se gr'beasc'. Queretaro, ştia bine, era un oraş de mare interes istoric. Aici fusese executat împ'ratul Maximilian. Aici tr'ise Josefa Ortiz de Dominguez, eroina

r'zboiului de independenţ' şi tot aici fuseser' aduse r'm'şiţele ei, dup' ce murise. Continu' s' r't'ceasc' şi întâlni statuia acestei femei curajoase. Cally o privi, dorindu-şi din suflet s' fie şi ea la fel de curajoas'.

Era îns' departe de a se simţi astfel. Nu putea s' se simtă decât singur' şi speriat'. Chiar şi aşa, îns', ultimul lucru pe care l-ar fi fâcut, ar fi fost s' apeleze la familia Delgadillo. Niciodat' nu-i va cere ceva lui Javier Zarazua! Nici m'car nu mai vroia s'-l vad'. O p'r'sise într-un hotel şi îşi încheiase socotelile cu ea.

Trecuse de douăsprezece când întâlni biserica Santa Rosa şi intră. Interiorul de aur, decorat în stil baroc, nu era tocmai genul ei, dar se simţi mai calmă când ieşi şi se aşeză pe o bancă în parcul din faţa bisericii.

îşi aminti de problema timpului când privi ceasul bisericii, cu toate că nici unul dintre acele lui nu mai funcţiona: unul arăta patru şi jumătate, celălalt ora şase. Trebuia să se întoarcă la hotel până la ora două, deşi nu simţea nici o dorinţă să-şi ia bagajele şi să meargă mai departe cărându-le. Mintea ei dădea târcoale ideii de a-şi lua o slujbă care s-o ajute să facă rost de banii necesari biletului de întoarcere. Nu ştia, însă, ce fel de permis de muncă avea nevoie ca să lucreze în Mexic. Şi, chiar fără problema asta, ce muncă ar putea face? Tot ce ştia era să îngrijească o casă şi oricine ştia să facă acest lucru.

O pată de culoare îi captă privirea şi lăsă la o parte pentru moment grijile, admirând cu plăcere nişte flori care crescuseră, învăluind un zid din apropiere. Iubea florile şi se pierdu, pentru o clipă, în frumuseţea pe care ochii ei o contemplau. Nu era câtuşi de puţin pregătită pentru agresivitatea unei voci pe care nu mai credea s-o audă vreodată:

- Pe unde naiba ai umblat?

Şocul unei priviri furioase aţintite asupra ei şi Javier Zarazua stând în faţa ei, o făcură să tresară speriată. Spaima dură până când îşi aminti că el era cel care îi spusese toate acele minciuni cumplite despre Rolfe.

- Mă uimeşte cât de bine vorbeşti limba engleză, îi răspunse rece, încercând să nu dea atenţie privirii încordate cu care o fixa şi care o anunţa că era la un pas de a-şi pierde cumpătul. Am fost să-l văd pe proprietarul apartamentului unde a stat fratele meu.

- De ce?

Tocmai decisese că l-ar putea trimite să-şi vadă de propriile treburi, când el înaintă şi se aşeză alături de ea. Nu-i plăcea să-l simtă atât de aproape, deşi era mai bine decât să-l aibă încruntat în faţa ei.

- Am fost s'-l întreb de adresa lui.

- Puteam s' te scutesc de asta.

îşi întoarse privirea spre el.

- Ştii unde e? Pentru o clip' uit' s' mai fie t'ioas' şi ochii ei cenuşii spre verzi prinser' viaţ', ceea ce adversarul ei remarc', o dat' cu înmuierea vocii. Fostul lui proprietar nu era acas' când am fost s'-l caut şi m' gândeam s' merg mai târziu, când probabil o s' vin' de la slujb'.

- Nu, nu ştiu unde e. Dar aş vrea, îi spuse sec Javier Zarazua, cu o privire care l'sa s' se înţeleag' c' nu va fi bine pentru Rolfe când va afla. Gonzalez, proprietarul, nu ştie nici el.

Cally simţi c' se pr'buşeşte. De-abia atunci realiz' c' îşi ag'ţase toate speranţele de ceea ce îi va spune proprietarul despre locul unde s-ar putea afla Rolfe. Chiar dac' nu se mai afla în Queretaro, m'car ar fi putut s'-i telefoneze şi s'-i spun' despre situaţia în care se afla. Dar, ameninţarea mexicanului, care o informa despre ceea ce îl

aştepta pe Rolfe dac' l-ar fi v'zut, o convinse c' spunea adev'rul.

- Mulţumesc c' m-ai scutit de un drum, îi spuse pe un ton înţepat şi se ridic'. Dar, de-abia apuc' s' fac' câţiva paşi, când simţi o mân' pe braţul ei, oprind-o.

- Şi unde crezi c' mergi, acum?

încerc' s' se elibereze din ceea ce p'rea a fi o strânsoare de fier, dar nu reuşi. Aproape c'-i venea s' plâng', dar nu vroia ca el s' vad' şi s' se simt' satisf'cut.

- M' duc la hotel s'-mi iau bagajele şi s'-mi pl'tesc cazarea, r'spunse ea, dar afl' c' nu putea pleca niciunde decât înapoi pe banca de pe care tocmai se ridicase, f'r' a se angaja, în faţa tuturor, într-o lupt' pe care nu o putea câştiga.

- Cazarea ta e deja pl'tit', îi spuse, declanşând furia ei, în momentul în care se aflau din nou pe banc'.

- Tu ai pl'tit-o! îi l's' braţul, pe care ea şi-l retrase indignată, astfel încât s' poat' s'-şi deschid' geanta. Dac' ai avea bun'tatea s'-mi spui cât. începu ea jignit', c'utându-şi portofelul.

- Nu fi ridicolă! o repezi el şi ea văzu atunci că îl insultase încercând să-i ofere bani în văzul tuturor. „Nu e singurul care are mândrie“, se gândi ea. Nu era nici un motiv să creadă c-o poate jigni şi apoi să se supere când îi răspundea cu aceeaşi monedă.

- Nu sunt ridicolă, îl repezi la rândul ei. Dacă îţi jigneşte mândria masculină să.

Privirea lui o opri, părea gata s-o lovească! Văzu mişcarea bărbiei lui şi înţelese că se înşelase în privinţa vanităţii lui. Fiindcă, chiar acolo, fără să-i pese de ceea ce credeau ceilalţi, îi spuse cât costase cazarea ei. Şi, în timp ce ea încerca să nu se îngălbenească în faţa cifrei pe care i-o comunicase, el întinse mâna ca să-şi primească banii.

Evident, avea ochi ageri. Când ea deschise portofelul şi scoase tot conţinutul, putu să vadă exact câti bani avea la dispoziţie.

- Accept şi cecuri de călătorie dacă nu ai decât mărunţişul ăsta, se oferi el cu mărinimie.

Mărunţiş! Bancnotele din mâna ei reprezentau toţi banii pe care îi avea.

- Nu am cecuri de călătorie, murmură ea şi ştiu imediat că el o auzise, fiindcă întrebă:

- Suma asta este tot ce ai?

- Pot să-mi plătesc singură nota de plată de la hotel, spuse tăios, înfuriindu-se fiindcă el nu făcea nici o mişcare ca să ia banii. Se purta ca şi cum singurul motiv pentru care spusese că o să-i primesc' banii, fusese doar ca să vadă exact câţi avea la dispoziţie. Cally ar fi vrut să nu-i fi menţionat că nu avea cecuri de călătorie şi se simţea ridicolă, stând cu mâna plină de bani, întinsă spre el, doar ca să fie ignorată.

El binevoi să arunce o privire asupra banilor întinşi spre el şi ea înţelese că, în timp ce calcula suma pe care o avea, bănuiala lui că venise acolo pentru avantaje materiale se transforma în certitudine.

Nu putea să nu observe sarcasmul din vocea lui când o întrebă:

- Si cât timp aveai de gând să rămâi?

- Credeam că o să-l găsesc pe fratele meu aici, îi spuse cu răceală ceva ce deja el ştia, mai mult ca să se apere de insinuările lui.

- Te aşteptai să-ţi finanţeze el şederea?

- Eu. adică el m-a invitat să vin. A spus... Simţi cum o cuprinde din nou mândria. Ce-i păsa lui ? Pot foarte bine să mă întorc acasă, minţi ea.

- Ţi-ai rezervat biletul de avion? o întrebă tăios, atât de tăios încât, neobişnuită să mintă, Cally răspunse înainte de a avea timp să gândească.

- Păi. nu.

- Dar ai un bilet de întoarcere?

Brusc, faţa ei îşi schimbă culoarea şi înţelese din felul în care o privea că, deja, din felul în care roşise, ştia răspunsul.

- Pot să-mi iau o slujbă. Pot.

- Te aşteptai să-ţi plătească fratele tău biletul de întoarcere?

- Din banii lui, nu din ai Gr.Nu din banii logodnicei lui.

Se întrebă ce şanse avea să se ridice şi să plece fără să fie oprită încă o dată de forţa lui. în momentul acela, însă, se simţi încă o dată copleşită de aceeaşi oboseală pe care o simţise şi seara trecută, astfel incât se întrebă dacă nu cumva virusul acela nu stătea din nou la pândă.

- Mi se pare că, spuse Javier Zarazua după ce tăcuse timp de câteva momente, domnişoară Shearman, te afli într-o situaţie pe care chiar îndulcind termenul, pot s-o denumesc cu siguranţă o încurcătură.

Nu era nevoie să-i spună asta, aşa că nu se obosi să-i mulţumească pentru informaţie.

- Mă copleşeşte genialitatea ta! îi răspunse ea cu un sarcasm rece.

- Nu cred că e prea înţelept din partea dumitale să-mi vorbeşti pe tonul acesta, domnişoară. Vocea lui era încordată, cu o notă de avertisment în ea. Ştia că nu-i plăcuse nici sarcasmul şi nici răceala ei.

- De ce? îl provoc' cu insolenţâ. Toată viaţa fusese pus' la locul ei de c'tre tat'l ei şi credea c' sosise timpul s' se schimbe lucrurile.

- Deoarece, Cally Shearman, în timp ce îţi pot garanta c' nimeni de pe aici nu o s' te angajeze, f'cu o pauz' urm'rind cum o parte din aroganţa ei o p'r'seşte pe m'sur' ce înţelegea sensul observaţei lui şi creştea disperarea în care se afla, apoi continu': exist' o posibilitate s' te angajez eu.

Aceasta o surprinse de-a binelea şi se uit' uluit' la el, remarcând c' vorbea serios. Simţi apoi c' se dispreţuieşte, dat fiindc' era ultimul om din lume pentru care ar fi vrut s' lucreze, dar era prea r'u intrat' într-o „încurc'tur'“ şi avea o nevoie disperat' de bani, aşa c' trebuia s'-şi în'buşe mândria şi s' afle mai multe.

- Ce fel de slujb'? întreb' îndurerat', c'lcându-şi mândria în picioare şi evitând s'-l priveasc'.

- Ce fel de slujb' aveai în Anglia?

„Casnic'“, vru s' r'spund', fiindc' nu avea alt' soluţie. Nici o menajer' pe care o angajase tat'l ei, dup' moartea mamei ei, nu reuşise s' suporte prea mult pretenţiile lui. Astfel c', de la sine înţeles, slujba aceasta îi revenise ei.

- Nu munceam în Anglia, r'spunse în sil', ştiind c' se g'sea în acelaşi punct de unde plecase. Cine ar fi angajat-o f'r' s' aib' nici o alt' experienţ' decât pe cea de menajer' în propria cas'?

- Preferai s' pierzi vremea? se trezi întrebat' înainte de a fi avut timp s'-i spun' c' ţinea casa pentru tat'l ei. Şi, f'r' s'-i permit' s'-l întrerup', s'-i spun' c', în afar' de cele dou' zile în care fusese bolnav', muncise fiecare clip' în casa aceea mare şi veche, continu' la fel de sarcastic: ce fel de munc' sperai s' faci ca s'-ţi câştigi biletul de întoarcere în Anglia.

- Munc' de menajer', într-un hotel, orice.

Se aşternu t'cerea fiindc' el nu mai continu' cu alte

observaţii sarcastice. Apoi, p'ru c' se hot'r'şte dintr-o dat', şi începu s'-i dea ordine ca şi cum ar fi fost deja şeful ei, şi înc' şeful cel mai important.

- Păstrează-ţi banii, vei avea nevoie de ei, şi încă de mulţi alţii. Mai întâi luăm prânzul şi, apoi vei veni cu mine la Durango.

- Durango!

- Acolo locuiesc, ţi-am mai spus, o repezi de parcă ar fi fost jignit că trebuie să repete. Ai spus că vei lucra ca menajeră, ei bine am ceva care o să ţi se potrivească de minune.

- Menajeră? întrebă ea, simţind limpede că îl urăşte, dar pregătită să primească orice. Un strop de prevedere o împiedică să meargă undeva cu el înainte de a şti despre ce e vorba.

- Sperai poate ceva mai puţin manual ? Sarcasmul lui nu făcuse o pauză prea mare. Dacă aroganţa ei îl enervase mai devreme, acum părea dispus să egaleze scorul. Poate că te-ai gândit că, lucrând într-un hotel, vei întâlni pe cineva bogat, aşa cum a crezut că a întâlnit şi fratele tău? Şi, în timp ce ea inspira adânc: ţi-e frică să nu-ţi murdăreşi mâinile cu altceva mai mult decât biletul de care ai nevoie?

Mândria înălţă din nou capul:

- Nu mi-e frică să muncesc, declară cu acelaşi ton rece de mai înainte. Pur şi simplu vreau să ştiu mai multe. Mai multe despre munca pe care trebuie s-o îndeplinesc. Ştiu prea puţin despre dumneavoastră, domnule, cred că sunteţi de acord cu aceasta, astfel încât e firesc să vreau.

- îţi închipui că te duc la mine acasă ca să-mi fac de cap cu tine? Ochii lui o priveau ca şi cum ar fi dispreţuit

ceea ce vedeau. Permite-mi să te anunţ, spuse el cu o voce care o întrecea pe a ei când era vorba de coborât sub zero grade, că prefer femeile cu ceva mai multă carne pe oase.

Cally trebui să înghită această insultă adresată siluetei ei subţiri, deşi nu credea că arată atât de rău pe cât lăsa el să se înţeleagă. Se gândi că avea picioare frumoase şi un corp bine modelat. Apoi, lăsă la o parte părerile ei personale în favoarea unei observaţii cu care simţea că îi era datoare:

- Nu am crezut nici o clip' c' intenţiile dumneavoastr' sunt de aceast' natur', îi spuse ferm. Ceea ce, de fapt, m' interesa, este de ce m-aţi ales pe mine pentru postul de menajer' când e atât de evident cât de puţin ne placem unul pe altul. Exprimase într-un mod potolit ceea ce simţea cu adev'rat pentru el. Era sigur' c', dac' l-ar fi v'zut înecându-se, nu ar fi îndr'znit mai mult decât s'-i arunce un colac de salvare, de team' c', dac' s-ar fi apropiat de el, ar fi încercat s-o înece şi pe ea. Ceea ce, de fapt, m' preocupa era dac' soţia dumneavoastr' este de acord cu.

- Nu sunt c's'torit.

La acesta afirmaţie seac', privi drept în ochii lui albaştri. Din felul în care o spusese, p'rea mulţumit de situaţia lui de celibatar. îns' curba senzual' a buzei lui inferioare îi suger' c' se afla destul de departe de privaţiunile vieţii de celibatar. Se gr'bi s'-şi alunge astfel de gânduri din minte.

- Va trebui s' stau în aceeaşi cas' cu dumneata? întreb' ea, dorindu-şi din toate puterile s' aud' un „nu“ sau s' nu cumva s' spun' c' vor fi doar ei doi. Ar fi prea mult. El o ura pentru ceea ce Rolfe f'cuse familiei lui, o ura pentru c' era convins c' venise în Mexic doar s' trag' nişte foloase personale. Astfel stând lucrurile, era convins' c' o s' ias'

scântei de fiecare dat' când se vor întâlni. în plus, descoperise libertatea şi nu avea nici o intenţie s' lase tirania sub care crescuse în casa tat'lui ei, s-o copleşeasc' şi aici, doar c' sub un alt chip.

- Vei locui sub acelaşi acoperiş cu mine, îi spuse într-un final. Şi , deducând din expresia feţei ei c' ideea nu produsese nici urm' de extaz, continu' la fel de nep's'tor: dar vei fi supravegheat' în mod corespunz'tor, dac' asta te ingrijoreaz' cumva. Tonul lui sugera c' era familiarizat cu cele de felul ei şi c' ştia c' nu le p'sa dac' sunt sau nu supravegheate. Menajera mea şi soţul ei locuiesc cu mine. Vocea lui se debaras' parc' de gravitate, când continu' cu un zâmbet pe care Cally nu-l credea posibil: aşa c', chiar dac' aş uita cumva c' pân' şi un iepure înfometat are pe el mai multă carne, poţi totuşi să dormi liniştită în patul tău, domnişoară. Teresa, mai ales, şi Arturo, soţul ei, ar obiecta dacă. dacă s-ar petrece lucruri necorespunzătoare în casă.

Alte insulte! Din nou insista asupra faptului că era ultima femeie la care să se gândească şi Cally simţi o nuanţă de ciudă, amestecată, însă, cu o mare uşurare. Nu se pricepea la bărbaţi, dar nu era atât de neştiutoare încât să nu observe o privire admirativă dacă o primea şi nu se ocupase de cumpărăturile casei tatălui ei fără să remarce câteva. îi veni în minte că Javier Zarazua încerca să-i submineze încrederea în sine, s-o facă ceva mai puţin arogantă. Nu-i putea spune că, cel puţin jumătate din această aroganţă era, de fapt, rezerva ei naturală, că de multe ori ar fi vrut să fie prietenoasă cu oamenii, dar că spontaneitatea ei fusese prea mult timp înăbuşită, ca să reuşească. Doar aici, în Mexic, în autobuz, începuse să iasă din închisoarea în care stătuse atâta vreme.

îşi abandonă gândurile şi încercă să se concentreze asupra ceea ce îi spusese el. Nu mai vorbea, aşa că avu timp să mai deruleze încă
o dată totul prin minte.

Fiindcă, până în urmă cu câteva zile, fusese o menajeră foarte eficientă, tatăl ei nu ar fi tolerat nimic sub acest calificativ, îşi închipuise cu naivitate că Javier Zarazua se referise la o astfel de slujbă când îi vorbise de munca manuală. Dar, dacă austera Teresa era menajera lui, care era rolul ei în casa lui?

- Trebuie să înţeleg că voi face munca grea din casa dumitale? Pusese întrebarea dar, în sinea ei, ştia deja ce răspuns va primi. înţelese abia atunci că, dacă se oferise s-o scoată din „încurcătura“ în care se afla, n-o făcuse dintr-o pornire filantropică. O ura pentru ceea ce făcuse Rolfe unui membru al familiei lui, şi avea de gând s-o facă pe ea să plătească, să plătească din greu.

- Vei lucra în casa mea. Şi vei dormi acolo, sigur. Zâmbi şi Cally îşi întoarse privirea. Toată confirmarea de care avea nevoie se găsea în zâmbetul acela sardonic: nimeni nu-l trata de sus f'r' s' pl'teasc', asta f'r' s' se mai adauge la socoteal' datoria pe care o avea de reglat cu familia ei. îşi închipuia, probabil, c' nu f'cuse nimic în viaţa ei şi se preg'tea s' se distreze punând-o la munc'.

- Slujba pe care o am pentru tine, Cally Shearman, este s' cureţi casa noului supraveghetor pe care îl aştept s' soseasc' în curând.

Cally îi f'cu, la rândul ei, favoarea unui zâmbet: munca de cur'ţare a unei case şi ea erau vechi cunoştinţe.

- Nu cred c'-mi va lua prea mult, îi spuse cu un aer care l'sa s' se subînţeleag' „încearc' altceva ca s' m' sperii“. Aceasta fiindc' ceea ce auzise nu o speriase deloc. Cu zâmbetul înc' pe buze, sperând s' scape curând de

sentimentul de oboseal' şi s' se apuce de treab', ca s'-i arate de ce era în stare, continu': totuşi, n-aş putea pretinde s' am biletul de avion f'r' sa muncesc mai puţin de o s'pt'mân'.

Fu rândul lui s' zâmbeasc' şi propriul ei zâmbet p'li:

- Dac' cumva treaba asta e terminat' în mod satisf'c'tor, Cally îl şi v'zu inspectând fiecare colţ al casei, înainte s'-ţi fi câştigat biletul de avion, nu am nici un dubiu c' îţi voi mai g'si ceva asem'n'tor de lucru.

Cally se imagin' obligat' s' cureţe fiecare cl'dire din ferma lui, înainte ca avionul ei s' decoleze pentru Anglia.

Şi ea care crezuse c' tat'l ei era un tiran!

Capitolul 3

Durango se afla la poalele munţilor Sierra Madre. Exista un sigur cuvânt care s' poat' descrie locul unde Javier Zarazua îşi avea ferma, şi cuvântul era „frumos“.

Zburaser' din Oueretaro cu un avion particular, dup' care merseser' cu maşina cam o or' şi jum'tate. Cally, îns', nu avea dispoziţia necesar' aprecierii priveliştilor minunate, cu vegetaţie bogat', cu dealuri acoperite din abundenţ' cu pini şi stejari.

Nici m'car a doua zi, pe când Javier o ducea cu maşina la casa viitorului supraveghetor, nu era dispus' s' admire împrejurimile şi s' se bucure c' va avea ocazia s' locuiasc' în mijlocul unei asemenea frumuseţi. Nu vroia decât s' plece, şi cât mai repede posibil.

Patronul ei - acum nu se mai gândea la el decât în aceast' calitate - nu p'rea înclinat spre conversaţie. De când acceptase s' plece cu el, atitudinea lui faţ' de ea se aflase mereu la marginea insolenţei. Ştia, desigur, c' nu avea alt' soluţie decât s' accepte propunerea lui.

în asemenea condiţii, Cally considerase c' era firesc s' fie rece faţ' de el. înc' o mai dureau vorbele lui despre Rolfe. De asemenea, lucrurile pe care le gândise şi pe care le spusese despre ea nu erau de natură să-i topească rezerva caracteristică. Dacă, însă, îl trata cu un anumit grad de răceală, atunci atitudinea lui faţă de ea putea fi considerată fiind de-a dreptul „arctică“.

îşi amintea de sosirea lor pe întuneric, cu o seară înainte; îşi amintea cum se răstise la ea când încercase să-şi ducă singură bagajele:

- Lasă-le acolo, o să se ocupe Arturo de ele.

Apoi o luase înaintea ei şi trebuise să-l urmeze repede dacă nu vroia să se rătăcească în casa superb aranjată,

însă un adevărat labirint în ceea ce privea numărul de uşi şi intrări.

Strigă: „Teresa!“ şi o femeie apăru repede. Era îmbrăcată îngrijit şi putea avea orice vârstă între cincizeci şi şaizeci de ani. Pielea ei avea o nuanţă de maro, pe care Cally putea acum să o identifice ca aparţinând amestecului de sânge indian şi spaniol. Se întrebă cum se făcea că pielea lui Javier Zarazua avea o culoare atât de deschisă.

Teresa era îmbrăcată în negru şi singurul punct luminos din ţinuta ei era cruciuliţa de argint de la gâtul ei.

Javier Zarazua lăsă la o parte tonul nepoliticos când se adresă austerei Teresa. îi vorbi în spaniolă şi, auzind cuvântul „seniorita“, Cally fu sigură că îi spunea ceva despre ea.

Din felul în care se purtase cu ea, Cally era sigură că se va debarasa de politeţea unei prezentări formale, aşa că fu cu adevărat surprinsă când el se întoarse spre ea şi îi făcu cuoştinţă cu menajera lui. Parcă pentru a confirma că vorbiseră despre ea, Javier continuă:

-Teresa ţi-a pregătit o cameră.

Era nedumerită, fiindcă nu putea ghici când anume reuşise să dea instrucţiuni menajerei privind camera ei. Pe tot parcursul drumului, nu se depărtase o clipă de lânga ea. Nu era, însă, momentul potrivit să se gândească la asta, fiindcă Javier se apropie cu Teresa de ea:

- Teresa te va conduce în camera ta. Noi luăm cina într-o jumătate de oră.

Cally nu se grăbi s-o urmeze pe femeia îmbrăcată în negru.

- Voi lua cina cu personalul casei? întreb' ea, îngrijorat' de cuvântul „noi“. Dac' ar fi r'mas la latitudinea

ei, ar fi preferat s' m'nânce cu restul servitorilor.

Primi din nou o privire înc'rcat' de acea aroganţ' care reuşea întotdeauna s' o scoat' din s'rite.

- Vei lua masa cu mine.

- Dar.

- Prezenţa ta în buc't'rie o va stânjeni pe Teresa, îi r'spunse el t'ios şi Cally renunţ' s' continue. Se gândi c' avea multe de înv'ţat despre obiceiurile mexicane, din moment ce nu reuşea deloc s' înţeleag' cum o va stânjeni pe Teresa, deoarece amândou' erau servitoare. Ceva înţelegea, îns', cât se poate de limpede: pe ziua de ast'zi, se s'turase din plin de Javier Zarazua! Nu se simţea în stare s'-l mai vad' şi în timpul cinei.

- M' veţi ierta, domnule, dar nu mi-e deloc foame, spuse ea politicos, dar cu vechea r'ceal' în glas.

- Ai mâncat puţin la prânz.

- întotdeauna m'nânc puţin.

Era sigur' c' ultima ei afirmaţie va declanşa un alt comentariu dezagreabil privind felul în care era apreciat' silueta ei subţire. Dar r'mase surprins' şi de data aceasta:

- Du-te cu Teresa, r'spunse el pe un ton ezitant şi apoi continu': dac' ai nevoie de ceva, vino la mine, Teresa nu vorbeşte deloc engleza.

Cally se întoarse spre Teresa, gândind c' prefera s' se lipseasc' de ceva pentru care ar fi trebuit s' apeleze la el. Din moment ce el nu suporta s-o vad', era totuşi de mirare c'-i sugerase s' se adreseze lui, dac' avea nevoie de ceva.

Camera în care o conduse Teresa era alb', r'coroas' şi aerisit'. Un vânt uşor intra pe fereastra deschis'. Patul mare, cu decoraţiuni mexicane gravate în lemn, ar'ta foarte tentant. Teresa îi primi mulţumirile f'r' s' zâmbeasc' şi se retrase imediat.

îndată ce rămase singură, Cally investigă camera de baie şi nu se putu opri să nu observe că, pentru o servitoare, avea pus la dispozitie un apartament foarte luxos. Dar, Doamne, cât de obosită se simţea! I se părea că fusese hărţuită de oboseală tot timpul cât se aflase pe teritoriul mexican. Puse, însă, oboseala pe seama faptului că încă nu se obişnuise cu diferenţele de fus orar, şi optă în favoarea unei băi, ca fiind cel mai bun remediu pentru a se repune pe picioare.

Simţindu-se ceva mai bine după baia făcută, începu să despacheteze valizele care, cât timp stătuse în camera de baie, fuseseră aduse înăuntru. Până termină cu aranjatul lucrurilor, oboseala îi reveni şi decise că tot ce putea face, era să se culce. O mai aştepta, însă, o surpriză.

înainte de a fi apucat să urce în pat, auzi o bătaie în uşă. Deschise şi o văzu pe Teresa cu o tavă în mâini. Dacă Javier Zarazua intenţiona s-o pună la îngrăşat, se gândi ea în timp ce lua tava din mâinile Teresei, atunci cu siguranţă o făcea din cauză că vroia s-o pună la muncă, şi nu din cauză că-i plăceau femeile cu mai multă carne pe ele.

***

Javier opri maşina în faţa unei case care nu părea locuită de mai mulţi ani. Cally se întrebă dacă n-ar trebui să-i mulţumească pentru masa copioasă pe care i-o trimisese în ajun, „ca unui condamnat“ mai adăugă ea gândului anterior. Oricum, mâncase puţin din ceea ce îi trimisese; fusese mult prea dornică să ajungă în pat mai repede. Decise să nu-i spună nimic, şi ieşi, la rândul ei, din maşină. Chiar dacă ar fi mâncat un an întreg nimic altceva decât lămâi, şi tot n-ar fi putut să se poarte mai acru decât se purta în dimineaţa aceea.

- Ia asta, îi porunci scurt, în timp ce ea se depărta,

investigând casa. Cally se întoarse spre el. „Asta“ era o cutie de carton. O luă din braţele lui şi aşteptă, în timp ce el continua să scoată o altă cutie, mai mare şi mai grea, un coş cu mâncare şi o perie de curăţat praful.

- Cred c' acum ai la dispoziţie tot ce ai nevoie ca s' faci curat, îi spuse el f'r' pic de bun'voinţ' şi apoi plec' s' deschid' lac'tul greu care str'juia uşa casei. Cally n-avea nici o idee unde se afla; oriunde îşi arunca ochii, nu reuşea s' vad' nici o alt' cas'.

Prima privire asupra ceea ce se afla în interiorul casei fu suficient' s'-i fac' sufletul s' geam'. Locul era îngrozitor de murdar. Şi ea care îşi închipuise c' va termina totul într-o s'pt'mân'! Continu' s' evalueze situaţia pe m'sur' ce el îi ar'ta toate camerele. Se putea considera norocoas' dac' va reuşi s' termine într-o lun'!

- Dup' cum arat', o s'-mi câştig greu biletul de avion. Nu se putu abţine s' nu fac' acest comentariu când intrar' în buc't'rie şi v'zu aragazul plin de gr'sime şi de pete, care p'rea a cere, el singur, o zi de munc'.

I se p'ru c' citeşte dezgustul şi în ochii lui, dar dac' era pentru ea sau se datora situaţiei în care se g'sea casa, nu ştia.

- Puţin dup' ce au plecat cei care st'teau aici, a fost folosit' drept ad'post de c'tre oameni f'r' cas'.

Avu senzaţia c' detecteaz' ceva ce sem'na a scuz' în cuvintele lui, îns' când îi v'zu privirea inspectându-i mâinile şi apoi faţa palid', decise c' se înşelase.

- Vin s' te iau la ora patru. Ar fi mai bine s' începi.

De unde s' înceap'? Toat' casa p'rea mai degrab' un coteţ pentru animale. Rămas' singur', Cally inspect' înc' o dată fiecare camer'. Peste tot se g'seau frunze moarte. Mobila, care p'rea s' fi fost o dat' îngrijit' de o mân' priceput', era acum uzat', murdar', f'r' viaţ' şi plin' de pete de gr'sime. Cally începu.

Oboseala o cuprinse înc' înainte de a fi apucat s' termine de m'turat întreaga cas', aceeaşi oboseal' care p'rea s' fi devenit însoţitoarea ei permanent' în ultima vreme. Trebui s' fac' o pauz' din cauza unui atac brusc de tuse.

Ar fi vrut s' se aşeze undeva, dar amintirea întreb'rii „ţi-e fric' s' nu-ţi murd'reşti mâinile ? „ o ţinu în picioare. Strânse gunoiul m'turat şi deschise uşa din spate a casei.

O întâmpină un soare vesel. Lăsă gunoiul afară şi, după ce analiză puţin împrejurimile, decise că acolo se va ocupa de ceea ce era de spălat în casă. Existau două ligheane mari, dar un singur robinet. Hotărâtă să nu se dea bătută, luptă împotriva oboselii. Reveni în casă pentru a da jos draperiile camerelor de sus, pe care le puse apoi la înmuiat.

După câteva ore, după ce spălase draperiile grele, Cally se simţi aproape epuizată. Orice mişcare devenise o povară. îşi puse ceasul pe mână şi intră în casă cu gândul să se aşeze puţin undeva.

încercând să-şi revină, se aşeză pe o canapea din lemn fiindcă i se părea că totul se învârteşte cu ea. Bunul simţ îi spunea că se va simţi mai bine dacă ar gusta ceva din mâncarea adusă în coş, dar simplul gând de a pune ceva în gură făcu să-i vină greaţă.

Cu gândul de a se odihni un moment, se întinse pe canapea. Cu toate că îşi simţea corpul ca de plumb, ajunse la părerea că petrecuse o zi destul de folositoare. Camerele de sus începeau să capete o înfăţişare rezonabilă. Săptămâna aceasta se va concentra asupra acelei zone. Aceasta însemana că, la ora patru, când Javier Zarazua îşi va arăta faţa acră, în camerele de jos nu făcuse altceva decât să mătură frunzele de pe covoare. Dar, din moment ce el va inspecta întreaga casă, fără

îndoială că va observa cât de greu muncise. Va vedea, de asemenea, deşi se îndoia că bărbaţii remarcau asemenea lucruri - tatăl ei nu o făcuse niciodată - că nici măcar nu avusese timp să mănânce de prânz.

Se trezi brusc, realiză că trebuie să fi adormit o clipă, şi deschise ochii. Se înroşi puternic. Aruncă o privire fugară asupra ceasului şi privi din nou faţa întunecată a bărbatului care trebuie să fi venit în timp ce dormea.

- Eu. încercă să spună că nu avusese deloc intenţia să adoarmă, dar nu reuşi decât: e de-abia trei şi jumătate!

- Iar tu, femeie leneşă, nu mă aşteptai înainte de ora patru, veni răspunsul grosolan în timp ce ochii lui analizau locul care îşi păstrase caracteristica de vizuină pentru animale.

- Eu. Cally încerc' s' mai spun' ceva dar v'zu imediat c' nu-l intersau scuzele ei. Nici m'car nu avea de gând s' urce sc'rile, se mulţumea s' cread' c' nu muncise mai mult decât indica o prim' privire.

- Vino, îi spuse r'stit, preg'tit s-o ridice cu forţa de pe canapea, dac' nu s-ar fi mişcat singur'. Apoi, pe când ea se ridica de pe canapea şi el lua coşul cu mâncare, Cally v'zu brusc o lumin' diavoleasc' ap'rând în ochii lui.

- Dac' vei munci aşa de repede pe cât ai f'cut-o ast'zi, Cally Shearman, nu-ţi vei câştiga niciodat' biletul de avion, o lu' el în batjocur'.

Drept r'spuns, trecu pe lâng' el, aparent ignorându-l complet, dar simţind pentru prima oar' în viaţ' pofta de a p'lmui pe cineva.

Pân' când au ajuns la ferm', furia rece care o cuprinsese înainte, începuse s'-şi piard' din intensitate, dar Cally continua s' fiarb' în sinea ei. Era hot'rât' s' lucreze a doua zi cât de mult va putea şi s' plece din locul

acesta ostil cât mai repede posibil. Il urm' absent' în buc't'rie, unde el l's' coşul de mâncare.

O fat' cam de vârsta ei se întoarse s'-i priveasc' în timp ce intrau, şi un copil cu p'rul negru se lipi imediat de ea, ascunzându-şi faţa în fusta ei.

Javier se opri şi Cally trebui s' se opreasc' şi ea. Auzi numele Teresei când el se adres' fetei şi ghici el întrebase dac' Teresa se odihnea.

- Da, domnule, r'spunse fata.

- Bine, replic' el. Se întoarse spre Cally şi o prezent' pe fat', Rosa se numea, şi pe fetiţa ei, Rosalinda. O mângâie pe aceasta din urm' şi ea îşi scoase faţa din fusta Rosei. Cally fu surprins' în faţa acestei dovezi de umanitate din partea lui.

Rosa zâmbi imediat şi prietenos când Cally îi întinse mâna. în faţa unei c'lduri umane, rezerva lui Cally se topi. Zâmbi la rândul ei, când fetiţa, la instrucţiunile mamei, se apropie s'-i strâng' mâna.

- îmi pare bine, domnişoară, spuse timid în spaniolă fetiţa, dar Cally o înţelese şi-i răspunse cu un surâs care depăşea barierele lingvistice.

Cally tocmai se ridica după ce se aplecase la nivelul Rosalindei, când surprinse privirea lui Javier Zarazua şi încetă să mai zâmbească. Observă în expresia lui o nedumerire în faţa atitudinii ei prietenoase. Fără îndoială că şi el considerase rezerva ei drept îngâmfare şi, probabil că nu putea face legătura între angajata leneşă pe care o prinsese dormind şi fata care părea atât de încântată în faţa fetiţei menajerei.

- Mă iertaţi, îi spuse Rosei într-un amestec de italiană şi spaniolă, dar se pare că Rosa o înţelesese fiindcă zâmbea în continuare. Descoperind acum că exista un

spaţiu suficient de larg prin care să se poată strecura, fără să-l atingă pe bărbatul cu faţa aspră care continua s-o observe, Cally se retrase din bucătarie.

Chiar dacă nu cunoştea planul casei, avu noroc şi nimeri scara care ducea la camera ei. Se îndreaptă spre uşa camerei sale, sperând să nu mai dea ochii cu angajatorul ei în ziua aceea, dar deveni brusc conştientă de faptul că tocmai persoana de care se ferea, se afla lângă ea.

Nu părea să se îndrepte spre camera lui, oriunde se afla ea, şi când se opri, se opri şi el, „fără îndoială să mai spună ceva neplăcut“, se gândi Cally. Se simţi din nou obosită şi înţelese că, dacă va mai face vreo observaţie despre cantitatea de muncă pe care o prestase în ziua aceea, pur şi simplu nu se va mai putea abţine să nu dea curs poftei de-al pălmui. Simţea că îşi pierde controlul sub privirea lui scrutătoare.

- Pari obosită, spuse el, luând-o complet prin surprindere. Pot să-ţi sugerez să urmezi exemplul Teresei şi să te odihneşti un pic?

Uimirea în faţa acestei întorsături de situaţie şi schimbarea din vocea lui aproape că o făcură să spună că i-ar face mare plăcere să-i urmeze sfatul. Nu putea, însă, uita atât de repede că o numise „femeie leneşă“, încât se abţinu să-i mulţumească pentru sugestie.

- Altceva? întreb' cu un glas arogant şi avu apoi impresia c' vede gheaţa ap'rând din nou în privirea lui. Nu mai fu deci surprins', când el îşi relu' tonul r'stit:

- Cina e la ora opt.

- Cu riscul de a m' repeta, nu mi-e foame.

F'r' îndoial', aroganţa ei îl enerva la fel cum şi a lui o enerva pe ea. Cally fu sigur' de acest lucru când v'zu cum privirea lui ia foc . Mai observ', de asemenea, cum i se

zb'tea mâna dreapt', ca şi cum şi el avea poft' s' plesneasc' pe cineva. Se p'rea, îns', c' şi el putea s' se controleze, fiindc', încet, mâna i se relax', deşi vocea îi era la fel de calm' cât ar fi putut s' fie un vulcan în plin' erupţie:

- N-ai decât s' nu m'nânci. Ai avut o mas' bun' pe ziua de azi. Nu intenţionez s-o pun pe Teresa s'-ţi aduc' mâncare când ai tu chef.

Se îndep'rt' de ea înainte ea s'-i poat' spune c' nu fusese ideea ei, ci a lui, ca Teresa s'-i aduc' mâncarea în camer', cu o sear' în urm'. Faptul c' avea impresia c' ea mâncase ceea ce s-ar fi putut afla în coş, nu avea nici o importanţ'.

Se gândea, a doua zi, pe când transpira muncind, c' ar fi trebuit s' se bucure de zilele însorite, una mai cald' decât cealalt'. Dar, aproape arzând de vie în timp ce c'lca draperiile pe care le sp'lase cu o zi în urm', îşi dorea temperatura sc'zut' din vechea ei cas'. Nu reuşise s' g'seasc' o mas' de c'lcat şi, cum masa din buc't'rie nu era nici ea potrivit', Cally trebuise s' foloseasc' salteaua unui pat.

Când, în sfârşit, scoase fierul din priz', era din nou prad' oboselii. Era sigur' c' totul se datora schimb'rii de fus orar sau altitudinii ridicate la care se afla ferma. L's' draperiile proasp't c'lcate întinse pe pat, astfel încât s' nu se şifoneze, şi merse în buc't'rie s' adune galeriile care trebuia şi ele sp'late.

Paşii ei, obosiţi şi parc' neglijenţi, nu f'ceau zgomot în timp ce cobora încet sc'rile. Tocmai trecea prin holul mare, când un mic şoc nervos o scutur', dar se calm' rapid când v'zu c' b'rbatul care st'tea cu spatele la ea era Javier Zarazua. îşi l'sase ceasul sus şi nu ştia cât de târziu se f'cuse, dar se gândi c' ar fi trebuit s'-i aud' maşina venind.

El începu să se întoarcă şi, instantaneu, Cally îşi îndreptă spatele. Văzu imediat că evalua ceea ce făcuse,

sau mai degrabă, ceea nu făcuse, din moment ce întotdeauna când făcea curăţenie, lăsa bucătăria la urmă.

- Văd că nici azi n-ai făcut mare lucru, îl auzi spunându-i rece. Ştia că se afla acolo fără să se întoarcă s-o privească.

„Ce caracter încântător!“ se gândi Cally cu amărăciune şi-l obligă s-o privească în faţă când îi răspunse la fel de batjocoritor:

- Noi, femeile leneşe, nu ne mişcăm prea repede.

- Te-a cam durut observaţia, nu? Ochii lui albaştri treceau în revistă înfăţişarea ei neîngrijită, şi ea ştia, după felul în care i se curbase gura, că era convins că dormise sus şi coborâse doar când îl auzise venind.

- Ce păcat că nu te-a durut destul ca să te pună în mişcare.

- Toţi mexicanii au această personalitate minunată sau farmecul tău îţi aparţine în exclusivitate? întrebă ea dispreţuitor, simţind cum se înfurie pe măsură ce făcea acest comentariu insolent. Cum i-ar fi plăcut să-i vadă expresia când va vedea cum arătau camerele de sus. Aproape că se rugă, în gând, ca el să urce.

Dorinţa ei nu se îndeplini.

- Mâine vreau să văd ceva progrese, îi spuse aspru şi trecu nepăsător pe lângă ea ca să ia coşul cu mâncare de a cărui existenţă Cally aproape uitase.

- Şi ce pedeapsă mă aşteaptă dacă nu mă conformez? îl provocă, îndreptându-se spre el. Era uimită de curajul ei; ea care nu ţinuse piept niciodată tatălui ei, acum pur şi simplu refuza să cedeze.

Javier Zarazua se îndreptă spre uşa de la intrare. Auzind-o, se opri şi o privi, din ce în ce mai încruntat. Cally înţelese, pe măsură ce o cuprindea teama, că era

genul de bărbat pe care era mai înţelept să nu-l provoci. Deveni convinsă de asta când îi auzi răspunsul:

- Deoarece am crezut că ai nevoie de un timp de acomodare, am trecut până acum cu vederea lenevia ta. Dar acum ai stat destul în ţara mea ca să te obişnuieşti. Nu intenţionez să te păstrez pe post de decoraţiune. Mâine, domnişoară Shearman, vei munci şi, dacă va fi nevoie, am să stau toată ziua să te supraveghez.

Chiar şi în faţa unei asemenea pespective, Cally se abţinu să-i spună să arunce o privire camerelor de sus.

- Ce-am făcut ca să te merit? murmură ea şi ieşi afară prin uşa pe care el tocmai o deschisese.

- Trebuie să ţi se spună că ţi-ai făcut-o cu propria mâna prin faptul că eşti la fel de ahtiată după bani ca şi fratele tău?

îi aruncă o privire ascuţită ca un pumnal şi plecă în timp ce el închidea usa. Doamne, cât îl mai ura! încet, el porni maşina. Aproape că ajunseseră acasă, când Cally aruncă o privire instinctivă asupra mâinii ei ca să vadă ora.

- Ceasul meu! exclamă ea, deşi decisese să nu-i mai vorbească decât dacă era absolut necesar. îl văzu aruncând o privire încheieturii ei goale.

- L-am lăsat pe undeva pe sus, spuse ea şi, pentru că nu vroia ca el să facă nimic pentru ea, adăugă repede: nu contează, o să-l găsesc mâine.

- Credeai că o să întorc maşina şi o să mergem după el? întrebă el sarcastic, conducând drept înainte.

- Ceea ce cred eu ar putea otrăvi aerul dacă aş spune cu voce tare, îl repezi ea. Se înfurie din cauză că aceste cuvinte, în loc să-l deranjeze, cum sperase, părură mai degrabă că-i fac plăcere.

O plăcere cinică, înţelese asta din felul în care o privi în timp ce oprea maşina în faţa casei.

- Trebuie totuşi că am ceva efect asupra ta, din moment ce, oricât de otrăvite sunt gândurile tale, te gândeşti totuşi la mine, domnişoară.

Cally ieşi repede din maşină dar realiză, după un moment de ameţeală, că nu-şi putea permite gesturi bruşte. Prinse mânerul uşii, bucuroasă că el nu observase, fiind ocupat în acel moment cu scoaterea coşului de mâncare. Simţea totuşi nevoia s' egaleze scorul, şi îşi satisf'cu aceast' nevoie când v'zu coşul din mâna lui.

- Nici în seara asta nu vreau s' iau cina cu tine, aşa c' n-are rost s' mai întrebi, îi spuse arogant.

- Nici n-aveam de gând s' întreb, veni r'spunsul în timp ce el trecu înainte, ca şi cum era prea puţin important' ca s-o bage în seam'.

Cally reuşi doar cu ajutorul voinţei s' nu se pr'buşeasc' în timp ce intra în cas'. Dar, o dat' ajuns' în camera ei, închise uşa şi începu s' plâng'. Tot ce mai reuşi s' fac', fu s' se târasc' spre pat şi s' se întind'. Niciodat' nu se mai simţise atât de obosit', atât fizic cât şi psihic.

Simţi c' e gata s' adoarm' şi era prea epuizat' ca s' se mai ridice s'-şi scoat' sandalele. Prefer' s' le dea jos frecându-şi picioarele unul de cel'lalt şi le auzi c'zând pe podea.

Ise p'ru c' dormise doar un minut când auzi un zgomot în camer'. Ar fi vrut s' r'mân' cu ochii închişi, s' doarm' în continuare. în loc de asta, f'cu un efort şi deschise ochii, iar şocul de a-l vedea pe Javier Zarazua stând în picioare şi privind-o, o trezi de-a binelea.

- Ce.

- Nu e de mirare c' eşti obosit', Cally, trecu el peste

întrebarea pe care se preg'tea s' i-o pun'.

Şi, în timp ce ea încerca s' accepte faptul c' se afla în camera ei, el p'ru s' renunţe la privirea aspr' cu care de obicei o ţintuia. De fapt, dac' nu auzise greşit, chiar îi spusese „Cally“!

-Am vorbit cu Rosa.

- Rosa? întreb' ea fir' s' înţeleag', dar simţindu-se treaz' cu des'vârşire şi sperând s' priceap' despre ce era vorba.

- Era preocupat' c', desf'când coşul, remarcase c', în afar' de ceva limonad', nu te-ai atins de aproape nimic altceva decât de o buc'ţic' de pui.

Cally îşi aminti de limonad'. Trebuise s-o înc'lzeasc', fiindc' avusese un atac prelungit de tuse şi nu avusese încotro decât s' bea ceva cald. îi calmase tusea imediat. Dar puiul, oricât de apetisant păruse, avea un gust care îi făcuse greaţă imediat ce încercase să mănânce.

- Nu mi-a fost foame, răspunse ea liniştită.

Apoi, în sfârşit, îşi recăpătă pe deplin puterea de a gândi şi înţelese că fusese prea slabă şi blândă. Dacă ar fi continuat în felul acesta, ar fi ajuns să aleagă să cedeze în loc să reziste, aşa cum făcuse întotdeauna în certurile cu tatăl ei. Decise să nu dea înapoi şi încercă să însufleţească persoana care ar fi vrut să fie.

- Oricum, nu sunt obligată să mănânc din mâncarea ta dacă nu vreau.

Asprimea lui, care fusese până atunci absentă, păru că apare în faţa tonului ei arţăgos.

- De asta n-ai vrut să mănânci nimic ieri? întrebă el, părând să creadă că lipsa ei de poftă de mâncare fusese deliberată şi lăsând-o să înţeleagă că Rosa îi spusese şi

ieri de coşul returnat neatins. Lasă-mă să-ţi spun, domnişoară, - nu se mai numea Cally? - că te-am adus aici ca să munceşti, ca să apreciezi faptul că trăieşti într-o lume care nu-ţi dă nimic dacă nu faci nimic. E timpul să înveţi ceva despre munca cinstită.

- Cu alte cuvinte, m-ai adus aici ca să-mi salvezi sufletul. Cally se ridică încăpăţânată, dar conştientă de furia reţinută din privirea şi din gesturile lui, deşi nu dăduse nici o atenţie ultimei ei observaţii.

- O să-ţi murdăreşti mâinile lucrând, să n-ai nici un dubiu în privinţa asta. Dacă ţi-ai făcut socoteala că vei atrage simpatie înfometându-te până cazi jos, atunci mai bine mai gândeşte-te o dată. O să mănânci chiar dacă va trebui să te hrănesc cu linguriţa. Ai priceput? Ştii la ce oră luăm cina. Aruncă o privire furioasă încheieturii ei goale şi îşi scoase ceasul pe care apoi îl aşeză pe pat. Mai avea încă ceva de ţipat la ea înainte de a trânti uşa în urma lui: să fii acolo!

Capitolul 4

Cally r'mase în aceeaşi poziţie mult timp dup' ce el plecase. Privi spre ceasul l'sat de el. Observ' repede, dar fir' urm' de interes, c' era unul scump. îi spunea c' avea cam o ora la dispoziţie ca s' se hot'rasc' dac' va lua sau nu cina cu el la ora opt.

Fireşte c' ştia de ce vroia s-o fac' s' m'nânce. Vroia s'-şi ia revanşa pân' la cap't. Ştia bine c', dac' nu mânca, nu va avea energia necesar' s' experimenteze „munca cinstit'". Şi ea f'cuse descoperirea aceasta în cursul zilei, dar pur şi simplu nu-i era foame, nu avea poft' de mâncare. Foarte probabil, îns', c' bruta mexican' şi arogant' nu va putea înţelege asta.

De ce tocmai atunci când simţea cum creşte ura împotriva lui, trebui s'-şi aminteasc' felul în care ar'tase când ea se trezise? Nu vroia s'-şi aduc' aminte c' atunci nu existase asprime în ochii lui, ci mai degrab' c'ldur'. „C'ldur'!" gândi ea cu dispreţ. Totuşi, existase ceva atunci, care l'sa s' se înţeleag' c' ar fi fost dispus s' poarte o conversaţie cu ea, f'r' s' aib' intenţia de a-i ataca mândria.

„De parc' mi-ar p'sa!" se gândi ea şi se d'du jos din pat ca s' priveasc' pe fereastr'. R'mase mult timp acolo, privind minunatul piersic care creştea chiar în faţa ferestrei ei. Apoi, simţind cum ura împotriva lui sporeşte în intensitate, se îndreptă spre dulapul unde îşi ţinea hainele. Va lua cina cu el din moment ce nu avea încotro. Nu putea, totuşi, să-şi imagineze c-o va hrăni cu linguriţa, cum o ameninţase. Dacă, însă, bruta aceea se aştepta să aibă parte de o digestie normală cu ea la masă, jignită din cauza insultelor pe care le revărsase cu generozitate, ei bine, să aştepte mult şi bine!

După un duş, Cally începu să se simtă mai bine. Sub

apa care o învăluise, îşi amintise ce spusese el despre Rolfe. „Să îndrăznească numai să mai spună ceva asemănator!“ se gândea în timp ce proba câteva rochii.

La ora opt fix, cu ceasul lui Javier Zarazua în mână, Cally ieşi din cameră. Ştia că rochia lungă, fără mâneci, din bumbac, i se potrivea. Cel puţin, aşa reieşea din imaginea pe care o reflectase oglinda. De faptul că obrajilor ei palizi le-ar fi prins bine puţină culoare, nu se sinchisea prea tare.

Probabil că o auzise coborând scările, fiindcă îi ieşi în întâmpinare. Părea într-o dispoziţie mult mai agreabilă decât se aşteptase Cally să-l găsească. îşi ascunse surpriza, fiindcă nu vroia să-şi îndulcească părerea pe care o avea despre el.

- Poate că ţi-ar face plăcere un aperitiv înainte de cină, Cally? întrebă el, vârând într-un buzunar ceasul pe care Cally i-l întinsese fără un cuvânt.

Deci, se numea Cally, din nou?

- Nu mulţumesc, răspunse ea rece şi fu nevoită să-şi ascundă surpriza numărul doi, fiindcă el, nu numai că nu reacţionă cum se aşteptase în faţa aroganţei ei, dar îi spuse blând:

- Atunci, permite-mi să te însoţesc în sufragerie. Teresa aşteaptă să servească masa.

Teresa nu-i acordă nici un zâmbet când îi turnă supa în farfurie. De altfel, Cally nici nu se aşteptase la vreunul, dar crezuse că măcar îi va zâmbi patronului lor. Şi el, însă, fu servit de aceeaşi menajeră posomorât'. Abia atunci Cally îşi aminti remarca lui Javier privind capacitatea Teresei de a fi o bun' supraveghetoare de moravuri. Poate c'-l v'zuse intrând în dormitorul ei. Deodat', începu s' se

simt' mai bine. Era şi timpul ca diavolul 'sta arogant s' fie pus la punct de cineva!

Deşi nu-i era foame, ridicarea moralului o f'cu s' guste o lingur' de sup'. Era bun'. Mai lu' o lingur' şi apoi o v'zu pe Teresa întorcându-se în camer' cu ceva ce uitase şi-l auzi pe Javier spunându-i ceva în spaniol'. I se t'ie apetitul când v'zu c' Teresa incluse în r'spunsul pe care i-l d'du şi un zâmbet luminos. Puse la loc lingura în farfurie.

- Nu-ţi place?

Se putea s' nu observe?

- Supa e foarte bun', r'spunse ea cu o politeţe rezervat'.

- Atunci, de ce n-o termini?

Oare trebuia s' treac' printr-o examinare de genul acesta la fiecare fel de mâncare?

- Pentru c' întotdeauna m'nânc puţin. Ţi-am mai spus asta şi înainte. Rosti cuvintele acestea pe un ton liniştit, încercând s' nu se înfurie. Şi, deoarece continua s-o priveasc', se forţ' şi ad'ug': cred c' mai bine renunţ la ceea ce urmeaz' şi m' întorc la mine în camer'.

Ceea ce urm', fu cea mai fraged' fripur' posibil', servit' cu salat'.

- Credeam c' mexicanii m'nânc' foarte condimentat, nu se putu opri s' nu remarce.

- Iar eu am crezut c', replic' Javier cu o lumin' în privire pe care nu putea s-o înţeleag', din moment ce apetitul t'u trebuie momit mai întâi, ar fi bine s' încerc cu mâncarea cu care eşti obişnuit'.

Uimirea o împiedic' s' vorbeasc' imediat.

- Ai pus-o pe Teresa s' preg'teasc' o mas' englezeasc' special pentru mine!

- A fost încântată s-o facă, replică el neglijent. Şi, având încă lumina aceea ciudată în ochi: am complimentat-o deja pentru felul în care s-a descurcat cu supa.

Din această cauză îi zâmbise Teresa. Fiecărui angajat îi plăcea să fie felicitat pentru modul în care îşi făcea treaba deşi ştia bine că, în ceea ce o privea, putea să aştepte mult şi bine până va auzi un compliment. Nu că ar fi dorit vreun compliment din partea lui, desigur.

Nu dorea, dar.. .Realiză că el supraveghea inactivitatea cuţitului şi furculiţei ei, aşa că tăie o bucăţică din friptura din farfurie. Probabil că Teresa avusese multă de bătaie de cap gătind cum nu era obişnuită, fără a mai pomeni de implicarea lui Javier, care se gândise să-i spună bucătăresei să-şi verifice cărţile de bucate în căutarea unei reţete englezeşti. Măcar de dragul Teresei, se gândi Cally în timp ce înghiţea o bucăţică de friptură, putea să arate puţină bunăvoinţă.

- Spune-mi câte ceva despre viaţa ta în Anglia, Cally. Presupusese că masa lor va fi una tăcută şi nu se aştepta la o întrebare. Răpunse totuşi politicos:

- E puţin de spus despre ea, domnule.

îl privi şi înţelese din expresia feţei lui că n-o credea. Descoperi că trebuie să se fi hotărât în prealabil să nu-şi piardă cumpătul, fiindcă, după ce-i mai turnă nişte vin în paharul de care abia se atinsese, continuă liniştit:

- Spune-mi atunci câte ceva despre puţinul care este, şi lăsând-o uluită, continuă cu o nepăsare liniştită: de altfel, spune-mi Javier. Mi-ai spus că nu lucrai în Anglia.

- Păi. nu.

Se lupta încă să realizeze cum de coborâse din

înălţimea înfumurată unde se aflase, invitând-o să i se adreseze cu prenumele. Ştia că membrii personalului, cu care venise în contact, îi spuneau cu respect „domnul“.

- Păi.. .începu să tuşească, îngrozită o clipă că va izbucni într-un atac de tuse care o va face să-şi piardă respiraţia şi să lăcrimeze. Nu se întâmplă aşa şi, uşurată, îi zâmbi.

- Locuiam într-o casă destul de mare cu tatăl meu, îi spuse, încetând să mai zâmbească. Nu numai că îşi amintise ce fel de om era tatăl ei, dar realizase brusc că, la douăzeci şi trei de ani, aceasta era tot ce putea spune despre ea. Locuise în casa aceea mare cu tatăl ei, şi la asta se reducea întreaga ei existenţă! întrebarea următoare a lui Javier o scoase din disperarea gândului „când voi începe să-mi trăiesc viaţa?“

- N-ai mamă?

Gândul la viaţa ei din Anglia făcuse ca faţa ei să devină mohorâtă.

- Nu, răspunse. A murit când aveam şapte ani.

- Tatăl tău se va simţi singur fără tine?

„Cu sau fără Elma Bates, n-ar fi fost singur“, îi veni ei în gând şi faptul că nimeni nu i-ar fi simţit lipsa dacă ar fi dispărut brusc de pe suprafaţa pământului, o făcu şi mai posomorâtă.

- Se va recăsători în curând.

- înţeleg, de aceea te-ai hotărât să părăseşti Anglia, spuse Javier gânditor. Nu-ţi place viitoarea lui soţie, eşti geloasă pe ea.

„Geloasă pe ea!“ Cât de mult greşea! Sosirea la timp a Elmei Bates îi dăduse posibilitatea să evadeze. Era adevărat că n-o plăcea, dar nu din gelozie. îi va fi

întotdeauna recunoscătoare, fiindcă doar prin intermediul ei îşi dobândise libertatea.

Privi deasupra mesei bărbatul care o studia neclintit şi i se păru ca soarta râde de ea: ce mai libertate! Până când nu va termina de muncit din greu pentru tiranul acesta, era scalva lui, la fel de mult cum fusese şi a tatălui ei.

- Credeam că deja ştii de ce am plecat din Anglia. Nu-mi spune că te-ai răzgândit şi nu mai crezi că am venit să-mi arunc ghearele ahtiate asupra oricăror avantaje materiale aş putea găsi. Dintr-o dată, simţi că nu mai putea mânca nimic. Se ridică în picioare.

- N-ai terminat de mâncat. Javier se ridicase şi el, umbrind-o cu statura lui, barându-i calea. Asprimea lui revenise în momentul în care îi adusese aminte de Graciela, de părăsirea ei de către fratele ei ambiţios. Aruncă o privire asupra fripturii pe jumătate terminată din farfuria ei.

- Am mâncat atât cât am avut de gând să mănânc, îi spuse Cally încăpăţânată, hotărâtă să nu se întoarcă de bună voie la masă. Dacă mai mănânc ceva, o să mi se facă rău.

Imediat, asprimea îl părăsi.

- Te simţi rău? întrebă luând-o de braţ ca şi cum ar fi vrut s-o susţină. Mă gândeam mai înainte cât de palidă.

- Nu m-am simţit niciodată mai bine, răspunse pe un ton tăios, dar simţind că va începe în curând să plângă. Dar am să mă simt de zece ori mai bine dacă o să dai drumul braţului meu şi o să mă laşi să mă întorc în camera mea.

Chiar auzind aceste cuvinte, ştia că nu-i va lăsa mâna. De aceea, pe când braţul lui revenea lângă corpul lui, nu

se mişcă imediat, în timp ce ochii lui albaştri cercetau paloarea chipului ei.

- Nu arăţi.

- Noapte bună, domnule, spuse Cally repede, realizând că o lasă să plece. Nu vroia să audă cum anume „nu arăta“. Trecu repede pe lângă el şi, de teamă să nu se răzgândească, se grăbi să se îndrepte spre camera ei.

- Cally! Se opri pe scări, ascultându-l. Obosită, nevoind să-i vadă ochii aproape umezi, nu se întoarse să-l privească. Mâine începem mai târziu, îi spuse el.

Ea nu răspunse şi continuă să urce scările. Dacă îi dădea de înţeles că remarcase că era obosită şi că-i permitea să se odihnească mai mult, atunci mai bine nu s-ar fi deranjat. Nu vroia favoruri de la el. Avea nevoie să muncească, avea nevoie să-şi câştige biletul de avion ca să meargă acasă.

Totuşi, câteva minute mai târziu, pe când se afla în pat, Cally nu se putu opri s' nu se întrebe de unde va avea mâine energia necesar' ca s' pun' la locul lor draperiile acelea grele.

Un atac de tuse o trezi în timpul nopţii, l'sând-o f'r' r'suflare şi gâfâind. Când îşi rec'p't' respiraţia, se gândi c' tusea ar fi trebuit s-o fi l'sat pân' acum. Era adev'rat, îns', c' st'tuse cea mai mare parte a timpului în casa aceea, aşa c' soarele de care doctorul spusese c' avea nevoie, nu reuşise s' ajung' pân' la ea.

Epuizat' de accesul de tuse, se întinse, dar, imediat începu s' tuşeasc' din nou. Se ridic', toat' ud' din cauza transpiraţiei, simţind o nevoie puternic' de nişte limonad' cald'. Reuşise o dat' s'-şi opreasc' tusea în felul acesta. Va cur'ţa dup' ea şi Teresa nu va şti niciodat' c' fusese în

buc't'rie.

îmbr'c' un capot de bumbac deasupra cam'şii de noapte subţiri, pe care o purta şi se sprijini de uş', aşteptând o pauz' în tusea ei înainte de a o deschide.

Cu mâna acoperindu-şi gura, reuşi s' ajung' în buc't'rie, unde aprinse lumina şi închise uşa. Dar, înainte de a începe s' caute l'mâi, trebui s' se aşeze. Se simţea îngrozitor de epuizat' şi era mulţumit' c' nimeni n-o putea vedea, fiindc' probabil c' ar'ta la fel de r'u pe cât se simţea. Mândria cerea ca Javier Zarazua s' nu ştie nimic despre asta. Se va mulţumi s' spun' c' şi-o f'cuse singur', refuzând s' m'nânce.

Se forţ' s' se ridice de pe scaun, ştiind c' trebuia s' se gr'beasc'. Avea nevoie de cât mai mult' odihn' ca s' poat' munci a doua zi. Reuşise s' fac' doar câtiva paşi când uşa se deschise.

Era atât de ameţit' încât de abia reuşi s' disting' tr's'turile b'rbatului pe care nu vrusese s'-l informeze despre excursia ei nocturn'. Nu reuşi s'-i disting' expresia figurii în timp ce el îi analiza paloarea feţei, dar încerc' s' se ţin' dreapt', fiindc' el sc'pase un „Dios“ şi Cally era sigur' c' nu era prea încântat s-o vad'.

Nu pierdu timpul comentându-i înfăţişarea şi, oricât de mult l-ar fi urât, Cally se simţi mai uşurată când se apropie de ea şi o sprijini cu statura lui masivă când era cât pe ce să se prăbuşească.

îl prinse de braţ şi nu mai făcu nici o mişcare, aşteptând ca lumea din jurul ei să înceteze a se învârti. Chiar dacă simţi că, pentru moment, trecuse pericolul de a leşina, efortul de a se mişca era prea mare. Rămase sprijinită de el şi, uitând că nu voia să ştie de starea ei,

încercă să-i explice gâfâind:

- Am coborât. nişte limonadă caldă. nu pot să mă opresc din tuşit.

Nu reuşi să spună mai multe, fiindcă silueta ei subţire fu din nou zguduită de o criză de tuse. Când termină, era toată udă din cauza transpiraţiei. Simţi cum umărul de care se sprijinea se întoarce uşor şi înţelese că el se mişca astfel încât să-i poată vedea faţa. Simţindu-se privită, Cally crezu că trebuie să se scuze şi spuse cu o voce răguşită:

- îmi pare rău.

Se opri, fiindcă văzu că nu exista asprime în privirea lui. Avu impresia că deliregază când îl văzu schiţând un zâmbet de compătimire. Un zâmbet mai degrabă întunecat, dar totuşi un zâmbet pentru ea! Apoi, mâinile acelea puternice o aşezară pe un scaun.

- Stai puţin aici, Cally, îi spuse atât de blând şi cu atâta bunătate încât nu se mai îndoi deloc că trebuie ori să viseze, ori să delireze. Niciodată nu-i mai vorbise astfel.

Rămase aşezată unde o dusese el, fiindcă pur şi simplu n-avea destulă energie să facă altceva. Ochii ei obosiţi îl urmăriră pe măsură ce transforma apa, zahărul şi lămâia în limonadă . în ciuda ameţelii pe care o simţea în acele clipe, nu mai putu să se îndoiască de faptul că bărbatul despre care nu credea că era altceva decât o brută, prepara o limonadă caldă pentru ea.

Puse limonada la înc'lzit şi se apropie de ea. îşi puse mâna pe fruntea ei sc'ldat' de transpiraţie şi Cally reuşi s'-i disting' privirea preocupat' pe care o avea când îşi retrase mâna.

- Nu mai dureaz' mult, îi spuse şi-i zâmbi cu atâta

farmec, încât Cally nu-şi putea crede ochilor.

Nu dur' mult şi reîncepu s' tuşeasc'. Javier nu pierdu timpul verificând temperatura limonadei şi o turn' repede într-un pahar.

- Bea-o încet, o slătui el când îşi reveni suficient încât s' fie în stare s' fac' ce i se spunea.

Se simţi imediat mai uşurat'. Era ca un sirop liniştitor pentru gâtul ei iritat.

- Mulţumesc, şopti şi lu' o alt' înghiţitur' din b'utura simpl' dar de-a dreptul magic'.

Arunc' o privire în vasul în care preparase el limonada şi observ' c' mai r'm'sese. Se temea s' nu aiba un alt atac de tuse o dat' revenit' în camera ei, aşa c' spuse:

- M' simt bine, acum. Se poate s-o iau cu mine în camer'?

- O s'-ţi pun într-o sticl'.

- Nu e nevoie, spuse ea repede. Devenise brusc conştient' c' şi el era îmbr'cat doar în pijama. Probabil c' o auzise tuşind pe când cobora sc'rile. Cu siguranţ', îi întrerupsese somnul dar, ciudat, nu p'rea deloc sup'rat din cauza asta. N-avea nici o îndoial' c' tat'l ei ar fi fost nervos şi i-ar fi zis c' este o pacoste dac' ar fi p'ţit asta acas'.

Drept r'spuns, el se mulţumi s' zâmbeasc' şi, cum nu f'cu nici o mişcare ca s' aduc' sticla despre care vorbise, Cally se gândi c' o crezuse când spusese c' se simte mai bine. încerc' s' ia vasul şi s'-i toarne conţinutul în paharul ei.

- Las-o, Cally, ţi-o aduc eu.

îl privi şi se preg'ti s'-i spun' înc' o dat' c' nu era nevoie, c' o va duce ea, dar se r'zgândi. înc' era ameţit' şi se temea c' ar putea s' verse limonada peste covoarele

scumpe, când va urca sc'rile.
Când ajunse cu gândul la scări, îşi dădu brusc seama că va avea nevoie de toată puterea ei ca să reuşească să le urce. Se ridică şi îşi simţi picioarele moi.

- Te simţi în stare să te întorci în pat?

- Da, răspunse ea. Se simţea atât de năucă, încât nici nu-şi dădu seama când adăugă: mulţumesc.. Javier.

Drept răspuns, primi un zâmbet mulţumit şi Cally se simţi contrariată de cât de bine suporta el situaţia. Apoi, ca şi cum nu era suficient tot ceea ce făcuse, când încercă să se mişte şi făcu doi paşi nesiguri, îi simţi braţele cuprinzând-o. Se trezi luată în braţe şi dusă în felul acesta pe scări.

- Va merge mai repede astfel, îl auzi spunându-i cu o voce liniştită.

Uimită, Cally se gândi că boala ei îi adusese la suprafaţă partea bună a sufletului. Deşi, desigur că nu era bolnavă. Nu avea altceva decât că se resimţea în continuare după modificarea altitudinii cu care era obişnuită şi o tuse care nu se grăbea să dispară.

Simţea că avea nevoie să doarmă şi îşi lăsă capul pe pieptul lui, fiindcă era locul cel mai la îndemână.

Ajunseră în cameră şi el o aşeză uşor pe pat.

- Te descurci singură? o întrebă el şi păru că se pregăteşte s-o ajute să-şi dea jos halatul.

Somnolenţa dispăru ca prin farmec.

- Da, desigur, se grăbi ea să răspundă. Mă simt foarte bine, acum.

- Sunt convins de asta, spuse el fără a avea aerul că o crede.

- Ba da, mă simt bine. I se părea că are în faţă un nou Javier Zarazua, un om total diferit de cel pe care îl

cunoştea. Rezerva ei se topi, şi, fiindcă această nouă persoană îi zâmbea într-un mod atât de agreabil, zâmbi la rândul ei.

Păru la fel de impresionat de surâsul ei pe cât fusese şi ea de mirată să-l vadă pe al lui. După un moment lung în care nu-şi luă privirea de la gura ei, se îndepărtă brusc de pat.

- M' duc s' aduc limonada aia, zise, şi Cally înţelese, dup' modul în care spusese aceste cuvinte, c' amabilitatea lui se preg'tea s' dispar'.

Tocmai se gândea c' va aştepta s'-i aduc' limonada şi s' plece, dup' care va încerca s'-şi schimbe c'maşa de noapte ud', când luminile unei maşini ap'rur' prin fereastra ei şi-i alungar' gândul. Cine ar fi putut s' vin' la ora asta din noapte? îşi imaginase c' v'zuse o maşin', cum probabil îşi imaginase c' Javier p'ruse încântat când îi spusese pe nume?

Cally descoperi curând c' imaginaţia nu-i jucase feste: exista un vizitator nocturn la ferm'. Când Javier reveni cu o sticl' şi un pahar în mâini, nu era singur.

- Acesta este prietenul meu, doctorul Tenreiro, îi explic' Javier când intr' în camer', însoţit de un b'rbat, înainte ca ea s' aib' timp s' intre în panic'.

- Doctor? N-am...

- Nevoie de un doctor? termin' Javier în locul ei. Apoi, în'sprindu-şi vocea: am descoperit în tine, Cally Shearman, o înc'p'ţânare teribil'. D'-mi voie, în calitate de cel care te are în grij' cât timp te afli pe teritoriul mexican, s' ştiu ce e mai bine pentru tine.

Nu era chip s' lupţi împotriva unui astfel de ton, deşi, dac' s-ar fi simţit mai bine, Cally era sigur' c' ar fi încercat. Nu avu altceva de f'cut decât s' se simt' prost, în timp ce doctorul, în concepţia ei mai asem'n'tor prin p'rul şi ochii lui negri, rasei mexicane, se apropie de pat şi începu s-o examineze. Atenţia ei fu îns' captat' de ceea ce îl auzi pe Javier spunând:

- M' duc s-o chem pe Teresa.

- Nu! zise ea atât de hot'rât încât ambii b'rbaţi o

privir'.

- Vreau ca Ramon s' te consulte, îi spuse Javier încordat, dându-i a înţelege c' doar cuvântul lui era lege.

Pe faţa lui Cally se întipări o expresie de încăpăţânare hotărâtă.

- Am pricinuit destulă bătaie de cap. Mai întâi te-am trezit în mijlocul nopţii, iar acum pe doctorul Tenreiro. înţelese că, probabil, Javier îi telefonase acestuia din urmă când ieşise un moment din bucătărie. Nu vreau să fie deranjată şi Teresa.

Ochii lui o fulgerară.

- N-ai nici un cuvânt de spus în problema asta, îi spuse nervos şi Cally avu impresia că vede diavolul din el reapărând. Desigur, pot şi eu să stau să veghez în timp ce doctorul.

- Nu! veni repede răspunsul ei în faţa unei asemenea propuneri. începea din nou să-l urască pe Javier Zarazua când acesta îi întoarse spatele şi plecă s-o trezească pe Teresa.

Doctorul, care vorbea o engleză destul de bună, se aşeză pe marginea patului şi începu să scoată cu viclenie amănunte de la ea, despre virusul care o pusese la pat în Anglia. Aflase destule despre tusea care refuza s-o lase, când Teresa intră grăbită în cameră.

în timp ce Cally era stăpânită de impresia că toată lumea se agită pentru un fleac, doctorul termină s-o examineze şi Teresa o ajută să se îmbrace cu o cămaşă de noapte uscată. Toată problema era o tuse care nu vroia să plece. Se simţea obosită şi ar fi vrut să plece cu toţii şi s-o lase să doarmă liniştită.

Era atât de epuizată, încât, după ce Teresa şi doctorul părăsiră camera, adormi imediat. Nu putea bănui că Javier Zarazua rămăsese lângă uşa ei, angajat într-o conversaţie cu doctorul, sau că, după aceea, intrase în camera ei. îi

privi îndelung faţa palidă şi părul blond, răspândit pe pernă, după care stinse veioza de pe noptieră şi ieşi la rândul lui din cameră.

Când Cally se trezi a doua zi, totul îi apărea ca un vis. De fapt, încă nu era pe deplin sigură că totul nu fusese într-adevăr un vis. Se convinse, însă, când văzu cămaşa de noapte cu care era îmbrăcată şi sticla de pe noptieră.

Oare chiar îi spusese lui Javier Zarazua pe nume, azi noapte? Se d'du jos din pat şi f'cu un duş. Nu avea nici o idee cât era ceasul şi, mai ales, nu se simţea în stare s' fie supravegheat' în timpul muncii. îşi aminti, îns', c' atitudinea lui Javier se în'sprise când insistase s' nu fie deranjat' Teresa, aşa c' socoti c' ar face mai bine s' se gr'beasc'.

Era cât pe ce s' nu-şi îmbrace din nou c'maşa de noapte când ieşi de sub duş. Ar fi fost mai repede dac' s-ar fi dus direct în camer' s' se îmbrace, dar educaţia pe care o primise era prezent'. Când îns' ajunse în dormitor, se bucur' c' ascultase de acest glas atât de detestat.

Javier Zarazua se afla acolo. Se sprijinea neglijent de m'suţa de toalet', fixând-o cu privirea în timp ce ea intra gr'bit' în camer'.

- Ştiu, am întârziat, zise ea înainte ca el s' reuşeasc' s' spun' ceva. Se opri c'utând o scuz', simţindu-se prost în timp ce lua din dulap blugii şi c'maşa f'r' mâneci, pe care intenţiona s' le îmbrace imediat ce el ar fi plecat. Ştii c' ceasul meu...

Vocea lui blând', dar totuşi ferm', o întrerupse:

- Ce naiba crezi c' faci?

îl privi mirat'.

- M' preg'tesc pentru treab', desigur. Nu era nevoie s'

vii dup' mine, tocmai.

- Sunt deci un asemenea monstru? întrebarea pus' pe un ton aspru o f'cu s' se opreasc'.

îşi aminti amabilitatea lui din timpul nopţii, felul în care o dusese în camer' şi blândeţea cu care o aşezase în pat. Simţi c' se înmoaie, dar nu-şi putea permite s' fie moale în nimic ce avea leg'tur' cu el. Va începe imediat s' se r'steasc' la ea şi va avea motive s' regrete dac' îl va l'sa s'-i vad' sl'biciunea.

- Pe scurt, da, îi r'spunse sec. Eşti un monstru. Şi acum, dac' eşti atât de amabil încât s' ieşi din camer', o s' m' îmbrac şi o s' fiu gata s' merg.

- Singurul loc în care o să mergi, Cally, o întrerupse el, o să fie patul.

Cât de mult o atrăgea ideea!

- Eu. începu ea şi ar fi vrut mult să cedeaze în faţa ofertei. Apoi, veni gândul că în felul acesta nu va scăpa niciodată din casa lui. Să-ţi dau satisfacţia de a spune că m-am îmbolnăvit intenţionat ca să fiu îngrijită? Nu prea cred!

- Nu ştiam că ai fost bolnavă. De ce nu mi-ai spus?

- Pentru Dumnezeu, era doar o gripă, protestă ea dar simţi că începea să obosească, deşi nu părăsise patul decât de câteva minute.

- Era un virus foarte puternic, cred. Ramon Tenreiro l-a recunoscut ca atare, din ceea ce i-am spus despre tusea ta şi din propriile tale cuvinte.

Cally ar fi vrut să se aşeze, dar mândria nu-i permitea să-i mai dea alte dovezi de slăbiciune, în afara celor deja date. Cel mai bun lucru de făcut era să încheie conversaţia şi să scape de el.

- în fine, n-am nevoie decât de puţin soare, mi-a spus doctorul din Anglia, aşa că.

- Atunci ai venit unde trebuie, termină el în locul ei, deşi nu asta intenţionase ea să spună. Şi, din moment ce te clatini pe picioare, deşi nu vrei să recunoşti, cred că ar trebui să încep prin a te duce în pat.

- Nu vei face nimic de genul ăsta, spuse ea în panică şi simţi că se prăbuşeşte când Javier nu mai spuse nimic dar, arătând ca şi cum nu era dispus să mai stea la discuţii, se apropie şi o prinse de braţe. Se părea că avea de gând să înceapă s-o scuture pentru a o aduce la realiate.

- Nu fi aspru cu mine! Deşi îşi dispreţuia slăbiciunea, Cally nu reuşi să-şi reţină aceste cuvinte din cauza fricii. Simţea că mai avea puţin şi va începe să plângă şi se temea că, dacă o va scutura, nu se va mai putea abţine.

- Nu vreau să fiu aspru cu tine, îi răspunse cu o voce brusc liniştită. O făcu să se aşeze pe pat, după care se aşează lângă ea, şi continu': Ramon mi-a spus c' ai nevoie de mult' odihn' şi c' nu ai voie s' faci nimic. Cedeaz', Cally, ştii foarte bine c' nu eşti în stare s' munceşti acum.

Ar fi vrut s' argumenteze c' era în stare. V'zu, îns', c' el înţelesese din privirea ei c' nu era dispus' s' recunoasc' înfrângerea şi, spre mirarea ei, ap'ru din nou zâmbetul pe care îl crezuse f'când parte din imaginaţia ei.

- Cedeaz', o pres' el. Ştii c' nu te voi mai duce la casa aceea. O privi în ochi şi Cally simţi un sentiment ciudat înc'lzind-o când continu' cu un glas blând: vrei s' te r'zbuni şi s' m' umileşti fiindc' ţi-am reproşat c' n-ai putut face o munc' pentru care erai prea bolnav'?

- Dar, eu.

- Da, Cally? o întreb' şi ea fu sigur', în acel moment, c' nimeni nu l-ar fi putut umili.

- Nimic, spuse ea şi se simţi atât de vr'jit' de farmecul lui încât, când buzele lui le atinser' uşor pe ale ei, într-un s'rut blând, ced' cu totul şi nici m'car nu-i trecu prin minte s' se retrag'.

Se pare îns' c' se gândi el, fiindc' se retrase uşor, privind-o adânc în ochii verzi-cenuşii. îi analiz' cu atenţie faţa şi se ridic' în picioare. O întreb' cu blândeţe:

- Unde îţi p'strezi hainele de noapte?

Cally, înc' uluit' dup' s'rutul lui, îi spuse. St'tea înc' în aceeaşi poziţie când el se întoarse cu c'maşa de noapte din baie, unde o l'sase dup' ce f'cuse duş.

Trebuie c' fusese pur şi simplu stupefiat'. Cel puţin, aceasta fu explicaţia pe care o g'si ulterior. Fiindc' nu opuse nici o rezistenţ' când îi trase pe cap c'maşa de noapte, apoi, ca şi cum f'cea asta în fiecare zi, îi d'du jos halatul. Cally trecu din starea de hipnoz' în care se g'sea, într-una de şoc, realizând c', înainte de a-i l'sa c'maşa de noapte s'-i acopere trupul, nu putuse s' nu vad' pieptul, şoldurile şi coapsele ei.

Se înroşi atât de puternic încât avu impresia că fierbe. Cu siguranţă, el văzuse şi schimbarea aceasta de culoare. De altfel, n-ar fi putut s-o ignore chiar miop fiind, ceea ce Cally era sigură că nu era.

Reîncepu imediat să-l urască, deşi era prima oară când îl auzea râzând. Râdea bine dispus, şi, când se opri, începu s-o tachineze:

- Cally Shearman, ruşine ţie! Am impresia că sunt singurul bărbat, în afară de cei de profesie medicală, care a reuşit să arunce o privire asupra trupului tău frumos.

în timp ce ea se făcuse stacojie din cauza ruşinii, căreia i se adăugă şi stânjenela izvorâtă din convingerea că trebuie s-o socotească complet demodată, el păru să

confirme faptul că nu o privea ca femeie, spunându-i:

-Haide, fetiţo, în pat cu tine. Teresa aşteaptă să-ţi fiarbă un ou în stilul englezesc de patru minute.

Capitolul 5

Cally dormi aproape toat' ziua. Erau, îns', şi momente în care era treaz', momente în care i-ar fi pl'cut s'-şi poat' aduna gândurile şi s' mediteze la s'rutul pe care îl împ'rţise cu Javier Zarazua. Fiindc' putea spune c' îl împ'rţise. Chiar aşa scurt, fusese un s'rut dat de un b'rbat unei femei, indiferent c', dup' aceea, o tratase ca pe un copil.

Dar nu avea timp s' se gândeasc' de ce nu-l respinsese, de ce nu-i g'sise s'rutul dezagreabil, din moment ce credea c'-l ura atât de mult. Parc' o pândeau de fiecare dat' când deschidea ochii, fiindc' de fiecare dat' când se trezea, Rosa sau Teresa se aflau acolo.

Afar' era aproape noapte când, în sfârşit, se trezi, simţind c' nu mai are nevoie s' doarm' şi c' o parte din fosta ei energie revine. Şi, pentru prima dat', Rosa sau Teresa nu se afla acolo.

Evalua posibilitatea de a se da jos din pat. Niciodat' în viaţa ei nu fusese atât de nec'jit'. Avea impresia c' d'duse tuturor mai mult decât suficient' b'taie de cap. Privi spre noptier' şi v'zu c' Teresa sau Rosa trebuie s' mai fi venit între timp, fiindc' se g'sea acolo o nou' sticl' cu limonad' proaspat'.

Se nec'ji din nou din cauza problemelor pe care trebuie s' le fi provocat. F'cu o mişcare cu scopul de a se da jos din pat, dar se opri, amintindu-şi sărutul uşor al lui Javier Zarazua şi felul cum o îmbrăcase în cămaşa de noapte. înţelese atunci, pe când obrajii i se impurpurau, că încă nu era pregătită să ia cina cu el. Pur şi simplu, nu putea să-l vadă atât de repede.

Descoperi apoi, auzind zgomotul unor paşi apăsaţi pe scară, că Javier Zarazua nu era genul de bărbat care să

aştepte o invitaţie atunci când îşi propusese o vizită.

Auzi paşii oprindu-se în faţa uşii şi, dintr-un sentiment de vanitate cu totul necunoscut pentru ea, căută disperată cu privirea peria de păr. Nu mai avu nici măcar timp să-şi aranjeze cu mâinile părul care îi cădea pe umeri, fiindcă, fără a se osteni să bată în prealabil, deschise usa şi se apropie de pat. Cu siguranţă, ochilor lui albştri nu le scăpaseră nimic din înfăţişarea ei şi, deşi Cally socotea că trebuia să arate mai bine din moment ce se simţea mai bine, expresia lui era aspră.

- M-ai minţit, îi spuse fără nici o introducere, pe un ton la fel de aspru ca şi expresia feţei lui. Şi, fără să aştepte ca ea să nege, cu privirea fixată asupra ei, scoase dintr-un buzunar ceasul ei şi-l puse pe pat. Cally privi o clipă ceasul despre care ştia că-l lăsase într-una din camerele de la etaj din casa supraveghetorului, şi îşi ridică din nou ochii asupra feţei lui.

- M-am gândit că vei avea nevoie de el, îi spuse el şi Cally amână obligaţia de a-i mulţumi pentru grija de a i-l aduce pentru un alt moment, fiindcă acum spumega de furie. Trebuie să fi muncit pe brânci ca să faci atât de multe într-un timp aşa de scurt, îi aruncă furios. Nu e de mirare că erai epuizată! Şi, ca şi cum n-ar mai fi suportat s-o privească, merse la fereastră şi se uită posomorât afară.

Cally realiză că trebuia să spună ceva. După felul cum se purta, era extrem de nervos. Era obişnuită să-l liniştească pe tatăl ei în astfel de situaţii si se pregătea să-şi folosească experienţa în domeniu când îi trecu prin minte că n-avea nici un motiv s-o facă. Deci nu-i convenea că, din cauza părerii despre ea, trebuise să muncească până ajunsese într-o stare de epuizare. Şi ce dacă nu-i

convenea?

împ'rţit' între persoana care fusese şi cea care ar fi vrut s' fie, Cally înţelese c' nu va putea s' se schimbe niciodat' dac' se pierdea chiar în faţa primului obstacol. De ce ar trebui s'-l liniştească dup' toate lucrurile oribile pe care le spusese despre ea? De fapt, de ce trebuia s' se team' de furia lui?

- Când te-am minţit? îl provoc' şi trebui s' se ţin' tare pe poziţii dac' vroia s' fac' o schimbare în personalitatea ei. El p'r'si fereastra şi se apropie de ea:

- Prin implicaţie, ai minţit. Ai fi putut s'-mi spui ieri sau alalt'ieri c' te-ai hot'rât s' cureţi casa de sus în jos. P'ru c' se înfurie şi mai tare pe m'sur' ce îşi amintea: n-ai spus nimic când te-am numit femeie leneş'. Nu ţi-a pl'cut, şi totuşi, n-ai zis nimic.

- M' aşteptasem s' faci un tur al casei ca s' vezi ce-am ficut, spuse ea şi realiz' c' tendinţa ei de reconciliere nu disp'rea atât de uşor. Oricum, zise ea într-o ultim' încercare de a se elibera de vechile obiceiuri, aşa îţi trebuie dac' ai crezut c'.

- Nu eu am avut de suferit, izbucni el. Dup' toate aparenţele, se preg'tea s' adauge şi cuvântul „proast'“ la lista de adjective pe care i-o rezervase.

- Nu, într-adev'r, eu am avut de suferit, r'spunse arogant. Iar acum m' simt bine, aşa c' nu mai avem ce discuta pe tema asta. Şi fiindc' oricum nu avea ce face în privinţa temperamentului lui, continu' provocator: închide uşa când ieşi din camer'.

Furia care ap'ru în ochii lui în faţa insolenţei ei o ficu s' doreasc' s' fi fost mai blând'.

- Fir-ai. murmur' el înfuriat, gata s' se n'pusteasc' asupra ei şi s-o sugrume.

Deşi simţea c' e aproape s'-şi cear' iertare, Cally descoperi c', în ciuda pedepsei cu moartea care p'rea iminent', înc'p'ţânarea pe care o detectase Javier refuza s' cedeze terenul. Se bucur' apoi c' nu-şi ceruse scuze, fiindc' el p'ru s'-şi recapete controlul, deşi, spera ea, nu din cauz' c' observase cât de tare p'lise din cauza fricii.

- Ai dreptate, spuse el, şi Cally înţelese că era în siguranţă din punct de vedere fizic, dar că se putea aştepta la câteva observaţii supărătoare. Am greşit presupunând că eşti leneşă. De fapt, eşti pregătită să trudeşti din greu ca să obţii ceea ce îşi doreşti, nu-i aşa, draga mea?

- Să obţin ceea ce îmi doresc? Lăsă la o parte partea cu „draga mea“, nu fusese spusă cu sinceritate.

- Buna mea părere despre tine, la urma urmei, nu asta e ceea ce cauţi? Nu te-ai chinuit din greu cu spălatul şi călcatul draperiilor acelora când te simţeai aşa de rău, cu singurul scop de a avea nevoie de ajutor, ca atunci când te-am găsit ieri noapte?

Complet uluită, îl privi fără să-şi creadă urechilor.

- Crezi că. reuşi ea să articuleze.

- Că ţi-ai dat seama că poţi obtine aici mai multe avantaje materiale decât firimiturile pe care ţi le-ar fi lăsat fratele tău. Ridică din umeri şi Cally îşi pierdu orice speranţă de a-l putea vreodată întrece în insolenţă. Te las să-mi dovedeşti că greşesc, Cally Shearman, îi mai spuse el cu o bunăvoinţă prefăcută şi părăsi camera, de data asta lăsând-o pe ea să spumege de furie.

***

Cally se trezi devreme a doua zi, în aceeaşi stare în care adormise cu o seară înainte: spumegând de furie şi repetându-şi întruna că nu-i păsa de părerea lui Javier

Zarazua despre ea. Coborî din camera ei, dar fără intenţia de a-i dovedi ceva. Singurul lucru la care se putea gândi, deşi nu era sigură că-l poate îndeplini, era să se apuce de treabă şi să-şi câştige cât mai repede biletul de avion. în felul acesta, avea să scape şi de observaţiile lui cinice şi muşcătoare.

Javier veni în hol exact în momentul în care terminase de coborât scările. Multe din camere nu aveau uşi şi presupuse, dar fără să-i pese

prea tare, c' trebuie s-o fi auzit coborând. Javier fu primul care începu s' vorbeasc', în timp ce analiza cu privirea silueta ei îmbr'cat' în blugi şi tricou.

- Şi ce tr'snaie ţi-a mai venit în cap, dimineaţa asta? o întreb' privind-o arogant de la în'lţimea lui, astfel încât Cally îşi dori s' fi r'mas dou' trepte mai sus.

- Chiar cu riscul de a crede c' vreau s'-ţi dovedesc ceva, riposta ea, m-am hot'rât s' lucrez ast'zi.

Detect' expresia de exasperare care puse st'pânire pe tr's'turile lui, dar fu doar momentan' şi imediat înlocuit' de una r'ut'cioas', pe care Cally o cunoştea prea bine.

- Presupunerile mele în privinţa ta au mai dat greş şi înainte, spuse el leneş şi îşi aţinti privirea asupra trupului ei. Trebuie deci s' presupun c' nu te-ai simţit stânjenit' ieri, cam pe la aceeaşi or', ca acum? Oare m-au înşelat ochii şi nu aveai o culoare pe care şi un rac ar fi invidiat-o când te-am îmbr'cat pentru culcare?

- Ce. ce vrei s' spui? întreb' ea scandalizat'.

V'zu disp'rând lumina maliţioas' din ochii lui şi în locul ei ap'ru o expresie concentrat', care îi d'du a înţelege c' vorbea cât se poate de serios:

- Ai zece secunde s' urci sc'rile. Dac' în timpul 'sta nu te-ai mişcat, te duc eu sus şi te aşez personal în pat.

- N-ai face asta! Chiar şi când rostea aceste cuvinte, Cally ştia c' vorbise serios.

- Patru, num'r' el, cinci.

- Brut'! Brut' mexican'! strig' ea furioas'.

- Opt, nou'.

Ajuns' la jum'tatea sc'rilor, Cally îl auzi râzând şi îşi dori cu ardoare s' fi avut ceva la îndemân' ca s' arunce în el. Auzise c' b'rbaţii mexicani vroiau ca femeile lor s' fie supuse, dar ea nu era femeia lui şi nu avea nici o intenţie s' fie supus'. Nu fusese altceva decât supus' toat' viaţa ei.

Grozav' alegere mai f'cuse: Mexic, locul unde s'-şi înceap' libertatea!

Din dormitorul, ei îl auzi plecând, dar nu cu maşina cum făcuse în alte dimineţi. Ceea ce o atrase la fereastră era zgomotul de copite şi-l văzu îndepărtându-se călărind un armăsar minunat. „Sper să dea jos cu el!“ se gândi ea, aflată în plină stare de rebeliune. Remarcă repede că nu prea avea şanse să i se îndeplinească dorinţa, deoarece calul şi călăreţul se mişcau de parcă ar fi fost un singur trup.

Imediat ce zgomotul de copite nu se mai auzi, Cally decise să dea curs revoltei care o stăpânea şi să nu se întoarcă în pat, cum o obligase tiranul. Socoti că trebuie să fi plecat să-şi verifice ferma şi că nu se va întoarce decât pe seară, aşa că putea să mergă la bucătărie şi să-şi ofere ajutorul.

încercă să-i dea de înţeles Teresei, prin gesturi, că dorea ceva de lucru şi se bucură când avu impresia că aceasta o înţelege şi-i cere s-o urmeze.

Bucuria ei scăzu rapid când văzu că Teresa o conduse pe terasă şi-i arătă prin semne să se aşeze la soare şi să se odihnească. în fluviul de cuvinte spaniole, cel de „domnul“ revenea cel mai des, semn că acesta dăduse ordine ca ea să nu facă nimic toată ziua.

Fiindcă nu vroia s-o supere pe Teresa, care se purtase ca un înger cu ea cu o seară înainte, deşi un înger care nu prea zâmbea, Cally se întinse pe un fotoliu. Şi atunci, fără să-i vină să creadă, prinse, cu coada ochiului, un zâmbet aprobator din partea Teresei care, de altfel, o părăsi curând ca să se întoarcă la treabă.

Timp de o oră, Cally rămase astfel aşezată, mai întâi plină de revoltă dar apoi, în faţa priveliştii răpitoare, dispoziţia i se îmbunătăţi. Şirurile de dealuri înalte, acoperite de diverse nuanţe de verde şi cerul albastru,

minunat de senin, formau un cadru deloc adecvat gândurilor amare. Aproape de locul unde stătea se afla o piscină şi, deşi nu înota foarte bine, simţi chemarea apei. în spatele piscinei se afla o peluză cu o mulţime de tipuri de flori, dar mai ales cu stânjenei de toate culorile şi margarete. în faţa unei asemenea minunăţii, simţi cum o cuprinde o linişte adâncă.

Curând, îns', privirea ei p'r'si straturile de flori în favoarea unui om care s'pa. Era un b'rbat masiv, în jur de cincizeci de ani. Se afla destul de aproape de ea încât s-o poat' vedea zâmbind, astfel încât Cally se preg'ti s'-i surâd' prietenos. îns', ceva în privirea lui o reţinu. Nu putea preciza despre ce era vorba, dar exista ceva în omul acela care îi d'dea un sentiment de nesiguranţ'. Cuprins' de acest sentiment, se hot'rî s' amâne pe alt' dat' exerciţiile de înot pe care pl'nuise s' le fac'.

Tocmai începea s' se gândeasc' dac' n-ar fi fost mai bine s' plece de pe teras', când ap'ru Rosa cu o tav' şi nişte ceşti de cafea. Fata îi zâmbi şi Cally îi întoarse zâmbetul.

Observ', apoi, c' şi Rosa îl v'zuse pe gr'dinar şi înţelese când Rosa îl chem' liniştit', c' trebuie s' se fi înşelat, şi c' era, de fapt, un b'rbat inofensiv:

- Manuel, cafea!

Manuel plec' şi Cally îşi sorbi relaxat' cafeaua. Se simţi chiar fericit' când micuţa Rosalinda se apropie sfioas' de ea şi, chiar dac' n-o putea înţelege, începu s' spun' repede ceva în care cuvântul „fiesta“ se auzi de câteva ori.

Rosa, evident adorându-şi fetiţa, n-o l's' mult timp nesupravegheat' şi veni repede s-o caute. Cally menţion' cuvântul „fiesta“ şi avu surpriza s-o vad' pe Rosa ar'tându-şi fetiţa şi ridicând patru degete. Cally înţelese atunci c' micuţa trebuia s' împlineasc' în curând patru ani.

Oricât de ciudat ar fi fost, fiindc' nu ficuse nimic toat' ziua, când se apropie ora opt, Cally simţi c' îi era foame. Mâncase un prânz uşor, mult mai uşor decât ce mâncau Arturo şi Manuel în buc't'rie. Avusese ocazia s' fac' aceast' comparaţie când, în ciuda protestelor Teresei, îşi adusese farfuriile folosite la buc't'rie s' le spele. Deduse c' Manuel

era un fel de om bun la toate, care venea din când în când la ferm'.

După-amiază, îi venise în minte că nu era foarte înţelept să stea atât de mult timp la soare şi optase în favoarea unei plimbări. Existau multe clădiri şi păşuni în apropiere de casă şi Cally avu ocazia să observe mai mulţi muncitori, toţi cu părul şi ochii închişi la culoare. Nu purtau faimoasele sombrero, cum se aşteptase, ci nişte pălării de paie, cu o margine destul de lată şi cu un ciucure colorat la spate, probabil să alunge insectele, se gândi ea.

Medită dacă Javier avea de gând să-i trimită o tavă de mâncare în cameră. Până acum îi trimisese deja trei şi bănuia că nu se ostenise prea tare cu ele. Simţi cum îi revine în suflet starea de revoltă, dar se sili s-o înăbuşe. Intenţiona să stea de vorbă cu el şi era mai bine să nu înceapă o discuţie într-o astfel de stare.

îmbrăcă rochia lungă pe care o mai îmbrăcase şi când cinase data trecută cu el. Era sigură că Teresa îl informase despre modul în care îşi petrecuse ziua şi, fiindcă presupusese înainte că se îmbolnăvise intenţionat şi pentru că era predispus la tot felul de acuzaţii împotriva ei, cu siguranţă se gândea că va aştepta să fie servită în cameră.

Fiindcă nu vroia ca el să urce în cameră şi să-i poruncească să vină, Cally coborî de bunăvoie la opt fără un sfert. îl găsi în salon turnându-şi un pahar de whisky.

- Nu prea agreezi tequila? începu ea conversaţia, cu intenţia de a fi politicoasă şi fără să-i pese în ce direcţie se îndreptau acum presupunerile lui.

- Ocazional, răspunse el şi o măsură cu privirea. Arăţi mai bine astăzi, declară el, aparent fără a aştepta un răspuns. Ce ai dori să bei?

- Dacă se poate, un vin de Xeres.

O conduse la un scaun şi se îndreptă apoi spre bar, unde îi turnă într-un pahar ceea ce ceruse. Se întoarse şi puse paharul pe măsuţa joasă din faţa ei. Se aşeză pe scaunul opus şi Cally avu timp să observe ce bine îi stătea în costumul uşor pe care îl purta şi că părul îi părea mai întunecat, probabil era încă ud după duş, se gândi ea.

Era hot'rât' s' menţin' atmosfera destins', s'-l oblige s'-şi p'streze pentru el agresivitatea, cel puţin pân' când ar fi reuşit s' afle r'spunsul la o întrebare pe care o simţise cerând s' fie l'murit' tot timpul zilei. Se simţi puţin îngrozit' de curajul ei când se auzi spunându-i:

- Am v'zut c' p'rul t'u e mai deschis la culoare decât al altor mexicani. Se simţi tulburat' şi ad'ug' repede: îmi pare r'u, n-am vrut s' fiu nepoliticoas'.

Observ' curând c' nu-l jignise şi se simţi mai bine când îl auzi întrebând-o relaxat:

- Te nedumereşte culoarea p'rului meu?

- P'i. da, m'rturisi ea şi continu': de asemenea, n-am mai v'zut vreun mexican cu ochi albaştri.

- Exist' mulţi în partea de nord, o l'muri el şi lu' o înghiţitur' din paharul s'u. Se crede c' ne-am moştenit culorile mai deschise de la str'moşii noştri francezi, mai degrab' decât de la cei spanioli.

Continu' s'-i relateze cum împ'ratul Maximilian primise ajutor de la francezi, dintre care o parte r'm'seser' şi se c's'toriser' cu fete mexicane. Povestea frumos şi Cally uit' de întrebarea pe care intenţionase s' i-o pun' şi se trezi întrebând dac' str'moşii lui înv'ţaser' franceza.

- Oui, replic' el şi acest „da“ franţuzesc o ficu s' zâmbeasc', fiindc' sunase într-un fel oarecum comic. Ştia c' ochii lui se fixaser' asupra ei şi nu înţelese de ce pân' când nu-l auzi spunând:

- Devii frumoas' când zâmbeşti, Cally. Ar trebui s' zâmbeşti mai des.

Aceast' afirmaţie o lu' cu totul prin surprindere. Trebuia s' fie un compliment, dar i-o spusese atât de prozaic, încât poate c', totuşi, nu era menit' s' fie un compliment. Şi oricum, îi trecu prin minte încercând s'-şi recapete cump'tul, dac' putea s' uite de sine atât de mult încât s'-i pese dac' el socotea c' poate p'rea din când în când frumoas', nu era nimic de zâmbit în asta.

- De asemenea, vorbeşti engleza fluent, spuse ea şi văzu că era rândul lui să surâdă, fiindcă ea nu întârziase să abată conversaţia de la subiectul felului în care zâmbea.

- Am studiat câţiva ani în Statele Unite, îi dezvălui el. Aruncă o privire asupra paharului pe care ea nici nu-şi amintea să-l fi golit şi încheie conversaţia spunând: văd că ţi-ai terminat paharul. Doreşti altul sau mergem să mâncăm?

- Cred că optez pentru a doua variantă, replică ea şi se ridică din scaun cu impresia că două pahare de vin ar fi făcut-o să înceapă să cânte.

- Un gând care te distrează?

- Mă gândeam. n-ar fi bine să mai beau acum. Nu sunt obişnuită.

Nu aşteptă să vadă dacă el primise răspunsul cu sau fără scepticism, şi intră în sufragerie. Când, însă, îi turnă un alt pahar de vin ca să completeze mâncarea, el nu uită să precizeze:

- E un vin uşor. De fapt, te asigur, chiar inofensiv.

Cally amână până aproape de sfârşitul mesei să-i pună întrebarea pe care o simţea arzând pe buze. Incredibil, dar până atunci nici un cuvânt aspru sau răstit nu fusese

rostit. Ceea ce vroia să-l întrebe o făcea să se simtă nervoasă, dar el îşi menţinu tot timpul mesei calmul.

- Javier.

„Oare e calm şi în sinea lui?“ se întrebă ea după ce îi captase atenţia. Exista ceva în privirea lui care o făcea să nu lase garda jos. Dar, desigur, nu avea de unde să ştie că fusese atentă să nu-l supere doar ca să-i poată cere o favoare. Desigur, nu putea şti! Din moment ce devenise atent la ceea ce urma să spună, era mai bine să termine cu asta cât mai repede.

- Mă întrebam. începu ea şi deja simţea că nu poate continua din cauza stânjenelii care o cuprinse.

- Te ascult, o încurajă el.

- Păi. mi se pare că nu prea fac mare lucru. pentru biletul meu de avion.

- Ciudat, replic' el zâmbind, dar f'r' ca surâsul s'-i ajung' şi în privire, eu cred c' te-ai descurcat foarte bine în treaba pe care ţi-am repartizat-o.

Cally avu impresia stranie c' îi îngreuna situaţia intenţionat. Ştia acum c' nu era deloc lipsit de pespicacitate. Probabil c' atunci când menţionase biletul ei de avoin, înţelesese deja ce încerca s'-i spun' şi, în mod deliberat, o obliga s'-şi spun' gândul pân' la cap't, în loc s'-i dea o mân' de ajutor.

- Ei bine, eu nu cred la fel, zise ea. Evita s'-l priveasc' de team' s' nu vad' cum îi va disp'rea zâmbetul dac' nu va reuşi s' se exprime cum trebuia, şi continu': m' întrebam dac'.

Ii arunc' o privire rapid' şi fu deranjat' de faptul c' expresia lui nu se schimbase, c' se mulţumea s' stea liniştit şi s-o lase s' se descurce singur'. Enervarea o f'cu s' lase tactul la o parte şi-i spuse f'r' menajamente ce avea în minte, f'r' a l'sa impresia c' era, de fapt, cea mai mare favoare pe care o ceruse vreodat' cuiva.

- Imi împrumuţi nişte bani, ca s' pot cump'ra biletul de avion?

O dat' ce cuvintele fur' rostite, ascunse faptul c' aştepta cu
sufletul la gur' r'spunsul lui, şi îşi ţinu capul ridicat cu mândrie, gata s' primeasc' un eventual refuz.

- S'-ţi împrumut? întreb' el dup' o pauz' care ei îi p'ruse c' dureaz' o veşnicie şi, aşa cum anticipase, f'r' s' mai zâmbeasc' deloc.

Reuşi, totuşi, s' adune puţin curaj din faptul c' n-o refuzase net, de la început, cum ar fi putut s-o fac', aşa c' spuse repede, f'r' pic de aroganţa de data asta:

- O s' ţi-i dau înapoi. Ştiu c' nu ţi-ar fi greu s'-mi

împrumuţi banii aceştia. Am aruncat o privire în dimineaţa asta asupra.

-Aşadar, ai aruncat o privire ca s' evaluezi dimensiunea bog'ţiei mele.

- Nu, nu pentru asta. Pur şi simplu, m-am plimbat şi am v'zut.

„Naiba să-l ia!“ Nu mergea cum trebuie. Nu numai că nu reuşise să-l facă să înţeleagă ce vroia să spună, dar şi izbutise să-i confirme bănuiala că ar fi la fel de iubitoare de bani precum credea că este Rolfe.

N-avea nici o idee cum să-l facă să vadă că era sinceră, dar trebuia să reuşească. Trebuia să rămână acolo şi să asculte tot ce-i va spune, fiindcă era o problemă prea importantă ca să-i poată spune „las-o baltă!“ şi să se retragă în camera ei. Trebuia să plece de aici şi numai prin intermediul lui avea o şansă. înainte însă ca să-i poată explica ce vroise de fapt să spună, Javier începuse să râdă de ea:

-Pari foarte nerăbdătoare să pleci, vrei să spui că nu-ţi place aici?

Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi trebuit să-i suporte sarcasmul.

-Casa ta se găseşte într-un loc foarte frumos, spuse ea, încercând să rămână calmă. Şi, dacă circumstanţele ar fi fost altfel, cred. că mi-ar fi plăcut mult.. .să stau aici o perioadă. Dar.

- Dar ţi-ai dat seama că nu prea mă înnebunesc după ochii tăi frumoşi şi îndureraţi?

- Naiba să te ia! se răsti ea şi furia pe care încercase să şi-o reprime izbucnise în faţa acuzaţiei repetate de a fi o căutătoare de avantaje materiale.

Răspunsul lui fu un zâmbet rece. Exista totuşi ceva în

privirea lui, ceva care semăna a admiraţie pentru ochii pe care îi considera frumoşi si care acum îşi vărsau focul pe el. Sau poate nu era altceva decât satisfacţia că reuşise atât de uşor să-i distrugă aparenţa de calm?

- Ai spus că o să-mi dai banii înapoi, dacă sunt de acord şi îţi plătesc biletul de avion? Reuşi s-o facă imediat mai liniştită prin faptul că reveni la subiectul principal. Cally, care fusese cât pe ce să arunce cu o vază în el, inspiră adânc şi se calmă în faţa perspectivei de a discuta afaceri fără a mai fi insultată.

- Da, fireşte, spuse ea, dar se simţi totuşi jignită că ar putea s-o considere capabilă să ceară bani unui bărbat fără intenţia de a-i returna. Ar fi doar un împrumut.

- Pot s' te întreb cum intenţionezi s'-mi returnezi aceşti bani? Era o întrebare fireasc', pe care orice om de afaceri ar fi pus-o, consider' ea şi începu s' se simt' mai bine. Din câte înţeleg, tat'l t'u trebuie s' fie la fel de lipsit de mijloace ca şi tine, altfel i-ai fi telegrafiat pentru bani de biletul de avion chiar din hotelul din Queretaro.

Nici m'car nu-i trecuse varianta aceasta prin minte. Probabil c' pân' şi subconştientul ei ştia c' ar fi fost o risip' de bani, telegrama pentru ajutor de la tat'l ei.

- Tat'l meu nu e lipsit de mijloace, spuse ea, din cauza mândriei pe de o parte, şi datorit' amintirii banilor ce vor rezulta din vânzarea casei, pe de alt' parte. Chiar dac' venitul acesta urma s' fie împ'rţit cu Elma Bates, ar fi r'mas, totuşi, o sum' destul de frumuşic'.

- Dar nu e dispus s' te ajute cu unul dintre aceste mijloace?

- A pl'tit biletul pân' aici, r'spunse scurt Cally, întrebându-se de ce şi cum ajunsese în discuţie tat'l ei. Simţi cum i se taie respiraţia când îl auzi pe Javier

spunând pe un ton aspru:

- Pentru un om care pare atât de avar precum tat'l t'u, aceasta, mai degrab', conduce la concluzia c' ţi-a pl'tit biletul doar ca s' scape de tine. Dup' asta, urm' întrebarea direct': se bucura s' scape de tine?

Faptul c' întrebarea o duru, o f'cu pe Cally conştient' c' trebuia, totuşi, s' simt' ceva respect pentru tat'l ei.

- Nu exist' loc şi pentru mine în casa lui, al'turi de noua lui soţie, r'spunse calm şi nu crezu nici o clip' c' vocea lui Javier se înmuie din cauz' c' ştia c' o va durea întrebarea lui, când continu':

- Tat'l t'u nu te iubeşte?

Era rândul ei s' fie batjocoritoare. Nu vroia ca el s' ştie c' r'spunsul la întrebarea aceasta îl ştia în sinea ei, şi cât de mult o durea.

- Nu mi-a spus-o niciodat'.

- Când dragostea exist', nu e nevoie s' aib' glas. Ar trebui s' ştii în sufletul t'u dac' te iubeşte sau nu.

Cally reîncepu s'-l urasc'.

- Atunci, cred că pot presupune că nu prea se gândeşte la mine, spuse ea cu o voce de gheaţă. Javier nu făcu nici un comentariu în faţa acestei afirmaţii. Apoi, sătulă de el şi de această conversaţie, Cally continuă: aş prefera să nu mai discut despre tatăl meu sau despre lipsa lui de afecţiune faţa de mine, dacă nu te superi.

- Foarte bine. Revenim la problema cum îmi vei returna împrumutul pe care mi-l soliciţi.

- O să mă angajez, spuse ea fără să ezite şi simţi cum îi revine curajul. O dată întoarsă în Anglia, o să găsesc o slujbă.

- Făcând ce? Dacă nu m-ai minţit, n-ai mai lucrat niciodată până acum.

- O să. Se opri, fiindcă nu ajunsese cu gândul în punctul acesta. Nu se gândise decât la un loc în care să trăiască, după ce ar fi plecat de acolo. N-am lucrat niciodată pentru bani, e adevărat, dar am fost menajera tatălui meu. I-am păstrat casa imaculată, nu se temu să recunoască asta cu voce tare. Javier trebuia să vadă că nu se teme de muncă.

- Nu mă îndoiesc. Părea sincer şi ea înţelese că se gândea la treaba pe care o făcuse în casa supraveghetorului.

- Nu ţi-aş fi cerut, continuă ea, simţindu-se mult mai bine fiindcă înţelese că el nu credea că-şi va dezamăgi viitorul patron, dar nu-l găsesc pe Rolfe şi.

Ratase ocazia. Ştiu asta din prima clipă în care se auzi menţionând numele lui Rolfe. Orice aparenţă de bunăvoinţă a lui Javier dispăru în faţa amintirii suferinţei pe care un membru al familiei lui o îndurase din partea unui membru al familiei ei. Din felul în care i se mişca bărbia, Cally înţelese că ura lui pentru Rolfe şi dispreţul pentru ceea ce credea că fratele ei făcuse, erau prea mari ca să poată fi stăpânite. Rămase totuşi politicos când se ridică şi-i spuse:

- Pofta ta de mâncare face progrese, îi comunică el, lăsând-o să înţeleagă că o urmărise în timpul mesei. Cally simţi cum ura ei renaşte, fiindcă pricepu că acesta fusese singurul motiv pentru

amabilitatea lui din timpul cinei. Probabil c' luase apetitul ei crescut drept un semn sigur de sc'dere a ostilit'ţii pe care o avea faţ' de el. Din moment ce cina a luat sfârşit, trebuie s' te rog s' m' scuzi. Am nişte hârtii peste care trebuie s' m' uit.

- Dar. dar cum r'mâne cu biletul meu de avion? Se ridic' în picioare şi ajunse la uş' în acelaşi timp cu el. Nu trecuse prin toate acestea doar ca s' constate cum i se trânteşte uşa în faţa tuturor speranţelor sale.

- Biletul t'u? P'ru c' îşi adun' toat' îngâmfarea de care era capabil în momentul în care o privi. Ai dat de înţeles c' vei munci pentru el şi aşa vei face, atâta doar c' nu în ţara ta.

- Adic', voi r'mâne aici? Nu-i venea s' cread'. Toate speranţele ei.

- Pentru o bucat' bunicic' de timp, cred. P'rea c' era f'cut din piatr' când continu': asta, bineînţeles, dac' nu intenţionezi s' urmezi cât mai repede exemplul fratelui t'u. Deci, înc' se mai gândea la Rolfe.

- Nu. nu te înţeleg.

- Nu? Fratele t'u credea c' şi-a g'sit o soţie bogat', nu?

- Crezi c'?. Cally înghiţi greu, fiindc' pricepuse ce insinua el. Crezi c' aş.aş alerga dup' tine ca s' obţin biletul de avion f'r' s' muncesc?

- Nu-mi amintesc s' fi obiectat prea mult când te-am s'rutat ieri, îi spuse el arogant şi, pe când Cally începu s' se înroşeasc' fiindc' şi el obsevase c' nu se împotrivise, continu': de fapt, nu-mi amintesc s' fi obiectat deloc.

Nu ştia care anume era mai puternic resimţit' în sufletul ei: aroganţa lui enervant' sau ruşinea c' ceea ce spusese era adev'rat. Mâna ei dreapt' care ceruse, în trecut, de mai multe ori s' acţioneze, p'ru c' g'seşte acest

moment ca fiind cel oportun şi descrise un arc în aer.

Il p'lmuise drept peste faţ', deşi nu prea ştia ce anume face, mâna ei p'rea c' acţionase de una singur'.

- Dacă tot suntem la subiectul amintiri, spuse ea rece în liniştea care se aşternu după gestul ei, fără să simtă nici un sentiment de regret în faţa urmei roşii pe care obrazul lui bronzat o arbora, atunci îmi amintesc că am uitat să-ţi dau ieri asta.

El zâmbi şi Cally nu înţelese de ce.

- Totuşi, cred, Cally Shearman, spuse el blând, că pedeapsa întrece cu mult crima. Desigur, avea dreptate, nu fusese cine ştie ce sărut. Dă-mi voie, dragă Cally, să egalez scorul.

Nu ştia ce vroia să spună, dar nu credea că-i va returna gestul, deşi Cally îşi aminti că de multe ori în trecut, arătase ca şi cum ar fi avut poftă s-o lovească.

Chiar şi aşa, făcu un pas grăbit înapoi, dar descoperi că el era mai rapid. Nu o urmase ca s-o lovească. înainte să înţeleagă ce se petrecea, se trezi în braţele lui şi simţi din nou atingerea gurii care o atinsese pe a ei cu o zi înainte.

Sărutul acesta nu putea fi comparat cu cel de ieri. Luptându-se ca
o furie să scape, Cally se trezi că lupta simultan şi împotriva magiei pe care o declanşa gura lui, mai ales acea buză inferioară senzuală.

Nu vroia să-i răspundă la sărut şi n-o făcu. Dar, ce se întampla cu ea? Nu putea fi adevărat, dar, totuşi, se simţea în siguranţă în braţele lui.

- Opreşte-te, reuşi ea să spună şi să se elibereze, dar doar pentru un moment, fiindcă simţi din nou cum o sărută şi cum strânsoarea braţelor lui devine mai puternică. încercă iar să se zbată şi să-şi îndepărteze trupul de al lui, pe măsură ce-l simţea apropindu-se tot mai mult. Era uluită în faţa sentimentelor necunoscute

care o cuprindeau.

Când îi dădu drumul, nu se mai zbătea, se uita doar uimită şi tăcută în ochii lui. Din privirea lui, înţelese că ştia tot ce se petrecea cu ea, cât de năucitoare i se păruse experienţa.

- Nu credeai că se găsesc sentimente de felul acesta în interiorul tău, nu-i aşa? murmură el blând, fără să ascundă că putea să-i citească uimirea din ochi.

- Eu. începu ea s' zic', dar simţi cum se înfurie în faţa faptului c' el era st'pân pe situaţie şi c', probabil, râdea de naivitatea ei. Furia trebuie s'-i fi accelerat gândirea fiindc', deodat', îi veni o idee care d'dea un r'spuns la toate fr'mânt'rile ei. Se întreb' de ce nu se gândise mai devreme la ideea salvatoare şi g'si, ca singur' explicaţie posibil', faptul c' trebuie s' fi fost obosit' si mental, nu numai fizic.

- Poţi s'-ţi p'strezi banii, n-am nevoie de ei. Vzu cum ochii i se îngustau atât din cauza tonului, cât si al cuvintelor ei. Mâine dimineaţ', la prima or', m' voi duce la Consulatul Britanic. Cu asta se ocup', se rug' repede în gând s' aib' dreptate, cu ajutarea englezilor care au probleme.

Furia ei nu-l afectase deloc. Se mulţumi s' se sprijine liniştit de mas', cu mâinile pe marginea ei. Cally înţelese instantaneu c' nu-i va pl'cea ce pusese la cale şi ce se ascundea în spatele privirii lui viclene.

- In afara faptului c' nu exist' un Consulat Britanic în Durango, spuse el privind în jos, familia ta, domnişoar', înc' mai datoreaz' ceva familiei mele.

Işi ridic' ochii din p'mânt şi privirea lui rece ca gheaţa îi d'du de înţeles c' nu socotea c' datoria familiei ei se încheiase şi c' nu va putea pleca pân' când n-o va pl'ti ea. Se dep'rt' de mas' şi p'ru s' nu se osteneasc' s' remarce hot'rârea din privirea ei când îi spuse c' va g'si un Consulat chiar dac' îşi va cheltui ultimii bani pe care îi avea doar pe taxiuri şi autobuze. Se mulţumi s'-i spun' pe un ton la fel de hot'rât:

- Dac' faci un singur pas în afara propriet'ţii mele, domnişoar' Aroganţa-întruchipat', o s' te trezeşti cu fratele în închisoare înainte de a-ţi g'si un loc într-un avion.

- închisoare! Hot'rârea ei se evapor' imediat. Nu

poţi.nu ştii unde este.

- Am ceva leg'turi şi cam ştiu unde a plecat. Nu va fi prea greu pentru poliţie s' g'seasc' un englez.

în faţa expresiei lipsită de milă de pe faţa lui Javier, Cally abandonă orice dorinţă de a-şi găsi fratele. Acum ar fi vrut doar să rămână ascuns, ascuns pentru totdeauna. îşi învinse cu greu teama şi-l provocă:

- N-ai nimic pentru care să fie arestat. N-a făcut nimic rău! înţelese însă destul de repede, că n-ar fi trebuit să spună asta. Faţa lui Javier deveni de piatră în faţa acestor cuvinte.

- Lăsăm la o parte aspectele de ordin moral, fiindcă, evident, eşti făcută din acelaşi aluat ca el, ripostă el aspru. E suficient să înţelegi că mă pot gândi destul de uşor la un motiv care să determine poliţia să-l reţină până când va fi audiat.

- Dar. Simţi cum se înăbuşă în faţa acestei ameninţări. Un avocat bun va putea dovedi repede că e nevinovat.

- Poate, fu el de acord. Dar nu înainte de a fi experimentat viaţa într-o închisoare mexicană. în timp ce încerca să înţeleagă ceea ce-i spusese, el se apropie de uşă, o deschise, şi o lăsă să treacă prima. Apoi, continuă: legile noastre diferă puţin de ale voastre. Aici, o persoană e vinovată până la dovedirea contrariului.

Mişcându-se automat, Cally ieşi din cameră. Nu putea să creadă că bărbatul care dovedise atâta căldură când o sărutase mai înainte, era acelaşi cu omul acesta care părea că avea gheaţă în vene, în loc de sânge. El remarcă efectul pe care vorbele sale îl avuseseră asupra ei şi continuă degajat:

- Am pomenit şi de faptul că programul de judecată tinde să fie destul de aglomerat? Fratele tău va sta destul de mult prin închisori.

Cally nici nu ştia cum reuşise să ajungă în cameră. Era

prea zdrobită pentru a mai putea să tune şi să fulgere împotriva lui Javier Zarazua. O învinsese şi era conştient de asta. Nu avea de ales, trebuia să i se supună cu desăvârşire, dacă ţinea ca Rolfe să nu afle cum arătau închisorile mexicane.

Capitolul 6

Timp de trei zile, gândurile lui Cally despre Javier Zarazua au fost nimicitoare precum acidul. In timpul meselor nu-i vorbea decât dac' nu putea altfel şi, dac' p'rea c' se s'turase de ea, nu putea decât s' se bucure. Ar fi preferat, de departe, s' m'nâce în buc't'rie, cu servitorii.

Lucrurile se agravaser' şi din faptul c' el insista s' urmeze liter' cu liter' sfatul doctorului. Dup' trei zile de odihn' continu', Cally îşi dorea cu disperare o activitate.

In cea de-a patra zi de când Javier o amenințase cu ce va p'ţi Rolfe dac' ea va p'r'si proprietatea lui, Cally st'tea pe teras', sorbindu-şi cafeaua de dimineaţ' şi cump'nea avantajele pe care, totuşi, le avea lipsa de activitate. Pentru început, reuşise s' cunoasc' mai bine restul personalului.

De fapt, Teresa îi adresase ieri, din proprie inițiativ', un zâmbet, ceea ce nu putea fi decât un câştig. Din câte observase, Javier era singurul care reuşea s' obţin' aşa ceva din partea menajerei. Natura fusese mai generoas' cu soţul ei, cu Arturo. Deşi şi acesta era la fel de puţin generos cu zâmbetele, faţa lui avea permanent o expresie de bună dispoziţie care înveselea lumea. Rosa era favorita lui Cally. Se înţelegeau excelent, în ciuda neputinţei de a găsi un limbaj verbal comun.

Gândurile îi fură întrerupte, ca în fiecare dimineaţă, de altfel, de Rosalinda. îşi reaminti că fetiţa împlinea în ziua

aceea patru ani, aşa că scoase din geantă ciocolata cu lapte preferată a lui Rolfe şi i-o dădu. O adusese cu ea de teamă că în Mexic nu se găsea de cumpărat. Nu avea altceva să-i ofere, dar fetiţa o luă bucuroasă, cu ambele mâini, şi se năpusti în casă, strigându-şi mama.

îl văzu pe Manuel şi se adânci din nou în gânduri. Se obişnuise să-l vadă şi, deşi la început se simţea prost din cauza faptului că o privea necontenit, se liniştise curând. Se gândea că, probabil, pur şi simplu nu era obişnuit să vadă oameni cu ochi şi păr atât de deschise la culoare. Părea că nu se stabilise nici unde şi adunase un lustru de engleză din călătoriile sale care, din când în când, se dovedea a fi folositor.

Manuel se afla în bucătărie când Cally intră să-şi aducă ceaşca de cafea. Teresa protestă cum făcea întotdeauna, dar de data asta fu întreruptă de Rosa, care veni zâmbind şi-i mulţumi pentru ciocolata dăruită Rosalindei.

- Plăcerea a fost a mea, răspunse Cally şi încercă din greu să priceapă ceva din şuvoiul de spaniolă pe care-l rostea Rosa. Reuşi doar să înţeleagă că era ceva legat de un festival.

- Rosa invită pe tine la petrecere, se dovedi util Manuel.

Cally acceptă cu plăcere invitaţia pentru aniversarea Rosalindei din după-amiaza aceea. Se gândea fericită că, în sfârşit, va avea ceva de făcut.

Programul Rosei era flexibil şi fiindcă nu lucra în după-amiaza aceea, se stabili că Manuel va fi cel care s-o ducă pe Cally la casa din interiorul fermei, unde locuiau Rosa şi soţul ei. La ora trei, Cally se urcă în camioneta lui Manuel. Era nevopsită şi motorul huruia întruna. îi trecu

prin minte că ar fi fost mai util să fie folosită ca fier vechi
decât să ducă pe cineva de-a lungul ţării.

Manuel încetini, fiindc' începuser' s' se vad' nişte c'suţe. Când schimb' viteza, mâna lui atinse uşor genunchiul lui Cally. Nu lu' în seam' atingerea aceasta pe care o crezu cu totul accidental' şi continu' s' se gândeasc' la ajutorul pe care i-l putea oferi Rosei în organizarea petrecerii.

- Duc cas', îi spuse Manuel într-un amestec de spaniol' şi englez' şi Cally era prea ocupat' s' încerce s'-şi dea seama dac' aceasta însemna c' o va aduce tot el înapoi, ca s' mai observe felul în care o privea.

- Mulţumesc mult, Manuel, accept' ea şi-l p'r'si ca s' intre în casa pe care i-o indicase ca fiind cea a Rosei.

Speranţa ei de a da o mân' de ajutor se risipi din clipa în care intr' în cas'. Se afla acolo o întreag' armat' de femei. Ziua de naştere a unui copil trebuia s' fie un eveniment important în Mexic. Se încredinţ' cu adev'rat de acest lucru când d'du cu ochii de un tort imens, cu trei etaje. Ea nu avusese niciodat' o zi de naştere s'rb'torit', dar fusese la o aniversare cu puţin înainte de moartea mamei ei, şi tortul, din ceea ce îşi mai putea aminti, nu sem'nase nici pe departe cu acesta, imens şi cu figurine pe fiecare strat.

Rosa o întâmpin' cu atâta c'ldur', încât se simţi imediat un oaspete deosebit. Trecu din buc't'rie în gr'din', unde se aflau o mulţime de mese şi scaune, o parte din ele cu siguranţ' împrumutate de la vecini. Printre ele, copii îmbr'caţi în toate culorile, p'reau c' se distreaz' de minune.

Exista o mulţime de mâncare şi Coca-Cola peste tot. Intr-un colţ se afla o gr'mad' de cadouri despre care, afl' mai târziu, c' erau destinate fiec'rui copil, pentru a le lua la plecare.

Petrecerea era în toi, când câţiva b'rbaţi apropiaţi familiei se întoarser' mai repede de la munc'. Izbucni atunci strig'tul de „Pinata“ şi Cally fu cât se poate de uimit' s' vad' ap'rând un clovn f'cut din ziare, în m'rime natural', cu hârtie creponat' colorat' pe cap şi cu un nas mare, roşu.

Rosa îi făcuse cunoştinţă cu soţul ei, Pepe, un bărbat subţire, cu ochi negri şi doar puţin mai înalt decat soţia lui. El fu acela care îi chemă pe copii în jurul lui şi legă figurina cea ciudată de o sfoară de care, de obicei, trebuie să fi atârnat rufe.

Fascinată cum nu-şi mai amintea să fi fost vreodată în viaţă, Cally urmări cum Rosalindei i se pune în mâini ceea ce probabil trebuie să fi fost o coadă de mătură. Toată lumea începu să bată din palme şi să cânte: „Dale, dale, dale, No pierdas el tino, Porque si lo pierdes, pierdes el camino“ în timp ce micuţa Rosalinda lovea cu băţul în figurină. Părinţii se adunară în jurul copiilor. După Rosalinda, fiecare copil, pe rând, primi băţul şi lovi figurina.

Punctul culminant fu atins în momentul în care, după ce figurinei
i se amputaseră membrele, un copil lovi îndemânatic şi tot felul de dulciuri şi bomboane căzură din capul păpuşii. Copiii se repeziră să adune fiecare cât mai multe dulciuri şi Cally simţi cum starea sufletească i se însenineză. Izbucni în râs.

Simţi pe cineva în spatele umărului ei. Mai sosise cineva şi ea bloca drumul. Râsul se retrase dar se prefăcu într-un zâmbet fericit.

Se întoarse, zâmbind încă. îl recunoscu în întârziat pe Javier Zarazua şi văzu că se uita la zâmbetul ei. în ultimele

zile, abia dacă deschisese gura în preajma lui, de zâmbit nici nu putea fi vorba. Surâsul ei dispăru.

- Te bucuri de petrecere? o întrebă el, aparent fără să observe efectul venirii lui asupra stării ei sufleteşti.

„Mă bucuram“ se gândi ea. De ce trebuise să vină şi să strice totul? Rezerva ei, care dispăruse cu totul în timpul zilei, reveni cu toate forţele.

- Foarte mult, răspunse rece. în realitate, nu se mai simţea deloc bine şi se pregăti să plece. Cu el acolo, n-avea nici un rost să mai rămână. Scuză-mă, spuse politicos şi se îndepărtă de el. Avea de gând să-şi ia rămas-bun de la gazde şi să plece. Poate că-l va întâlni pe Manuel pe drum.

Intenţia ei de-a sc'pa de Javier nu se materializ'. Când ajunse la p'rinţii mândri ai micuţei Rosalinda, se trezi cu el lâng' ea, primit cu mult' c'ldur' de c'tre Rosa şi Pepe.

Aştept' o pauz' în şuvoiul de spaniol' al celor trei şi încerc' cum putea mai bine s-o fac' pe Rosa s' înţeleag' cât de mult îi pl'cuse petrecerea. Işi lu' r'mas-bun de la Rosa, ferm convins' c' Javier va r'mâne s' vorbeasc' în continuare cu ei. Intr-adev'r el le mai spuse câteva cuvinte, dar o ajunse repede şi, punându-i o mân' pe braţ, trecur' printre şirurile de p'rinţi, Javier schimbând câte o vorb' cu câţiva din ei.

Cally fierbea. Cum îndr'znise s-o ia de braţ în faţa tuturor oamenilor aceia? Parc' ar fi fost escorta ei sau ceva de genul acesta. Imediat ce ajunser' în cas', îşi retrase braţul şi se preg'ti s'-şi ia, pe un ton rece, la revedere de la el.

- O s' te v'd, probabil, la cin', spuse ea dându-i de înţeles c' vroia s' plece singur' şi v'zu imediat, din privirea aspr' pe care o primi, c' nu era de acord.

- Te duc acas'.

- Nu. Manuel va veni dup' mine. Vreau s'.

- Manuel nu va veni dup' tine. Şi n-o s' mergi pe jos pe c'ldura asta, o inform' el cu o aroganţ' care o reduse la t'cere.

- Am aranjat cu Manuel s'.

- I-am spus s'-şi vad' de treab'.

Doamne, cum îl mai ura! Plin' de gânduri furioase împotriva lui, Cally se îndrept' spre maşin'. Se abţinu s' se uite la el când se aşez' lâng' ea, dar, fiindc' nu p'rea c' avea de gând s' porneasc', îi arunc' o privire.

- Pe viitor, nu vei mai merge nic'ieri cu Manuel, e clar?

In afara acestui drum spre cas', nu avea nici o intenţie s' mearg' undeva cu Manuel. Aceasta îns' n-o opri s' riposteze imediat. Din câte putea vedea, Javier Zarazua avea intenţia s'-i strice şi cea mai mic' pl'cere.

- Cine te crezi?

- Sunt b'rbatul care îţi va face rost de un bilet de avion, îi spuse scurt. Alt' indicaţie c' trebuia s' fie gata s'-i fac' pe plac!

- Şi ce-ţi mai place s-o spui! se r'sti ea şi v'zu cum mâinile i se încordar' pe volan, semn clar c' îl provoca peste limita lui de toleranţ'.

- Stai departe de el! tun' el şi d'du furios drumul motorului.

Drumul de întoarcere dur' jum'tate din cât îi trebuise lui Manuel
s'-l fac' la venire şi fu parcurs într-o t'cere ap's'toare.

Cally descoperi c' presupunerea ei c'-l va vedea pe Javier la cin' fusese eronat'. In camera lui de lucru lumina era aprins' şi crezu c' prefera s' m'nânce lucrând la hârtii. Cally ştia deja c' petrecea mult timp în camera aceea.

Aceast' stare de lucruri îi f'cu pl'cere. Mai bine s' stea închis în birou decât s' stea la mas' cu ea şi s-o oblige s'-l suporte mai mult decât se simţea în stare. Ciudat, totuşi, nu prea avea poft' de mâncare deşi nu mâncase aproape nimic în timpul petrecerii.

A doua zi dimineaţ' se trezi în aceeaşi stare de revolt'. Se s'turase pân' peste cap ca Javier Zarazua s' stabileasc' tot timpul ce putea şi ce nu putea face. O alt' zi lung' de inactivitate p'rea c' o aşteapt'.

Simţea nevoia de a face ceva. Incepea s' cread' c' pân' şi munca în casa supraveghetorului era mai pl'cut' decât plictiseala. Pe la ora unsprezece, se revolt' complet împotriva decretului lui Javier privind nevoia ei odihn'. Se afla pe teras' când îl v'zu pe Manuel venind spre cas'. Se gândi c' trebuie s' se scuze dac' din cauza ei avusese probleme cu Javier ieri, aşa c' str'b'tu peluza care o desp'rţea de el.

Işi ceru iertare şi v'zu, din zâmbetul lui Manuel, c' nu-i purta ranchiun'.

- Condus? o întreb' el şi ea înţelese c' avea treab' în oraş şi se oferea s-o lase şi pe ea, undeva, în drum. Ţinea în mân' o bucat' de lemn, probabil avea nevoie de şuruburi sau de ceva de genul acesta.

Cu regret, clătină din cap, în semn de negaţie. Nu putea da uitării atât de uşor ce o ameninţase Javier că îi va face lui Rolfe dacă pleca de pe proprietatea lui. Revolta care fierbea în ea îi dădu, însă, o idee.

- Mă duci până la casa supraveghetorului?

- Da, da, răspunse imediat Manuel şi Cally se gândi, din nou, ce frumos era din partea lui că nu se supărase deloc pe ea din cauza perdafului pe care trebuie să-l fi primit de la Javier cu o zi înainte.

- Un moment, îi spuse ea.

Se duse fericită în biroul lui Javier-cel-atotputernic-şi-atotştiutor şi luă un set de chei pe care-l mai văzuse şi înainte.

Nu-i luă mult să recunoască eticheta de pe cea pe care o cunoştea ca fiind cea de la casa supraveghetorului. îl sfidă în gând şi se grăbi să se ducă în locul unde ştia că Manuel îşi parca, de obicei, camioneta. Dintr-un sentiment de prudenţă caracteristic pentru firea ei, Cally intră, mai întâi, în bucătărie.

Teresa o privi când intră.

- Casa supraveghetorului, îi spuse Cally bine dispusă. Mă duce Manuel. Teresa o privi fără să înţeleagă şi atunci se apropie şi-i arătă eticheta ataşată cheii din mâinile ei. Teresa se grăbi să spună agitată:

- Nu! Nu! exclamă ea şi întinse mâinile spre ea.

- Ba da! Ba da! chicoti Cally şi se îndreptă spre uşă. Să-i spună ea lui Javier, ce importanţă avea!

O să pună la loc draperiile, îşi făcu ea planul, în timp ce se aşeza lângă Manuel. Maşina porni şi Cally nu mai apucă s-o vadă pe Teresa ieşind din casă şi strigând ceva în spaniolă lui Manuel.

Din nou, în timp ce conducea, mâna lui Manuel îi atinse, în treacăt, genunchiul. Zâmbetul pe care îl avea pe buze dispăru brusc când văzu felul în care o privea pe furiş.

„Trebuie să mi se fi părut“, se gândi ea, dar simţi cum o parte din entuziasmul ei se risipeşte. Se trase mai aproape de uşă, deşi era sigură că trebuie să se fi înşelat.

Sentimentul de stinghereal' o f'cu s' sar' jos din maşina îndat' ce aceasta opri în faţa casei supraveghetorului. Vroia s' evite o conversaţie cu Manuel, aşa c' îi mulţumi

repede şi se îndep'rt'.

Se încredinţ' c' alesese cheia corect' în momentul în care lac'tul de la uşa de la intrare se desf'cu. Intr' în cas'. La parter, totul era aşa cum l'sase, dar se simţi plin' de energie. Intr' în buc't'rie, lu' galeriile de care avea nevoie ca s' fixeze draperiile şi, cu gândul acesta în minte, urc' la etaj.

Tocmai repartiza galeriile pe camere, când un sunet o f'cu s' se întoarc'.

- Distracţie, nu, domnişoar'? spuse Manuel şi Cally nu înţelese, pentru moment, de ce se afla acolo şi de ce o privea în felul acela.

Intelese apoi, şi un sentiment de spaim' o cuprinse din cap pân' în picioare. Simţi cum i se usuc' gâtul şi cum i se învârteşte capul. Ar fi putut ţipa oricât, nimeni n-ar fi auzit-o.

- Nu, Manuel, spuse ea, încercând s'-şi modeleze vocea încât s' par' ferm', ai înţeles greşit.

- Da, r'spunse el, dar fir' s' par' c' auzise ceva din ceea ce-i spunea ea. Râdea în timp ce o privea lasciv, dezbr'când-o în gând. Se îndrept' spre ea, desf'cându-şi cureaua de la pantaloni.

Groaza o f'cu s' acţioneze. S'ri repede peste pat, spre fereastr', dar îşi aminti c' mai încercase o dat' s' deschid' fereastra spre care se îndrepta şi nu reuşise.

- Nu. Nu distracţie, spuse ea în timp ce evalua mental situaţia. îşi d'du seama c' era mai uşoar' şi, deci, şi mai iute decât el. Totul era s' p'streze un spaţiu între ei. Dac' ar fi pus mâna pe ea, n-ar fi avut nici o şans', el fiind mult mai puternic decât ea.

- Da, spuse el, petrecere.

Vroia deci s' petreac'. F'r' s'-l scape o clip' din ochi,

Cally lu' b'ţul de draperii. Nu era o arm' prea bun', dar alta nu avea.

Il v'zu privind obiectul din mâna ei şi-i auzi râsul grosolan. Apoi, brusc, în timp ce râsul lui se stingea, i se p'ru c' aude un zgomot de maşină. Simţi cum îi creşte speranţa, dar se temu să meargă la fereastră să se uite. N-ar fi putut îndura să se fi înşelat şi, mai ales, Manuel ar fi putut folosi ocazia ca s-o prindă. Putea să vadă că el nu auzise nimic. Se apropia treptat de ea, devorând-o din priviri.

Se opri brusc. Auzise şi el cum o striga cineva pe nume şi zgomotul unor paşi urcând scările.

Cally răsuflă uşurată. Lacrimi îi apărură în ochi când Javier se repezi în cameră. Avea o privire care devenea tot mai întunecată pe măsură ce înţelegea situaţia: ea, încă apărându-se cu băţul subţire de la draperii şi Manuel în faţa ei.

Manuel începuse să spună ceva repede şi, deşi Cally nu putea înţelege ce încerca să explice, presupuse că, probabil, se justifica spunând că ea era cea care îl adusese acolo. Javier nu părea, însă, interesat de explicaţiile lui. Cu un muget de taur, îl trase pe Manuel afară din cameră şi din câmpul ei vizual. După zgomotul de lovituri care urmă, Cally îşi putu doar imagina ce se întâmpla.

Nu crezu nici un moment că Manuel, în ciuda greutăţii sale, l-ar fi putut învinge pe Javier. Simţi cum o învăluia recunoştinţa gândindu-se la el. Venise s-o salveze.

Eliberarea de frica pe care o simţise păru că acţionează asupra nervilor săi, şi nu se putu stăpâni să nu izbucnească în plâns.

Plângea când, după câteva minute, Javier reveni în cameră. Auzi motorul camionetei lui Manuel pornind şi

ştiu că Javier nu-l omorâse, cum păruse că avea intenţia. Nu-i văzu privirea încordată. Nu reuşea să-şi recapete controlul şi-i strigă printre lacrimi:

- Oh, Javier! E numai vina mea. N-am înţeles. ar fi trebuit să ştiu.

încordarea de pe faţa lui dispăru. O luă în braţe şi o puse pe pat. O ţinea strâns în braţele lui liniştitoare şi o mângâia pe spate.

- De unde să fi ştiut tu asemenea lucruri? murmură el blând şi continuă s-o mângâie cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi puse capul pe umărul lui.

- Trebuia.. .trebuia să fi ştiut ce fel de om este, spuse ea printre suspine. Tu ai bănuit. De aceea mi-ai spus să nu merg nicăieri cu el, nu-i aşa?

O mângâia în continuare şi încerca s-o calmeze.

- S-a terminat acum, nu-l vei mai vedea. Nu te mai gândi la asta.

- îmi pare rău, spuse ea printre lacrimi.

Emoţiile, care fuseseră reprimate ani de-a lungul, păreau că au ieşit dintr-o dată toate la suprafaţă si nu se lăsau dominate aşa de uşor. Rezerva ei naturală aparţinea trecutului şi Cally simţi că avea nevoie de toată siguranţa pe care o putea obţine. Se agăţă de el, îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi se ghemui la pieptul lui.

Nu-i trecu prin minte că, deoarece crezuse mereu că-l urăşte, să se simtă atât de bine în braţele lui, era un lucru ciudat. Simţi cum mâna lui îi părăseşte părul, se aşază sub bărbia ei şi o ridică astfel încât să-i poată vedea ochii. Sub privirea lui scrutătoare, tot ce reuşi să gândească fu cât de răvăşită trebuie să fi arătat în momentul acela.

- Trebuie să fiu îngrozitoare, îngână ea când degetele lui o atinseră uşor pe faţă şi-i şterseră lacrimile.

- Eşti frumoasă, îi spuse el blând. Nu ştia nici ea cum, dar Cally reuşi să zâmbească. Ţinea minte că-i spusese, o dată, că era frumoasă când zâmbea.

Javier nu zâmbi în faţa efortului ei. Ochii lui trecură de la buze înapoi la ochii ei. Atunci, o sărută.

Era linişte în cameră. Cally nu mai suspina. Nu mai simţea nevoia să suspine. Rămase agăţată de el, fiindcă se întâmpla ceva cu ea şi nu ştia ce. Tot ce ştia cu siguranţă în acea clipă, era că nu-l ura pe acest înalt şi blond mexican. Ceea ce însemna că trebuia să-l placă, din moment ce nu se revoltase când o sărutase atât de uşor pe gură.

- Cred, spuse Javier, ţinând-o în braţe la fel de puternic pe cât îl strângea şi ea, că ar trebui să plecăm.

- Da, răspunse Cally, dar nu făcu nici o mişcare să-i dea drumul, cum nu făcu nici el.

- Eu. spuse el şi privi în ochii ei mari şi limpezi. îi sc'p' un suspin în'buşit şi o strânse şi mai tare în braţe. O s'rută din nou.

Al doilea s'rut fu mai adânc decât primul. Al treilea s'rut o f'cu s'-şi piard' capul. Işi p'str' braţele strânse în jurul lui şi simţi cum gura îi lua foc în timp ce r'spundea la s'rutul lui.

Simţi cum mâinile lui coborâr' de-a lungul spatelui ei. Se simţea cuprins' de o vraj' şi renunţ' s' mai gândeasc'. In timp ce el începea s-o s'rute pe gât şi apoi în spatele urechii, Cally îi mângâie umerii laţi şi, în final, ajunse cu mâinile în p'rul lui.

Nu-şi d'du seama când îi descheiase c'maşa de blugi. Mâinile lui îi atinser' talia goal' şi începur' s' vin' spre partea din faţ' a trupului ei. Cally înghiţi în sec.

- Nu-ţi fie fric', îi şopti el, privind-o în ochi cu o expresie tandr' în timp ce mâinile lui urcau.

Cally ar fi vrut s'-şi spun' c' nu-i era fric', dar nu era sigur' pe sentimentele ei în clipa aceea, aşa c' nu spuse nimic. Când îl simţi atingându-i pieptul, cu buzele lipite în continuare de ale ei, se ag'ţ' din nou de el şi-i şopti numele, repirând greu:

- Javier!

- îţi fac r'u? o întreb' el cu glas sc'zut şi îşi încetini mângâierile, dar f'r' a-şi desp'rţi mâinile de pieptul ei.

- Oh, nu, şopti ea şi se înroşi din cauza propriilor cuvinte. Se gândi c' ar trebui s' se simt' ca o femeie dec'zut', dar, ciudat, nu simţi nimic de acest fel.

Zâmbi când îi v'zu culoarea feţei, dar o salv' de sentimentul de stânjeneal' s'rutând-o din nou. Uşor, f'r' s' se gr'besc', îi desficu nasturii şi-i d'du jos sutienul. Mintea lui Cally se goli cu des'vârşire.

Aproape f'r' s' ştie ce face, Cally simţi aceeaşi nevoie s'-i ating' pielea goal'. La rândul ei, îi descheie c'maşa şi-şi l's' mâinile s'-şi asume aceeaşi libertate cu care o atingeau ale lui.

Simţi nevoia de a-i avea corpul lipit de al ei şi Javier p'ru s'-i citeasc' gândul. O trase aproape de el şi, printr-o mişcare de alunecare, o f'cu s' se întind'. îi şopti r'guşit:

- Te quiero.

- Ce. ce înseamnă? întrebă Cally simţind un fel de nervozitate.

Javier îi zâmbi tandru.

- Te doresc, îi traduse el şi continuă dintr-o răsuflare: te amo.

Cally nu mai auzi traducerea lui „te amo“, fiindcă nervii pe care-i
domolise până acum se răsculară şi, tocmai când Javier se pregătea s-o sărute din nou, simţi cum o ameninţă un atac de tuse.

Intră în panică şi încercă să se elibereze de sub el. Trebuie că el pricepuse ce se petrecea cu ea, fiindcă o ajută să se ridice.

Atacul de tuse nu avu loc si Cally, simţind cum mâinile lui o ajutau să se îmbrace, se gândi că stricase totul.

- îmi. Avusese de gând să spună că-i părea rău, dar, privindu-l pe Javier cum se îmbrăca, rezerva ei veche reveni şi se abţinu.

Totuşi, îşi făcu curaj să privească în ochii lui, şi spre mirarea ei, nu detectă nimic în ei care să-i dea a înţelege că era cea mai exasperantă dintre femei. I se păru că expresia feţei lui exprima numai părere de rău, când îi spuse, făcând aluzie la atacul de tuse care nu se întâmplase:

- îţi alegi şi tu nişte momente, Cally Shearman, ca să-i reaminteşti unui bărbat că ai fost bolnavă şi că ai încă nevoie de odihnă!

- Eu.

Cum i-ar fi putut spune că se simţea bine? în urmă cu câteva momente, simţise că i-ar fi putut spune orice, dar asta fusese înainte ca rezerva ei naturală să-i pună din nou stăpânire pe întreaga fiinţă. Fata care redevenise, nici n-ar fi îndrăznit să viseze să-i adreseze o asemenea invitaţie fără echivoc.

- Cum ai. ai ajuns aici? îl întrebă ea, fiindcă avea nevoie să nu se mai gândească la ceea ce aproape că se întâmplase, la ceea ce ar fi vrut să se fi întâmplat.

Dacă Javier observase că revenise la maniera ei rezervată de a se comporta, cel puţin, de data asta, nu-i opuse rezistenţă. Chiar dacă îşi mai amintea că, doar în urmă cu câteva minute, o ţinuse în braţe, observ' c' acum ea încerca s' se despart' de persoana care fusese în urm'

cu câteva clipe mai înainte, şi p'ru c' e de acord s' treac' la subiecte mai puţin importante. Zâmbi totuşi într-un fel deosebit şi Cally se alarm' c' începuse s-o înţeleag' mai bine decât ar fi vrut ea.

- M-am întors acas' ca s' dau un telefon în leg'tur' cu o cin' de afaceri la care o s' merg în seara asta, îi explic' el cu dezinvoltur'. Nici m'car n-am ajuns în birou, când Teresa a venit agitat' la mine s'-mi spun' c' tocmai plecaseşi aici, însoţit' de Manuel Ireta.

Când menţion' numele lui Manuel, Cally v'zu cum expresia lui devine dur' şi detect' în el urme ale b'rbatului pe care crezuse c'-l ur'şte. Totuşi, el reuşi s'-şi p'streze vocea egal' când continu':

- Vezi, Cally, ce se întâmpl' dac' nu asculţi de mine?

Cally îşi dori s' poat' fi la fel de st'pân' pe sine precum era el. îşi dori s' poat' reînvia revolta din sufletul ei şi s'-i spun' c' nu putea fi o femeie supus', chiar dac' ordinul lui de a sta departe de Manuel Ireta se dovedise pe deplin justificat. Simţise îns' în ziua aceea o spaim' zdrav'n' şi nu exista f'râm' de revolt' în sufletul ei.

- Am spus deja c' îmi pare r'u, zise ea înţepat, sperând c' el va abandona subiectul. Spre surpriza ei, aşa şi f'cu, dar doar fiindc' avea de pus o întrebare la care voia un r'spuns.

- La urma urmei, de ce ai venit aici? Credeam c' ţi se pare mai comfortabil' casa mea.

- Eu. îmi place aici.

- Adic', nu-ţi place casa mea?

- Nu. nu asta, spuse ea, luptându-se cu sine, dorindu-şi s'-şi înving' sl'biciunea. Ar fi vrut s' revin' la starea de revolt'.

- Atunci, ce anume?

- Vroiam. ceva de f'cut. M' simt bine acum, sunt plin' de energie. Continu' f'r' s' se gândeasc': n-am mai tuşit de câteva zile, dar se opri şi începu s' se înroşeasc' amintindu-şi senzaţia din gât ap'rut' la cel mai nepotrivit moment posibil.

Era prea mult să spere că Javier nu observase culoarea obrajilor ei. Dacă în felul acesta îl supărase, aducându-i şi lui aminte de boala ei, supărarea lui nu se manifestă deloc. Fără să-i vină să creadă, Cally observă că şi lui îi venise în minte doar atacul de tuse care apăruse la momentul nepotrivit şi această amintire avu ca singur efect să-l bine dispună. Zâmbi sarcastic când îi spuse:

- Va trebui să facem ceva în legătură cu tusea aceea.

Nu mai adăugă nimic, lăsând-o pe Cally să se gândească la aluziile subînţelese ale cuvintelor lui.

Cally se gândi şi se grăbi să revină la subiectul pe care-l discutaseră înainte.

- Nu. nu sunt obişnuită să nu fac nimic, spuse ea repede. Vreau ceva de făcut.

Din fericire, se părea că reuşise să-i abată gândurile, fiindcă zâmbetul lui sarcastic dispăru. Duritatea lui nu reveni, dar exista o urmă de asprime în vocea lui când îi zise:

- Nu vei mai veni aici.

Cally nu răspunse. Dacă se aştepta să-i confirme asta, atunci aştepta degeaba. Lipsa de activitate o făcea să-şi piardă capul. Din moment ce Manuel Ireta plecase şi erau atâtea de făcut în casa aceasta, nu putea să nu includă posibilitatea de a găsi într-o zi o altă cale de a veni din nou aici, dacă Javier ar fi refuzat s-o aducă.

- M-ai auzit, Cally?

- Nu. nu pot promite.

Ridică spre el o privire încăpăţânată şi, deşi ştia că el nu ţinea cont de încăpăţânarea unei femei, Cally se simţea stăpânită de acest sentiment şi nu intenţiona să cedeze.

- Foarte bine, spuse el într-un sfârşit. Vino, dacă asta vrei. Cally se lăsă înşelată, crezu că discuţia se terminase şi se ridică. Descoperi apoi că el nu terminase ce avea de spus: poate că ar fi mai bine să te averizez că, deşi l-am alungat pe Manuel Ireta de pe proprietatea mea, suprafaţa pe care o acoperă e prea mare ca eu să pot şti dacă nu cumva va reveni. F'cu o pauz' şi continu': ţi-am mai spus, nu-i aşa, c' s-a mai întâmplat s' stea persoane aici, în mod ilegal?

Cally, care se preg'tea s' ias' din camer' şi s' se îndrepte spre sc'ri, se opri imediat. Vorbea serios sau minţea? Credea cu adev'rat c' Manuel se putea întoarce sau doar spusese asta ca s' se asigure c' nu va mai veni aici? Decise c' a doua variant' trebuia s' fie cea bun' dar, chiar dac' era sigur' de asta, ştiu imediat c' nu-şi va putea asuma un asemenea risc. Javier putu s' citesc' pe faţa ei promisiunea pe care n-o obţinuse pe cale verbal'.

- Mincinosule, spuse ea cuprins' de o revolt' târzie.

îl auzi râzând, dar nu se simţi jignit'.

- E frumos, domnişoar', dup' câte am f'cut pentru tine? spuse el continuând s' râd'.

Cally cin' singur' şi se întoarse în camera ei, nervoas' pe sine îns'şi fiindc' singura ei companie în timpul cinei fusese întrebarea dac' era într-adev'r la o întâlnire de afaceri sau lua cina în compania unei femei care nu avea accese de tuse în momente nepotrivite.

Nu c' i-ar fi p'sat cu cine lua cina, îşi spuse cu mândrie. Dar se culc' gândindu-se la el şi la al lui „tot ce am ficut pentru tine“ şi nu reuşi s' adoarm'.

Pentru ea, ceea ce f'cuse el, era mai mult decât s-o salveze din Queretaro când nu avea suficienţi bani ca s' poat' pleca. în dimineaţa aceasta o ajutase s' fac' câţiva paşi importanţi pe calea trecerii de la statutul de fat' la cel de femeie.

La miezul nopţii îl auzi venind şi reuşi s' adoarm'. îns', pe la ora unu, se trezi din nou şi simţi somnul atât de departe de ea, încât renunţ' la el şi aprinse lampa de pe noptier'.

Reîncepu s' se gândeasc' la Javier, de data asta la felul arogant în care ea coborâse din maşin' şi trecuse pe lâng' el când se reîntorseser' acas'. în momentul urm'tor, orice gând îi pieri din minte. Prin fereastra deschis' intrase o insect' verde, imens', care se aşezase rapid la c'p'tâiul patului, aproape de capul ei.

Simţi cum o sufoca spaima şi sări imediat din pat. Insecta se mişcase repede când intrase în cameră dar, temându-se să nu fie veninoasă, Cally ieşi chiar mai repede.

Ezită doar o secundă, după care se îndreptă spre uşa pe care Rosa i-o indicase într-o zi ca fiind cea de la dormitorul lui Javier. începu să lovescă puternic în ea.

- Javier, Javier! strigă ea, încercând să-şi domolească panica ce încă o stăpânea, în ciuda faptului că între ea şi insecta înspăimântătoare se afla acum destul spaţiu.

Uşa se deschise repede şi Javier apăru în cadrul ei, încheindu-şi nasturii de la pijama. Cally vorbea repede şi agitat, oferind un contrast interesant cu atitudinea de ducesă ofensată pe care o adoptase ultima oară când îl văzuse.

- E ceva. ceva în camera mea!

- Ceva? întrebă el. Cally ghici că trebuie să-l fi trezit

din somn, dar în faţa spaimei ei evidente, păru că îşi revine repede. Ce anume. începu el să spună dar se opri şi o dădu la o parte. Stai aici, îi porunci şi porni repede de-a lungul coridorului.

Cally nu putea să stea cu mâinile în sân. Trebuia să-l averizeze. Alergă repede după el.

- E ceva verde. o insectă, îi spuse ea cu sufletul la gură. Nu ştiu dacă e sau nu otrăvitoare.

Fără să ezite, Javier deschise uşa camerei ei. Tremurând de frică, Cally îl urmă şi reuşi să vadă că insecta nu se mişcase din locul în care o văzuse ultima oară.

- Ce este? şopti ea, fără să-şi ia ochii de la insectă, de teamă să nu se mişte şi ea să nu vadă. E periculoasă?

I se păru că durează o veşnicie până îi răspunse. Mai întâi, însă, se uită la ea, subţire în cămaşa de noapte, complet lipsită de aroganţă, cu ochii plini de groază şi fixaţi asupra insectei.

- Din când în când, monştri de genul ăsta mai stau prin piersici, îi spuse el liniştit.

- E un piersic în faţa ferestrei mele, îi şopti ea drept răspuns, prea îngrozită de vietatea de la căpătâiul patului ca să-şi dea seama că-i spunea ceva ce, evident, el ştia deja.

- Va trebui să scăpăm de ea, Cally, zise Javier pe un ton pătruns de gravitate.

- Ştiu, spuse ea abia auzit.

- Şi va trebui să fii foarte curajoasă, îi mai spuse el. Eşti curajoasă, Cally?

Ea ştia că era departe de a fi curajoasă. Dacă ar fi fost, l-ar fi părăsit pe tatăl ei când îi propusese Rolfe.

- Da, minţi ea. Ce vrei să fac?

- Dă-mi mâna.

Cally îi dădu mâna, conştientă că tremura, dar sperând că el n-o să bage de seamă. Apoi, Javier o conduse la căpătâiul patului şi Cally simţi cum o inundă o transpiraţie rece când îi luă mâna liberă şi i-o conduse în direcţia insectei. Cu respiraţia tăiată, îşi urmărea propria mână mişcându-se. Ar fi vrut să fugă dar, în loc de asta, îşi repeta în minte să urmeze întocmai orice instrucţiune i-ar fi dat Javier.

Apoi, tocmai în momentul în care simţea că nu mai poate rezista, mâna lui făcu o mişcare îndemânatică şi prinse insecta. Se întoarse spre ea, cu faţa numai un zâmbet şi spuse:

- Insectă sărmană şi inofensivă, ai speriat-o pe Cally de moarte! Şi, în timp ce ea rămase cu gura căscată, el îi lăsă mâna, se duse la fereastră şi eliberă insecta.

Inofensivă! Frica care o pietrificase pe Cally se transformă instantaneu în cea mai puternică furie pe care o simţise până atunci.

- Ticălosule! ţipă ea. Om mincinos şi ticălos! Diavole!

Am fost îngrozită! Furia ei era prea mare ca să poată fi exprimată în cuvinte, aşa că se repezi ca o sălbăticiune asupra lui şi începu să-l lovească.

- Oh, Cally! îl auzi râzând în timp ce-i imobiliza încheieturile. Şi tu ai minţit. N-am putut rezista. Nu după ce mi-ai spus cât de curajoasă erai.

-Asta nu e o scuză! Ţipă ea, lovindu-l cu picioarele, zbătându-se ca o furie să se elibereze.

Javier continua să râdă.

- Bănuisem azi-dimineaţă că există pasiune în tine, micuţă pisică sălbatică, dar.

- Lasă ce s-a întâmplat azi-dimineaţă! strigă ea fără să bage de seamă că felul necontrolat în care se zbătea, dezechilibrase un scaun care, în cădere, răsturnă cu zgomot un ornament aztec de pe o măsuţă din apropiere.

Frustrarea se adăugă furiei. Toate încercările ei de a se elibera fuseseră sortite eşecului. Descoperi că, în timp ce ea îşi pierduse controlul, Javier ştiuse tot timpul cum s-o stăpânească.

Fără nici un efort, Javier îşi petrecu piciorul în spatele genunchiului ei şi, înainte să se prăbuşească amândoi pe podea, o roti repede astfel încât sfârşiră pe pat.

Simţea salteaua în spatele ei şi pe Javier deasupra. Căldura emanată de corpul lui pătrunse cu uşurinţă prin cămaşa ei de noapte subţire. Furia dispăru o dată ce alte sentimente începură să-şi facă loc.

-Javier. spuse ea şi nu mai ştiu cum să continue.

- E în regulă, îi răspunse el privind-o în ochi. Te doresc la fel de mult ca azi-dimineaţă, dar o să plec în curând. Lasă-mă doar să stau puţin cu tine ca să-mi cer scuze pentru ce am făcut.

Ceea ce făcuse el, începea să pălească în mintea lui Cally. Tot ce ştia, era că nu vroia ca el să plece. Vroia să rămână şi înţelese din mişcarea corpului lui că şi el vroia acelaşi lucru.

- Nu trebuie să te sărut spuse el şi păru că-l doare acest lucru. Cally simţi că are nevoie de toată voinţa ei ca să poată rămâne nemişcată sub el. Se temea să nu

complice situaţia, mai ales că îi promisese să plece în curând.

-Mă vei ierta că te-am speriat atât de tare, o întrebă el, mai stăpân pe sine.

- De ce ai f'cut asta?

- M-ai privit de atâtea ori cu aerul acela dispreţuitor. Când te-am adus ieri acas', n-a fost prima oar'. Pur şi simplu n-am putut s' rezist tentaţiei de a prelungi momentul în care partea cald' a sufletului t'u a ieşit la suprafaţ'.

R'spunsul lui o lu' prin surprindere şi uit' c' nu trebuia s' se mişte. Simţi imediat cum corpul lui r'spunde şi-l auzi spunându-i pe un ton încordat:

- Pentru Dumenzeu, Cally, nu te mişca!

- Cred, reuşi ea s' îngâne, fir' s'-şi dea seama când ajunsese o mincinoas' atât de priceput', c' aş vrea s' pleci.

Zâmbetul din ochii lui îi d'du a înţelege c' era conştient c' nu spunea adev'rul. îi trecu, îns', cu vederea minciuna, poate ca s' r'scumpere spaima prin care o silise s' treac'.

- Cred c' ai dreptate, spuse el şi se ridic'.

în acelaşi moment, auzir' amândoi un sunet la uş'. De-abia mai târziu Cally îşi d'du seama c' zgomotul pe care îl f'cuse, b'tând cu putere la uşa lui Javier, strig'tele ei furioase, scaunul şi ornamentul aztec care c'zuser', toate acestea ar fi fost suficiente s' scoale locatarii întregii ferme. în momentul acela, îns', era atât de îngrozit', încât nu-i veni nimic din toate acestea în minte. îi privea pe Teresa şi pe Arturo stând în uşa camerei ei. F'r' îndoial', fuseser' treziţi de zgomotele f'cute fiindc' erau amândoi îmbr'caţi în ţinut' de noapte. Erau la fel de şocaţi de ceea ce vedeau pe cât era şi Cally de uluit' de prezenţa lor.

Faţa menajerei c'p'tase o expresie de aşa natur' încât nu l'sa nici o îndoial' asupra faptului c' îşi şi formase propria p'rere privind semnificaţia vizitei nocturne a domnului în camera domnişoarei.

înainte ca ea s' reuşeasc' s' scoat' un cuvânt, Teresa şi Arturo disp'ruser' din cadrul uşii. Javier îi v'zuse la fel ca ea şi deşi nu-şi pierduse capul, nu se ostenise s' le ofere nici o explicaţie.

Cally îşi rec'p't' folosinţa coardelor vocale şi se n'pusti asupra lui Javier:

- De ce n-ai spus nimic?

El ridică din umeri.

- Ce era de spus?

- Ei cred. ei cred că noi. am fost împreună, reuşi ea să spună.

- Păi, nu eram? turnă el gaz peste foc.

- Nu în felul cum au crezut ei, ripostă ea fierbând. Simţea că s-ar fi repezit asupra lui dacă ar fi spus cu voce tare ce-i era scris pe faţă: ceea ce se petrecuse dimineaţă nu era foarte departe de bănuiala cu care plecaseră Teresa şi Arturo.

- Te îngrijorează ce cred Teresa şi soţul ei?

Cally îşi readuse în minte imaginea chipurilor lor nemulţumite şi le compară cu amintirea feţelor lor zâmbitoare din ultimele zile. N-avea nici o îndoială care variantă era mai bună.

- Da, spuse ea, da, mă îngrijorează. Ştiu imediat din expresia lui gânditoare că va spune ceva care, fie o va scoate din sărite, fie o va reduce la tăcere.

- Bine, atunci, spuse el şi ridică nepăsător din umeri. Dacă părerea menajerei mele şi a soţului ei te îngrijorează atât de tare, te iau de nevastă.

Capitolul 1

Când Cally se trezi a doua zi, nu-i veni s' cred' c' ceea ce îşi amintea din noaptea trecut' se petrecuse cu adev'rat. Se convinse îns', când îşi derul' în minte ce se întâmplase dup' ce respinsese oferta aproape nep's'toare a lui Javier cu un „Chiar atât de îngrijorat' nu sunt“. El nu p'ruse deloc afectat de refuzul ei. Ieşise din camera ei cu totul liniştit, dup' ce, mai întâi, îndreptase scaunul r'sturnat şi aşezase ornamentul c'zut la locul lui.

Cally se întreb' cum va putea s' dea ochii cu Teresa. Aşa cum se aşteptase, privirile întunecate erau la ordinea zilei. Chiar şi Rosa, de obicei atât de vesel' şi de bine dispus', p'rea afectat' de expresia încruntat' a Teresei şi nu prea îndr'znise s' zâmbeasc' în ziua aceea.

Când Rosa plec' acas', Cally merse în camera ei ca s'-şi mai treac' timpul, sp'lându-şi p'rul. îşi dorea o metod' magic' prin care s' se poat' teleporta înapoi în Anglia. întreaga zi, faţa Teresei fusese întunecat' ca noaptea şi pân' şi Arturo reuşise s' par' ab'tut.

Oare lucrurile vor r'mâne aşa pân' îşi va fi câstigat biletul de avion? Cum s'-l câştige din moment ce Javier o trata ca pe o persoan' pe jum'tate invalid' şi nu-i d'dea voie s' fac' nimic?

Părul îi strălucea de sănătate şi vitalitate când îmbrăcă singura rochie lungă pe care o avea şi coborî la cină. Spera din suflet că Javier nu trebuise să ia cina în oraş sau că n-avea de gând să mănânce în birou. Se temea să fie servită de Teresa şi să stea singură în compania ei.

Javier nu cina în oraş şi nici în biroul lui. Cally îl văzu că se pregătea să urce scările tocmai în momentul în care ea se pregătea să le coboare. Se abţinu să-i vorbească

până când nu ajunse în dreptul lui. Văzuse că-i privea părul, strălucitor acum, şi ştia că nu putea să nu observe felul în care i se împurpuraseră obrajii sub privirea lui.

- Tocmai mă pregăteam să vin să te iau, îi spuse el zâmbind.

- Oh! exclamă ea neglijent, dar frământându-se în sinea ei de ce nu putea fi ca alte fete, care nu ar fi făcut mare caz dacă s-ar fi aflat în situaţia ei. îşi simţea inima bătând din ce în ce mai repede, dar făcu un efort şi-l întrebă aparent complet calmă: deci, în seara asta, nu iei cina în oraş?

Zâmbetul lui pieri în faţa atitudinii ei. îi spuse ferm:

- Opreşte-te, Cally!

înşelese imediat la ce făcea aluzie, dar încercă să-şi păstreze poza:

- Să mă opresc? întrebă ea şi ar fi trecut pe lângă el, cu capul drept, dacă ar fi avut intenţia s-o lase.

O prinse de braţ înainte ca ea să mai facă un pas. Cally privi cu dispreţ mâna de pe braţul ei, apoi îşi ridică privirea şi întâlni o pereche de ochi arzători.

Observă repede că furia pe care i-o stârnise aroganţa ei se afla sub control. Se mulţumi s-o atace doar prin cuvinte:

- Roşeaţa care te acoperă îmi spune că adevărata Cally Shearman este femeia caldă, senzuală, pe care am ţinut-o de câteva ori în braţe. Cally se simţi zdrobită când îl auzi menţionând ceva ce ea niciodată nu ar fi îndrăznit să spună cu voce tare. Aşa că, mai renunţă la aroganţa asta, îi ordonă el. Făcu o pauză şi continuă, dar de data asta zâmbea: bineînţeles, dacă preferi să iau atitudine şi să intervin ca s-o scot pe adevărata Cally Shearman din ascunzătoare.

Aşa-zisa ei aroganţă dispăru imediat.

- Eu. sunt din fire. rezervat', se gr'bi ea s' se scuze. Ştia c' el nu glumea şi c' ar fi fost în stare s' treac' la fapte. Şi, ad'ug' ea, dup' ce îşi reveni un pic, nu cred c' sunt arogant' acum, dar de dou' ori. '. în braţele tale, e mai mult decât suficient.

- N-am num'rat, replic' el.

Nu mai zâmbea, deşi p'rea c' acceptase ideea c' rezerva ei era la fel de natural' precum şi felul în care roşise. îi d'du drumul braţului şi cu aceeaşi mân' ar't' spre uşa de la sufragerie.

- Cina pare o idee mai bun', îi spuse cu o voce rece.

Ei, îns', nu-i p'ru o idee chiar aşa de bun'. Cu el redevenit rece şi cu ea s'tul' de situaţie şi ascunzându-se în spatele sfielii sale, cina nu p'rea s' promit' mare lucru.

Faţa aspr' a Teresei, f'r' un zâmbet pentru nici unul dintre ei, nu f'cu decât s' înr'ut'ţeasc' lucrurile. Cally abia se atinsese de mâncare. Javier observ' si se încrunt' la ea.

- Ce naiba e cu tine? o întreb' el t'ios dup' ce Teresa ieşise din camer'.

- Nimic, murmur' ea şi v'zu c' r'spunsul ei aproape îl ficu s' explodeze.

- Cum adic', nimic? N-ai mâncat nici cât s' faci o pas're s' nu moar' de foame şi te-ai ferit s-o priveşti pe Teresa tot timpul cât a fost aici. Eşti o creatur' atât de searb'd' încât nu poţi accepta s' ai sentimente care s' te fac' s' uiţi de educaţia rigid' pe care ai primit-o?

Cally îi arunc' o privire neagr' de ur'.

- Nu sunt searb'd', îi spuse pe un ton nervos şi începu s' se înfurie.

Odat' crezuse şi ea la fel, dar de când plecase din Anglia, îşi schimbase p'rerea. Furia pe care o declanşase în ea, n-o mai simţise decât noaptea trecut' şi, înainte de

ceea ce se petrecuse atunci, nici m'car nu credea c' era capabil' s-o simt'. Javier era şi el furios şi fiindc' nu p'rea s' înţeleag' cauza nervozit'ţii ei, Cally continu' pe acelaşi ton t'ios:

- Cum vrei să mănânc, când Teresa se poartă de parcă ar spera să-mi rămâna în gât.

Se opri imediat, îngrozită de ceea ce putuse spune. Javier părea să devină şi mai furios, şi Cally se temu că, pierzându-şi cumpătul, nu reuşise decât să-i facă necazuri Teresei.

- Teresa? întrebă el. Ce legătură are ea cu asta?

Cally privea în jos şi încerca să se calmeze.

- Nu ea. nu e vina ei, spuse ea, fiindcă se părea că dacă nu-i va domoli mânia, era în pericol să se reverse asupra menajerei. Ştim amândoi că e o femeie credincioasă şi cu un înalt cod moral. Spuse cât mai simţea că poate vorbi: trebuie să fi fost scandalizată de. ceea ce a văzut noaptea trecută.

- Ah, se mulţumi el să răspundă. înţeleg.

Când Cally îl privi, fu rândul ei să înţeleagă ceva. Javier Zarazua avea o expresie în ochi pe care i-o cunoştea deja. Punea ceva la cale.

- Teresa s-a purtat rece cu tine, nu-i aşa?

- Nu mai contează acum, spuse Cally repede, dar înţelese brusc că nu avusese de ce să se teamă că Teresa ar putea avea probleme. La urma urmei, erau amândouă în serviciul lui, deşi, până acum, ea nu lucrase mai mult de câteva zile.

Tocmai se pregătea să schimbe subiectul, să-i readucă aminte că, dacă nu-i va da voie să muncească, atunci nu va putea să plece, când tocmai el fu cel care schimbă

cursul conversaţiei.

- Spune-mi, Cally, ceva despre viaţa ta în Anglia.

înainte de a răspunde, lui Cally îi trecu prin minte, cu dezamăgire, că el nu prea se sinchisise de faptul că Teresa o privise încruntată întreaga zi. Desigur, n-ar fi vrut să-i creeze probleme, dar.

- Credeam că ţi-am spus tot ce era de spus, replică ea. N-avea intenţia să-l plictisească spunându-i puţinul pe care i-l mai spusese deja o dată.

- Mi-ai spus c' ţineai casa tat'lui t'u, încuviinţ' el. Dar, cu siguranţ', mai era ceva în afar' de asta.

- Era. se opri o clip', c'utând un cuvânt pe care s'-l foloseasc' şi continu': o viaţ' searb'd'.

El zâmbi.

- Nici un prieten?

Cally îşi dori s' poat' spune „da“, dar îşi aminti cum în care reacţionase când, într-o zi, b'iatul vecinilor o s'rutase. Nu-i pl'cuse deloc şi-l privise în aşa fel încât b'iatul începuse s' tremure. Experienţa îşi g'sise pân' la urm' un rost, fiindc' acum putea replica:

- Nu eşti primul b'rbat care m-a s'rutat.

Javier ripost' cu destul' viclenie:

- Dar n-ai prea exersat, nu?

O s'rutase şi, probabil expert în asta, ştia c' mai avea de înv'ţat.

- Ă. înc' n-am trecut în clasa profesionist', replic' ea cu destul' îndrăzneal', dar se pierdu când conversaţia continu':

- Dar n-ai. un antrenor particular în Anglia, nu?

îl privi, f'r' s' fie în stare s' scoat' un cuvânt şi v'zu c' nu p'rea foarte interesat de r'spunsul ei, când reformul':

- Nu eşti îndr'gostit' de cineva din ţara ta natal'?

Uşa se deschise şi o Teresa la fel de dezaprobatoare ca înainte, intr'.

- Nu, r'spunse Cally. Observ' c', deşi auzise ce spusese, aşa cum
i se p'ruse şi înainte, el nu era prea interesat de r'spunsul ei. în orice caz, zâmbetul care ap'ruse pe faţa lui p'rea destinat în exclusivitate Teresei, c'reia îi spuse în spaniol' ceva din care nu reuşi s' priceap' nimic.

O v'zu apoi pe Teresa întorcându-se spre ea şi crezu c', în cele din urm', fusese certat' pentru expresia ei posomorât'. Aceasta fiindc', deodat', primi cel mai larg zâmbet pe care-l primise de la ea până acum. Nu numai atât, dar Teresa se apropie de ea şi, vorbindu-i repede şi agitată în spaniolă, îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

Mai spuse ceva din care reuşi să înţeleagă numele lui Arturo şi ieşi din cameră. Doar după ce Teresa plecase, Cally izbuti să despartă câteva cuvinte din şuvoiul care se abătuse asupra ei.

- Ce. Cally aproape că nu putea vorbi din cauza uimirii. Aceasta deoarece cuvintele pe care reuşise să le separe fuseseră „senor“ şi „novia“. Nu-i venea să creadă că ceea ce izbutise să descifreze era adevărat. Nu. nu i-ai spus. nu i-ai spus că sunt logodnica ta, nu?

Felul în care Javier Zarazua se uita la ea n-o ajută cu nimic să înţeleagă ce se petrecea. O privea liniştit, fără urmă de stânjeneală.

- Credeam că-ţi va face plăcere, replică el bine dispus.

- Dar. tu. ţi-am spus azi noapte că nu vreau să mă mărit cu tine, spuse ea, încă incredulă. Nu mai ştia ce-i spusese cu exactitate cu o noapte în urmă, dar sigură pe faptul că.

- Azi noapte a fost altceva, zise el cu răceală, întrerupându-i gândurile. Recunosc că m-am purtat pripit când ţi-am propus să ne căsătorim şi nu ştiu ce aş fi făcut dacă ai fi acceptat.

Deşi mintea lui Cally se învârtea, reuşi să-şi adune un gând: „deci, s-ar fi căit de impetuozitatea lui“ dar nu putu să meargă mai departe, fiindcă el continuă:

- Dar azi n-am zis nimic de o căsătorie cu tine.

- Dar, nu i-ai spus Teresei că suntem logodiţi?

- Ba da, spuse el scurt. înainte ca ea să fi avut timp să-i sugereze să facă bine şi să-i spună Teresei că nu era vorba de nici o logodnă, el continuă cu o voce devenită brusc mai dură: tu ştii la fel de bine ca mine că o logodnă se poate rupe foarte uşor.

înţelese că făcea referire la felul în care fratele ei se purtase cu Graciela. Chiar dacă n-ar fi bănuit asta, şi tot ar fi fost nevoită să înţeleagă că încă nu uitase dezonoarea pe care fratele ei o adusese asupra familiei lui, deoarece continuă pe acelaşi ton neprietenos:

- Mi-ar pl'cea s' încheiem o înţelegere amical' privind data la care logodna noastr' se va rupe. N-am nici un chef s' p'ţesc ca Graciela şi s' aud c' logodnica mea m-a p'r'sit sau, mai r'u, s' aud' alţii ce-am p'ţit.

Vroia s'-i spun' c' n-avea de gând s' ia parte la o logodn' fals', dar ceea ce-i spusese acum o f'cu s'-şi schimbe gândul.

Era deja prea târziu s' nege c' nu era logodit' cu el, dac' nu vroia s'-i fac' familia de ruşine înc' o dat'. Teresa se repezise afar' din camer' ca s'-l anunţe pe Arturo imediat ce auzise vestea. Şi, deoarece cu siguranţ' accesul ei la telefon nu era restricţionat şi p'ruse atât de încântat' de noutate, exista pericolul s' fi sunat deja pe toat' lumea din

Durango.

- S' te ia naiba, Javier Zarazua! îi arunc' ea furioas'.

- Dar ce-am f'cut? întreb' el cu inocenţ'.

- Ştii al naibii de bine ce-ai f'cut! îl repezi ea. Ştii c' nu pot spune c' nu exist' nici o logodn' fir' s'. Se opri, fiindc' îşi d'duse seama c', rostind cuvintele acestea, tocmai se angajase s' respecte înţelegerea. Pricepu c' şi el credea la fel, fiindc' simţi cum asprimea îl p'r'sea şi v'zu ap'rând pe faţa lui începutul unui zâmbet. Avu un farmec pe care nici m'car ea nu i-l putea t'g'dui când, l'sându-se pe speteaza scaunului, îi spuse t'r'g'nat:

- Am Scut-o doar ca s' te protejez, dulce Cally.

în dimineaţa urm'toare Cally aştept', cum f'cea de când el decretase c' era bolnav', s'-l aud' c' pleac', şi abia dup' aceea coborî. Nu era prea dornic' s'-l revad', deşi ştia c' trebuia s' afle când anume logodna lor temporar' se va încheia.

Nu-i servea la nimic s' se agite şi s' se consume gândindu-se la aceast' nou' poziţie în care se g'sea. Toat' noaptea nu f'cuse altceva şi nu reuşise deloc s' vad' situaţia sub o alt' lumin'. Puse pe seama uluirii care-i paralizase vorbirea, greşeala de a nu fi întrebat, cu o sear' în urm', cât anume trebuia s' considere logodna lor drept valabil'. Sau, poate c' uitase s' întrebe asta din cauza sentimentului care pusese stăpânire pe ea, şi anume că orice s-ar întâmpla, familia lui nu mai trebuia să fie încă o dată umilită de a ei.

Se îngrijoră, când, analizându-şi acest din urmă sentiment, înţelese că se afla într-o situatie care presupunea că şi ea credea ceea ce spusese Javier despre Rolfe. Se încruntă, fiindcă nu putea să accepte aşa ceva. Desigur, Rolfe avusese perioade în care se arătase mai

puţin înclinat să ia în considerare părerile societăţii, dar niciodată n-ar fi fost în stare să-şi părăsească logodnica doar fiindcă nu era moştenitoarea pe care o crezuse. Totuşi, era neîndoielnic că o părăsise, dintr-un motiv sau altul, din moment ce nunta nu mai avusese loc.

Când coborî, în sfârşit, Cally avu surpriza să constate că felul în care fusese întâmpinată cu o zi în urmă, nu putea suferi nici măcar pe departe comparaţie cu modul în care fu întâmpinată acum. Feţele întunecate dispăruseră cu desăvârşire. în momentul în care îşi făcu apariţia, Teresa şi Rosa, amândouă strălucind de bucurie, o întâmpinară cu o cascadă de cuvinte din care nu înţelese mare lucru, decât că o felicitau pentru viitoarea căsătorie. Mai mult, Rosa veni ea şi-i strânse mâna cu un zâmbet care nu lăsă nici o îndoială asupra sentimentelor ei. Pur şi simplu, îşi închipuia logodna domnişoarei cu domnul ca fiind ceva deosebit de romantic.

Treptat, de-a lungul zilei, casa păru că revine la normal. Teresa, însă, părea hotărâtă să compenseze apariţia prea rară a zâmbetului ei în trecut, fiindcă de fiecare dată când Cally se apropia de ea, primea un surâs care părea că insuflă viaţă feţei acelei de obicei severe.

Atmosfera fericită ce domnea asupra casei îşi spuse cuvântul şi, pe la ora prânzului, Cally începu să se simtă mai puţin supărată. în timpul după-amiezii, pe când Teresa se odihnea şi Rosa era ocupată cu călcatul unor haine, Cally străbătu holul spre camera ei. Nu-şi dădu seama când se trezi faţă în faţă cu Javier.

Simţi imediat cum o cuprinde sfiala şi se preg'ti s' fac' o remarc' banal', ceva despre faptul c' nu se aşteptase s'-l vad' pân' la cin', când se trezi luat' în braţe si s'rutată cu

putere.

B't'ile inimii devenir' mai nervoase şi, nedorind s'-şi piard' controlul, Cally încerc' s' fac' un pas înapoi. Javier o preveni, zâmbind r'ut'cios:

- Trebuie s' p'str'm aparenţele, Cally.

- Mda. desigur, murmur' ea.

Se întoarse, aşteptându-se s-o vad' pe Rosa prin apropiere, din moment ce s'rutul acela era menit s' indice prezenţa cuiva. Nu era îns', nici urm' de Rosa.

- Tu. începu s' spun', cu intenţia de a stabili clar c' n-avea de gând s' se lase s'rutat' f'r' un motiv bun. Se opri când îl auzi spunându-i printre râsete:

- înceteaz' s' mai fii atât de serioas', fetiţo. Doar n-a fost cine ştie ce s'rut.

- Aşa m' vezi tu, ca un copil? spuse Cally, eşuând s'-şi în'buşe întrebarea care-i venise pe buze.

Javier zâmbi şi expresia maliţioas' îi reap'ru în ochi.

- Rezervat' şi f'r' experienţ', cu siguranţ' eşti, micuţ' Cally, dar pân' şi tu trebuie s' fi remarcat c' te-am considerat o femeie matur' când te-am ţinut în braţe. Doar o femeie matur' mi-ar fi r'spuns în felul în care ai f'cut-o tu.

Dac' el c'utase o cale s-o fac' s' nu riposteze sau dac' vroise, pur şi simplu, s-o vad' înroşindu-se, atunci Cally nu-l dezam'gi în nici una dintre potenţialele lui dorinţe. Un roşu puternic îi lu' în st'pânire faţa şi nici o întrebare nu se mai f'cu auzit' de pe buzele ei.

- O s'. te v'd la cin', spuse ea încurcat', dar afl' curând motivul pentru care Javier nu se afla cu oamenii lui, cum presupusese.

-Am venit special să te văd, o anunţă el, înainte ca ea

să aibă timp să se îndrepte spre scări.

- Să mă vezi? De ce oare îşi simţi inima bătându-i cu putere în faţa acestor cuvinte? Un moment nu bănui răspunsul, apoi înţelese că trebuie să fi avut în minte aceleaşi întrebări care o chinuiau şi pe ea. Da, fireşte, spuse ea, n-am reuşit să discutăm până acum despre. când vom anunţa că, de fapt, nu ne vom căsători.

Sub privirea ei, buna lui dispoziţie îl părăsi cu totul

- Vorbim în sufragerie, îi spuse el brusc, fără să ţină cont de mirarea ei.

Cally se gândi că nu putea să se fi supărat de ceea ce spusese ea. N-ar fi avut motiv. Teresa şi Rosa, chiar dacă se aflau prin apropiere, oricum n-ar fi înţeles ce vorbeau ei.

- Mă duc până la mine în cameră şi după aia. încercă ea.

- Vorbim acum, îi spuse el şi o prinse de braţ. O târî până în sufragerie. Părea că se străduia să-şi controleze furia, aşa că ea nu se simţi în pericol.

- N-am avut timp până acum să-ţi dau asta, îl auzi spunându-i aproape nepăsător. Vârî mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă. Cally făcu ochii mari când o deschise şi putu să vadă cel mai frumos inel cu diamante pe care-l văzuse până acum.

Rămasă fără cuvinte, privea obiectul strălucitor din mâna lui.

- Nu. nu este. necesar, încercă ea să îngâne, dar fu imediat redusă la tăcere.

- E cât se poate de necesar. Primul lucru după care Teresa o să se uite în seara asta, va fi inelul cu diamante pe care un mexican îl dăruieşte întotdeauna viitoarei sale soţii.

Viitoarea soţie! Dar ea n-avea să fie soţia lui!

Gândurile lui Cally se blocaseră. Nu-i trecu prin minte că lucrurile ajunseseră suficient de departe, că nu-i putea purta inelul. Cu o gentileţe care, după părerea ei, nu-i stătea deloc în fire, Javier îi luă mâna stângă şi aşeză inelul la locul său. înainte să-şi dea seama ce face, Cally exclamă cu voce scăzută:

- Oh, Javier, e un inel atât de frumos!

Remarca ei p'ru c'-i face pl'cere. Sau, poate, nu se putu ea abţine s' nu se gândeasc', era pur şi simplu mulţumit c'-i în'buşise opoziţia, fiindc' nu f'cuse nici o încercare s' i-l returneze.

- O podoab' frumoas' pentru o mân' frumoas', îi spuse el galant, punând st'pânire pe mâna pe care tocmai o descrisese ca fiind frumoas'.

Cally, care începuse s'-şi revin', îşi retrase mâna. Simţea c' nu era bine s'-l aib' atât de aproape de ea. Javier nu mai f'cu o a doua încercare, şi-l simţi preg'tindu-se pentru opoziţia pe care ştia c' trebuie s' apar'.

- Oare Teresa se va aştepta cu adev'rat s' port inelul acesta la cin'? îl întreb' ea, f'r' s' se simt' în stare s' g'seasc' ceva mai conving'tor.

El d'du din cap în semn de aprobare.

- Nu numai asta, dar se aşteapt' şi s' zbor pân' în Anglia ca s' cer permisiunea tat'lui t'u.

- Nu poţi face asta! exclam' ea repede. Cuvintele ei fur' primite cu o aroganţ' care o f'cu s' înţeleag' c'-i r'nise mândria.

- De ce? Ar avea ceva de obiectat?

Cally îşi plec' privirea. Se îndoia c' pe tat'l ei îl va interesa foarte mult vestea c's'toriei ei. Deşi, nici un tat' n-ar fi avut ceva de obiectat împotriva unui astfel de ginere. Se gândi cât' grij' avusese Javier de ea cât timp fusese

bolnav', cum insistase s' se odihneasc' dup' ce boala se retr'sese. Cu siguranţ', când Javier îşi va alege o soţie, acea femeie se va afla în siguranţ' şi nici un tat' n-ar fi putut obiecta s'-şi dea fiica dup' un astfel de om. îşi ridic' privirea şi, v'zând mândria din ochii lui, îi spuse limpede ce gândea:

- Orice tat' ar fi mulţumit s' te aib' drept ginere. Mai ales al meu, continu' ea cu voce sc'zut'. Apoi, realizând brusc c' devenise prea îng'duitoare, schimb' subiectul: exist' aici acest obicei. adic' se obişnuieşte ca logodnicul s' cear' mai întâi permisiunea tat'lui fetei?

Din nou el dădu din cap în semn de aprobare şi Cally se simţi uşurată văzând că mândria încordată dispăruse din privirea lui.

- Deşi, nu logodnicul este cel care cere permisiunea, fireşte, dar este şi el prezent. De fapt, se obişnuieşte ca tatăl sau fratele lui să vorbească pentru el.

Cally găsi încântător acest obicei şi nu se putu abţine să nu pună
o întrebare, pe care dacă ar fi stat puţin să se gândescă, ar fi evitat-o, din moment ce, de fiecare dată când numele lui Rolfe era pomenit între ei doi, nu crea decât tensiune.

- Rolfe s-a conformat şi el acestui obicei .Se opri când văzu modul în care trăsăturile lui se contractaseră.

- Da, îi răspunse el rece. în lipsa unui frate sau a unui tată, l-a impresionat pe preotul vărului meu cu sinceritatea lui şi l-a determinat să intervină pentru el. în timp ce Cally se gândea la ceea ce auzise, el adăugă ceva ce declanşă imediat apărarea ei instinctivă pentru Rolfe: şi ştim amândoi cât de sincere îi erau sentimentele pentru Graciela când a aflat că n-avea bani.

- Fratele meu. începu ea să spună.

- E un ticălos, sfârşi Javier pentru ea. înainte ca ea să mai zică ceva, îi spuse pe un ton rece: ne vedem la cină. Nu mai adăugă nimic şi plecă. Evident, nu-l interesa nimic din ceea ce putea ea să invoce în apărarea lui Rolfe.

Cally urcă în camera ei şi se aşează pe pat, gânditoare. Se întreba ce ar fi putut spune în apărarea lui Rolfe dacă ar fi ascultat-o, din moment ce nu ştia ce se întâmplase decât din punctul lui de vedere. Se uită la inelul cu diamante de pe degetul ei. Lacrimi îi apărură în ochi şi i se rostogoliră pe obraz. în ce încurcătură se vârâse! Era temporar logodită cu un bărbat care nu putea suferi să audă numele fratelui ei. N-avea nimic cu care să-şi apere fratele, nimic decât credinţa ei neclintită că Rolfe, deşi sălbatic şi zăpăcit uneori, nu putea fi un bărbat interesat de bani. Nu putea crede că fratele ei ar fi putut fi la fel ca tatăl lor. Se gândi la această posibilitate şi o respinse categoric.

- Ah, bonita! exclam' Teresa la cin', în seara aceea, v'zându-i inelul de pe deget şi uitând c' trebuia s'-i serveasc' supa.

Cally îi r'spunse cu un zâmbet, fiindc' n-avea ce altceva s' fac'. De îndat' ce Teresa ieşi, surâsul ei disp'ru şi el. Javier, care fusese reţinut de o convorbire telefonic', veni câteva minute mai târziu. îşi puse în gând s' nu-l priveasc', deşi simţea privirea lui asupra ei.

- Te-a sup'rat ceva? o întreb' el hot'rât, dar cu o voce liniştit'.

- De unde ai vrea s' încep? îi r'spunse ea sarcastic, aruncându-i în acelaşi timp o privire iritat'.

- Ai plâns, observ' el cu o voce mai moale, fir' s'-i ia în seama sarcasmul. De ce, Cally?

Nu vroia s' r'spund', deşi ştia c' nu va avea de ales. Se

aflau abia la primul fel de mâncare. într-un fel sau altul, înainte ca masa s' fi luat sfârşit, el va g'si o modalitate s' afle de ce plânsese. începuse s'-l cunoasc'.

- Nu sunt sigur' nici eu c' ştiu de ce, suspin' ea. Tu, eu, Rolfe...

- Fratele t'u? Din nou, îi putea detecta încordarea din voce.

- Da, izbucni ea, fratele meu. începuse s-o exaspereze. De fiecare dat' când apare într-o conversaţie numele lui, devii.. .înverşunat.

- Şi cred c' pe bun' dreptate, replic' el dispreţuitor. P'ru c' se gândeşte un pic şi continu' apoi mai calm: asta te face s' plângi? C' sunt, parc' înverşunat ai spus, împotriva fratelui t'u?

- Nu sunt de vin' pentru greşelile lui, îl repezi ea, respingând cu dispreţ implicaţia c' ar avea puterea s-o supere într-un fel.

- Deci recunoşti c' a f'cut nişte greşeli faţ' de familia mea?

- Nu. Nu recunosc. Reuşise s'-şi p'streze controlul fiindc', pentru prima dat', în faţa numelui fratelui ei, el nu se înfuriase. Oricâte defecte ar avea Rolfe, l'comia nu se afl' între ele. Sunt sigur' de asta. îl cunosc.

Ştiu imediat că n-ar putea niciodată să ia în considerare un asemenea argument în favoarea lui Rolfe. Convinsă de acest lucru, fu luată complet prin surprindere când îl auzi, după un moment de reflecţie, spunându-i:

- A trebuit să-mi reconsider părerea despre tine, Cally, dar s-ar putea să-mi ia ceva mai mult timp ca s-o schimb pe cea privitoare la fratele tău. în faţa uluirii ei, adăugă cu un zâmbet încântător: te va face mai fericită dacă promit

să nu devin „înverşunat“, data viitoare când fratele tău apare între noi?

Farmecul lui era, cu siguranţă o adevărată forţă. Cally nu reuşi să spună ceva şi se mulţumi să aprobe dând din cap. în minutele următoare, nimeni nu mai spuse nimic şi avu suficient timp să se întrebe dacă nu cumva şarmul lui îi intrase pe sub piele. în clipa aceea, Teresa intră zâmbitoare aducând felul următor.

- Ai spus că. ţi-ai modificat părerea despre mine, zise Cally după ce Teresa se retrăsese.

- Părerea mea despre tine? Cea privitoare la câştigurile după care am crezut că ai venit aici? întrebă el. Mă tem că trebuia de mult timp să-ţi fi cerut scuze. Din nou farmecul lui intră în acţiune: mă vei ierta vreodată, dulce Cally, că am fost în stare să adăpostesc gânduri atât de urâte despre tine?

- Nu mai crezi că. El aprobase din cap înainte ca ea să fi reuşit să termine.

- Nu, nu mai cred, zise el, dar nu spuse nimic despre ce credea acum.

Când decise să continue conversaţia, aduse în discuţie un alt subiect, astfel încât Cally realiză că ceea ce gândea despre ea acum nu prea părea să aibă importanţă în ochii lui. Mâhnirea pe care începuse s-o resimtă în urma acestei constatări îi fu cu totul spulberată de ceea ce-i spuse în continuare:

- Trebuie să hotărâm cât mai repede data petrecerii noastre de logodnă.

- Petrecere de logodn'! Dar. cu siguranţ', nu e nevoie de aşa ceva.

Pentru o clip', îl simţi gata s-o repead' din nou. O privi apoi cu aceiaşi ochi p'trunz'tori cu care detectase înainte

c' plânsese. Vocea lui devenise liniştit' când continu':

- M' tem c' e nevoie. Am fost deja felicitat de mai multe ori pentru norocul meu. Telefonul de dinainte de cin' era tot pentru asta. Vestea c' suntem logodiţi s-a r'spândit peste tot.

Cally simţi cum o cuprinde dezn'dejdea. Trebuia totuşi s' protesteze:

- Dar e ridicol s' d'm o petrecere când amândoi ştim c' logodna urmeaz' s' fie rupt', c' nu voi mai r'mâne mult timp aici.

- Te gândeşti s' pleci undeva? începea s'-şi piard' cump'tul, Cally simţi asta în ciuda sarcasmului s'u.

- Ştii foarte bine c' da, îl repezi ea. De îndat' ce mi-am câştigat biletul. Cu asta ajungem la alt subiect: cum o s'-mi câştig biletul de avion dac' nu fac altceva decât s' pierd degeaba întreaga zi?

- Ai avut nevoie de odihn'. Ai.

- Foarte bine, dar acum nu mai am nevoie, izbucni ea, pierzându-şi calmul. Dintr-o dat', se simţi s'tul' de situaţie şi îşi d'du pe faţ' gândurile: m' aflu într-o ţar' str'in', cât se poate de dispus' s' fac tot ce trebuie ca s' obţin biletul de avion de care am nevoie, dar orice m' ofer s' fac, mi se refuz'. Am venit aici s' muncesc, dar, în afar' de primele dou' zile, n-am ridicat un pai de pe jos. Şi de parc' toate acestea nu ar fi de-ajuns, m' trezesc într-o dimineaţ' implicat' într-o logodn' fictiv', f'r' cea mai mic' posibilitate de sc'pare fiindc'. fiindc'.

- Fiindc'? întreb' el, nel'sând-o s' se opresc'.

- Naiba s' te ia! îi spuse ea f'r' s'-l cruţe. Cum vrei s' neg? Familia ta a fost destul de umilit' de-a mea.

- Şi asta te deranjează?

- Ar deranja pe oricine are o fărâmă de decenţă.

- Recunoşti, deci, că fratele tău e deficitar la capitolul decenţă?

Nu ridicase vocea şi nici nu se înverşunase când adusese în
discuţie numele lui Rolfe. Părea că avea de gând să-şi ţină promisiunea, dar şi aşa, Cally simţi că trebuia să-şi menţină garda ridicată. Detectase din nou asprime la el şi bănui că va începe să se înfurie, mai devreme sau mai târziu. îşi înăbuşi propria furie şi-l rugă, deja obosită de subiect:

- Putem să nu-l aducem pe fratele meu în discuţie? Nu facem altceva decât să ne certăm de fiecare dată când apare numele lui.

Văzu cum o priveşte şi îşi dori să poată merge la ea în cameră.

- Să înţeleg că nu vrei să te certi cu mine? întrebă Javier intrigat.

Se simţea abătută. Clătină din cap în semn de negaţie.

- Nu, nu vreau. Nu voia. Nu voia să fie nici supusă dar, neobişnuită cu confruntările verbale, descoperise că-i făcea rău dacă se certa cu el. Tot ce vreau. este să plec de aici. Vreau să mă duc acasă.

Trecu mult timp până când el răspunse, atât de mult încât Cally crezu că nici n-avea de gând s-o facă, că nu-l interesase nimic din ceea ce spusese ea. Dădu la o parte din faţa ei o farfurie cu mâncare de care nu mai avea acum poftă. Liniştea dintre ei se încheie în momentul în care el îi spuse cu o blândeţe care o luă prin surprindere:

- Cred că înţelegi că, dată fiind situaţia, nu pot anunţa acum că logodna noastră s-a terminat.

- Da, spuse Cally încet, încercând să evite discuţia care

ar fi făcut să fiarbă întreaga casă. Dacă ar fi anunţat că s-au răzgândit în douăzeci şi patru de ore, ar fi fost din nou nevoită s-o îndure pe Terersa încruntată.

- Dar, spuse Javier, cred că ne putem lipsi de petrecere. Pot să anunţ că încă nu te-ai însănătoşit destul ca să te poţi ocupa de aşa ceva.

Cally simţi cum îşi revine din starea în care intrase. începea chiar s' se simt' triumf'toare. La urma urmei, toat' discuţia pornise de la dorinţa ei de a nu avea loc nici o petrecere de logodn'.

- îţi mulţumesc, murmur' ea.

- Şi din moment ce eşti atât de ner'bd'toare s' te întorci în ţara ta natal', continu' el cu aceeaşi voce pl'cut', deşi dintr-o singur' privire Cally depist' cât era de încordat, îţi propun o înţelegere. R'mase t'cut' cât timp el f'cu o pauz'. R'mânem logodiţi trei luni. Dup' aceea, putem anunţa c' am f'cut o greşeal' şi îţi cump'r biletul pentru Anglia.

- Trei luni! Era singurul lucru care nu-i pl'cuse din ceea ce auzise.

- Eşti de acord?

- Da, r'spunse ea în sil'. îi venir' în minte trei luni în care s'-şi omoare timpul şi nu se putu abţine s' întrebe: m' pot reîntoarce la munc'?

- Nu e potrivit ca logodnica mea s' presteze munci casnice, ripost' el cu o not' de mândrie în voce pe care ea nu putu s-o ignore. Zâmbi apoi şi Cally îi simţi din nou farmecul: dar, dac' doreşti, poţi s' m' ajuţi cu preg'tirea actelor de care am nevoie.

***

Cally se apuc' de munca de birou cu toate puterile si din toat' inima. O mare parte din afacerile lui aveau drept parteneri companii din Statele Unite, aşa c' lipsa ei de

cunoştinte de spaniol' nu mai prezenta un obstacol.

Dactilografiatul ei se îmbun't'ţise continuu şi, dup' dou' s'pt'mâni, se simţea mult mai fericit' decât crezuse c' ar putea fi.

Din cauza fericirii, rezerva ei începuse s' se topeasc'. Acum, nu numai c' nu mai avea ezit'ri când vroia s' intre în buc't'rie - domeniul Teresei - dar se şi simţea binevenită. De fapt, se simţea binevenită oriunde în casă. Teresa o întâmpina mereu cu o căldură pe care Cally spera că nu se datora doar faptului că era logodnica domnului. Acum putea mânca şi mâncare mexicană, cu condiţia să nu fie foarte picantă şi chiar începuse să-i placă.

Aruncă o privire în oglindă înainte de a coborî să lucreze în sâmbăta aceea. Javier îi spusese că nu era nici o nevoie să lucreze în ziua aceea, dar ea ştia că-i scrisese cu o zi în urmă câteva scrisori care trebuia bătute la maşină până luni. Se gândi că putea la fel de bine să le scrie acum şi zâmbi reflexiei din oglindă. începuse să capete puţină culoare şi acest lucru o prindea. Fără să ştie de ce, îi veni în minte răbdarea cu care Javier o instruise în munca de birou.

Gândurile îi alunecară cu totul în direcţia lui. Din ziua aceea, când ea nu putuse să se împotrivească, n-o mai sărutase deloc. îşi aminti, însă, ceea ce se întâmplase când venise o dată mai devreme şi o găsise făcând plajă lângă piscină, îmbrăcată cu un costum de baie pe care îl avea încă de când mergea la liceu.

- Am şi muncit, îi spusese ea repede. într-adevăr, pentru ziua aceea terminase ce-i lăsase de făcut. Zâmbi apoi, fiindcă ceea ce spusese sunase ca şi cum s-ar fi ruşinat că fusese găsită făcând plajă.

- Nu mă îndoiesc, îi răspunse el tot cu un surâs. îi privea picioarele lungi, frumos modelate. Restul corpului ei se afla ascuns în costumul acela pe care ştia că ar fi trebuit să-l fi schimbat de mult timp. Dar ai voie să te şi distrezi puţin.

Felul în care o spusese, în care se aplecase şi se apropiase cu faţa de faţa ei o făcu să se gândescă la faptul că, logodiţi fiind, avea şi el dreptul la puţina distracţie. Se apropiase şi mai mult de ea, ceea ce o făcu să creadă că avea de gând s-o sărute.

înţelese într-o clipă că nu s-ar fi supărat deloc dacă ar fi făcut asta şi tocmai realizarea acestui sentiment o făcu să sară din scaunul pliant şi să-i spună în grabă:

- M' duc. m' duc s' fac un duş.

Râsul lui Javier o urm'rise pe când intra în cas'. I se p'ruse un sunet pl'cut şi se întreb' intrigat' ce avea acest b'rbat de o f'cea s' simt' un fior când îl vedea.

Cally p'r'si camera ţinând în mân' tava pe care Teresa insistase s'-i aduc' mâncarea în fiecare dimineaţ', în ciuda protestelor ei.

- Bun' ziua, Teresa, îi spuse ea vesel' când o întâlni, şi primi înapoi un surâs binevoitor. Se îndrept' spre birou şi simţi cum veselia ei se risipea în faţa perspectivei de a nu-l vedea pe Javier pân' seara.

Deschise uşa camerei şi nu avu timp s' se bucure c' nu mai avea motiv de tristeţe. Javier st'tea în faţa biroului şi tocmai se preg'tea s' pun' la loc receptorul telefonului. Expresia feţei lui era atât de serioas' încât ar'ta limpede c' se întâmplase ceva grav.

- Ce este? îl întreb' ea repede. R'mase pe loc şi nu mai ficu nici o mişcare s' se aşeze pe locul ei obişnuit.

I se p'ru c' dureaz' o veşnicie pân' când primi un

r'spuns. Javier se mulţumea s-o cerceteze cu ochii lui albaştri şi aspri. Cally înţelese c', orice s-ar fi întâmplat, avea cumva leg'tur' cu ea.

- Ce s-a întâmplat? îl întreb' ea, simţind cum începe s' devin' nervoas'. S-a întâmplat ceva r'u, nu-i aşa?

Aprob' din cap.

- Fratele t'u, spuse el într-un sfârşit, a fost r'nit.

Capitolul 8

Simţi cum intr' în panic'. Uluit', pentru moment nu putu s' spun' nici un cuvânt. îl privea zdrobit' pe Javier, simţind cum dragostea ei pentru Rolfe se zb'tea dureros în ea. Orice ar fi f'cut, sau era b'nuit a fi f'cut, era fratele ei şi-l iubea. în timp ce Javier o ajuta s' se aşeze, nu reuşi s' formuleze decât o singur' întrebare, cea mai important':

- Este... este r'nit grav?

- Mi s-a spus c' va supravieţui.

în ciuda agitaţiei care o cuprinsese, nu se putu abţine s' nu se gândeasc' la faptul c' el nu p'rea prea încântat c' fratele ei va supravieţui. Nu era, îns', momentul s' se certe cu el. Spusese c' Rolfe va sc'pa cu viaţ' şi asta era cel mai important.

- Vreau s'-l v'd, spuse ea cu o privire brusc înc'p'ţânat'.

- Fireşte. O s' te duc la el.

- Ştii unde este? Normal c' ştia, probabil c' ştiuse de mai mult' vreme, înţelese ea, dar nu alese nici de data asta s' se certe cu el. Este în Durango?

- E într-un spital în capital'. Ar fi mai bine s' mergi şi s'-ţi pui într-o valiz' câteva lucruri. Probabil c' vom r'mâne acolo câteva zile.

Nu putuse să nu observe, deşi se gândea aproape numai la Rolfe, felul în care vorbise Javier. Părea că-l deranja destul de mult povestea aceasta. Se gândi, apoi, că se oferise s-o conducă la Rolfe şi o parte din asprimea ei faţă de el pieri. Javier muncea din greu, ferma îi ocupa aproape tot timpul, şi totuşi, se oferise să plece de acasă pentru câteva zile. Cally simţi că trebuia să se împotrivească. Familia ei îi crease deja destule necazuri.

- Nu e nevoie să mă însoţeşti. Pot să merg şi singură, spuse ea. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

-Am spus că vin cu tine, îi răspunse el tăios ,pe un ton care lăsa să se înţeleagă că, din punctul lui de vedere, lucrurile erau stabilite. O mai aştepta doar pe ea să fie gata cu bagajul, şi puteau pleca.

în faţa uşii, Cally se opri. Simţise brusc dezamăgirea că avea atât de puţină încredere în ea. Credea oare că, la fel ca Rolfe, va rupe logodna cu de la sine putere?

- O să. o să mă întorc, îi promise ea vrând să-i arate că neîncrederea lui nu era fondată.

-Aşa e, cu mine, îi răspunse el, din nou tăios. Se părea că, într- adevăr, în ciuda promisiunii ei, o credea capabilă să plece şi să nu se mai întoarcă, lăsându-l cu o altă dezonoare de înfruntat. Am nişte afaceri de rezolvat în capitală şi săptămâna viitoare e la fel de bună ca oricare alta.

Fiindcă Javier părea că se afla într-o dispoziţie necomunicativă, rezerva şi sfiala de care Cally sperase să se elibereze, reveniră în forţă. Când coborâră din avion, el se oferi pe un ton aspru:

-Vrei să te duc la spital imediat?

-Da, te rog, îi răspunse ea, pe un ton similar. Javier duse bagajul la maşina pe care o închiriase şi Cally aşteptă să se aşeze la volan ca să-l întrebe:

-Poţi să-mi spui mai multe despre accident?

-Accident? Cine a spus că a fost un accident? răspunse el tot cu o întrebare, în timp ce privea spre grămada de maşini care păreau că blochează fiecare ieşire.

- Adic'. Cally simţi cum p'leşte. Vrei s' spui c' n-a fost un accident? R'nile lui. a fost ceva intenţionat? O, Doamne!

-Aşa-i trebuie dac' fuge cu o femeie m'ritat', veni şi r'spunsul prea puţin consolator. Cally simţi cum i se strânge inima de durere. Oare relele pe care oamenii

aceştia spuneau c' le-ar fi f'cut Rolfe, nu se mai sfârşeau?

înghiţi greu şi se sili s' afle mai multe.

- Vrei s' spui c' prietena lui, cea cu care. cea pentru care a p'r'sit-o pe Graciela, e c's'torit'? înţelese brusc care ar putea fi explicaţia: vrei s' spui c' soţul ei l-a b'tut?

-Dup' cum îl cunosc pe b'rbatul Yolandei Nolasco, a pus pe altcineva s'-i fac' treaba murdar'. De fapt, pe mai mulţi, probabil.

- Dar nu e drept! izbucni ea şi simţi cum i se face r'u la gândul c' faţa frumoas' a lui Rolfe ar fi putut. El nu r'spunse şi ea avu b'nuiala c' socotea c' ceea ce i se întâmplase lui Rolfe era, de fapt, ceea ce merita.

Când ajunser' la spital, Javier o l's' în camera de aşteptare, în timp ce el merse s' pun' câteva întreb'ri. Cally ştia foarte bine ce-i datora, dar nu se putea împiedica s' nu-l plac' prea mult în momentele acelea. Al'turi de ea, în camera de aşteptare se mai aflau şi alţi oameni. Fumau aproape cu toţii şi-i trecu prin minte c', dac' ţig'rile erau bune pentru a calma nervii întinşi la maximum, atunci n-ar fi fost prea r'u s' aib' la ea câteva pachete.

Javier se întoarse şi o prinse de braţ.

- Te duc în camera lui.

Trebuir' s' urce câteva etaje pân' s' ajung' la camera unde se afla Rolfe. Javier o însoţi pân' în faţa uşii.

- Te aştept aici, îi spuse el cu o privire rece şi Cally înţelese c' nu l-ar fi putut convinge niciodat' s' mai fac' un pas. De altfel, Cally nici nu încerc' s'-l conving'. înţelese, dup' expresia feţei lui, c' dac' l-ar fi v'zut pe Rolfe, ar fi fost dispus s' termine ceea ce alţii doar începuser'. Era, deci, mai bine c' r'mânea afar'.

în camera în care intră, se aflau şase paturi. Unii

dintre pacienţi se aflau în capul oaselor, doar unul era întins pe pat. Se apropie de acel pat şi-l recunoscu pe Rolfe mai mult după părul blond care se distingea pe fundalul pernei albe. I-ar fi fost greu să-i recunoască trăsăturile, fiindcă faţa îi era toată umflată şi plină de vânătăi.

- Oh, Rolfe! strigă ea. Ce ţi-au făcut!

- Cally! Cally! Doamne, de unde ai apărut? îi venea greu să vorbească, dar uimirea în faţa ei îl făcu să uite, pentru moment, durerea. O credea în Anglia.

Era mai interesată să audă câte ceva despre el, aşa că-i povesti cât mai scurt posibil ce i se întâmplase. Cum îi scrisese că vine, dar el nu primise scrisoarea, cum i se oferise o slujbă de către Javier Zarazua ca să-şi poată plăti biletul de avion.

- Lucrezi pentru Javier Zarazua! exclamă el şi imediat se strâmbă din cauza durerii.

- îl cunoşti?

- Am auzit de el, spuse Rolfe. Deşi, niciodată nu m-aş fi gândit că o să dea o mână de ajutor cuiva din familia mea.

- A fost foarte bun, îi răspunse Cally, dorind să pună capăt subiectului. Atât despre mine. Mai important, cum te simţi tu?

- Cum arăt?

- Te-am văzut arătând şi mai bine, îi spuse ea voioasă, dar simţind nevoia să plângă în faţa chipului lui desfigurat.

Pentru că lui îi venea greu să vorbească, Cally nu stătu mult la acea primă vizită. îl sărută cu blândeţe, în semn de rămas-bun, şi ieşi din cameră fără să ştie nici ea cum de reuşise să nu izbucnească în plâns.

Lacrimile apărură abia după ce închise uşa în urma ei.

în mintea ei nu putea vedea decât chipul bătut al lui Rolfe şi costele despre care îi spusese că i-au fost rupte. Nu ştia unde mergea, în timp ce înainta pe coridor. Printre lacrimi, îl văzu pe Javier stând în faţa ei.

F'r' s' spun' un cuvânt, o lu' de braţ şi o duse la lift. Cally se simţi în siguranţ' la atingerea lui şi se str'dui s' se opreasc' din plâns. Nu schimbar' nici un cuvânt pân' nu ajunser' în maşin'.

- Mai întâi ne caz'm într-un hotel şi, dup' aceea, mergem s' mânc'm ceva, îi spuse el în timp ce pornea maşina.

Cally nu rosti nici un cuvânt, nu-i spuse nici m'car c' nu-i era foame. Nu vorbi nici când el parc' maşina şi o lu' cu el la biroul de recepţie al hotelului pe care-l alesese.

Javier rezervase un apartament format din mai multe camere. F'r' s-o scape din ochi, pl'ti b'iatului care îi condusese şi începu s' inspecteze apartamentul. Alese o camer' pentru ea şi-i l's' acolo bagajul. Apoi se întoarse, îşi l's' mâinile pe braţele ei şi o privi în ochi.

- Am vorbit cu doctorul în timp ce tu st'teai cu el, îi spuse cu o voce grav'. Cally îl privi f'r' s' poat' rosti un cuvânt. Era atât de speriat' încât Javier schiţ' un zâmbet încurajator când continu': o s' se fac' bine. Ea îl privea în continuare f'r' s' înţeleag'. Doctorul mi-a spus c' va ieşi din spital în câteva s'pt'mâni. N-ar fi spus c' va fi eliberat atât de repede dac' ar fi ceva serios, nu-i aşa?

Controlul pe care reuşise s' şi-l recapete, se cl'tina din nou. Suspin' adânc şi izbucni în plâns.

- Oh, Javier, arat' îngrozitor!

Ghemuit' în braţele lui, d'du drumul durerii care se acumulase. într-un final, aflat' înc' în strânsoarea lui, lacrimile i se uscar' şi începu s' se simt' ruşinat' c'-i udase

camaşa.

-Aproape c' nu plâng niciodat', de ce atunci tot pe tine te g'sesc ca s' v'rs lacrimi? spuse ea şi îi lu' din mâna batista cu care îi ştergea ochii ca s' se ştearg' singur'.

- Poate pentru c' m' aflu la momentul potrivit în locul potrivit, o tachin' el.

în acel moment, Cally f'cu o descoperire capital'. Emoţiile pe care Javier le stârnise în ea, nu erau numai de natur' fizic'. Era vorba de mai mult, de mult mai mult. în clipa în care ochii lui albaştri care o tachinau, se opriră asupra ei, Cally înţelese că era îndrăgostită de el.

Şocul acestei constatări o zgudui şi, în acelaşi timp, făcu lumină în câteva privinţe. înţelese acum de ce inima ei o lua razna când trecea pe lângă ea, fără măcar s-o atingă. Cally îl privi cu răsuflarea tăiată.

- Te simţi bine? Surâsul lui glumeţ dispăruse. Ai devenit palidă.

- Mă simt bine, minţi ea şi se retrase din braţele lui. Doar. doar şocul de a-l vedea pe Rolfe astfel. Eu. Făcu un efort ca să se adune. Te superi dacă nu mănânc nimic? Nu prea mi-e foame.

Nu crezuse că el va fi de acord, în ultimul timp îi supraveghease cu ochi de uliu pofta de mâncare.

- De ce nu te odihneşti un pic? îi sugeră el. Eu am nişte întâlniri de stabilit, aşa că o să am ce face în timpul acesta.

Cally găsi sugestia excelentă. Avea nevoie să fie singură şi să se gândească.

***

Au rămas în capitală mai mult decât câteva zile. Dacă, la început, Cally sperase că dragsotea pentru Javier ţinea de imaginaţia ei, atunci speranţa ei se dovedi

neîntemeiată. Simţea cum, zi de zi, se îndrăgostea tot mai mult de el. în mai puţin de două luni trebuia să se despartă de el şi nu ştia de unde va lua puterea să treacă prin asta.

Zilele acelea semănau între ele. Javier pleca dimineaţa ca să-şi întâlnească partenerii de afaceri, dar venea întotdeauna la timp ca s-o ducă la spital. Nu intra niciodată cu ea să-l vada pe Rolfe şi Cally se abţinu să i-o ceară. Venise cu ea în Mexico City la mai puţin de o oră de la aflarea veştii. Făcuse deja prea mult. După vizita la Rolfe, o ducea undeva în oras, de fiecare dată într-un loc care să-i distragă gândurile de la fratele ei şi de la ceea ce se întâmplase cu el.

Duminică o dusese în Cuernavaca, cea mai veche staţiune balneară a Mexicului. De acolo, merseseră cu maşina în Taxca, un încântător oraş situat pe nişte dealuri. Luni, urmă Guanajuato, un oraş cu o reţea de drumuri subterane care îi acoperea întreaga suprafaţ'. Tot aici, Javier îi ar't' casa unde tr'ise Diego Rivera, unul dintre cei mai renumiţi pictori mexicani.

Din Guanajuato o duse la San Miguel Allende, un loc cunoscut pentru num'rul mare de artişti. în San Miguel au r'mas şi s' cineze şi acolo Javier îi spusese:

- S' vedem, ce-am putea face ca s'-ţi ademenim pofta de mâncare?

Deci, observase apetitul ei sc'zut. Cally nu voia s'-l supere, aşa c' se str'dui s' g'seasc' ceva de mâcare care s' nu-i fac' r'u.

- Cred c'. începu ea s' zic', încercând s'-l tachineze la rândul ei, fiindc' ştia c' ceea ce avea s' cear' era imposibil de g'sit, aş putea mânca o pizza.

V'zu din expresia lui c' detectase faptul c' fusese

tachinat. Pentru o clip', în piaţa aceea înv'luit' în întunericul nopţii, plin' de oameni dornici s' se bucure de r'coare, capul lui se apropie de al ei şi inima începu s'-i bat'. Credea c' voia s-o s'rute.

Zâmbetul de pe faţa ei disp'ru şi privirea îi deveni serioas'. Vroia ca el s-o s'rute dar se temea. Se temea c' nu va putea rezista şi c' el îi va descoperi secretul.

Dar, deşi se afla atât de aproape de faţa ei, Javier n-o s'rut'. în loc de asta, o mângâie cu degetul pe obraz şi o tachin' la rândul lui:

- Atunci, doamna mea, pizza s' fie.

Şi, în timp ce credea c' glumea în continuare, o duse din piaţ' într-o str'duţ', în faţa unei cl'diri pe care scria „Mama mia“ .

- în'untru sau afar'? o întreb' el cu un zâmbet în faţa expreiei ei buim'cite.

- Ă. afar', alese ea şi începu s' se simt' ameţit' de a fi stat atât de mult în preajma lui.

împ'rţir' o pizza uriaş' ce le fusese adus' pe o tav'. St'teau la o mas' din lemn, a c'rei singur' podoab' era o lumânare aprins'. Fiindc' ea fusese cea care optase pentru pizza, Cally mânc' pân' la ultima bucăţică. în timp ce stătea alături de el şi simţea briza uşoară a nopţii, Cally ştia că singurul lucru de care mai putea fi sigură era acela că nu-l putea iubi mai mult decât îl iubea deja.

Marţi se produse o îmbunătăţire semnificativă a stării lui Rolfe. Faţa lui nu mai era umflată şi putea să se mişte puţin prin cameră. Din moment ce acum nu mai era atât de dureros pentru el să vorbească, Cally socoti că era timpul ca să afle din gura lui cum stăteau lucrurile.

Nu ştia de unde să înceapă, aşa că se bucură când văzu că Rolfe era destul de înclinat să vorbească despre

Yolanda. Discuţia începuse cu o remarcă a ei, privind faptul că, după încă o săptămână de stat în spital, vânătăile de pe faţa lui vor dispărea.

- Lasă asta, îi răspunse el. Nu rămân aici o zi mai mult decât e strict necesar.

- Dar doctorul spune că.

- Nu te agita degeaba, Cally, o întrerupse el cu ceva ce semăna a zâmbet. Nu vreau să fac nimic prostesc. Zâmbetul de pe faţa lui dispăru când continuă: dar Yolanda mă aşteaptă în Acapulco şi vreau să merg acolo cât pot de repede.

Că nu se afla într-o condiţie fizică să mergă undeva, mai ales în Acapulco, aflat la mulţi kilometri distanţă, pentru Cally era limpede. Ştia însă cât era de încăpăţânat, aşa că amână subiectul acesta. Pentru moment, vroia să se concentreze asupra Yolandei.

- E serios.ceea ce este între tine şi Yolanda? făcu ea o tentativă.

- Poţi fii cât se poate de sigură că e serios, replică el. Doamne, dar de ce crezi că am rupt-o cu Graciela în ultimul moment, dacă n-ar fi fost ceva serios?

îi spuse ceea ce gândea, dar evită să-l aducă pe Javier în discuţie, ca să nu-i trezească lui Rolfe sentimente negative faţă de el.

- Graciela, familia Delgadillo adică, crede că. ai părăsit-o pentru că ea ţi-a spus că tatăl ei era doar directorul firmei, că nu aveau bani.

- Dumnezeule! Dumnezeule! exclam' Rolfe, p'rând uluit, dar îşi reveni repede din surpriz'. Sunt nişte oameni mândri şi cred c' au preferat s' cread' asta mai degrab', decât simplul adev'r. îi arunc' o privire scrut'toare: tu n-ai crezut asta, nu-i aşa?

- N-am putut, îi spuse ea cu simplitate, dar ochii îi str'luceau de bucurie c' încrederea ei în Rolfe se dovedise justificat'. Simţi totuşi cum se aşterne o umbr' peste bucuria ei când continu': dar fata aceea a fost tare mâhnit' c' ai l'sat pe ultima clip' s'-i spui c' te-ai r'zgândit.

- Mai bine decât s' fi fost mâhnit' c' am apucat s' ne c's'torim şi c' am plecat dup' aceea cu Yolanda.

-Yolanda a fost motivul pentru care ai rupt logodna voastr'?

Rolfe aprob' dând din cap.

-Am cunoscut-o la puţin timp dup' ce se stabilise data c's'toriei mele. Credeam c' o iubesc pe Graciela, credeam cu adev'rat asta, spuse el cu ardoare. Dar, dup' câteva minute de stat lâng' Yolanda, am înţeles c' era singura femeie potrivit' pentru mine. Am încercat s' n-o rup cu Graciela, crede-m', Cally, am încercat. Oriunde mergeam, m' întâlneam cu Yolanda şi doar atunci simţeam c' tr'iesc. Era nefericit' în c'snicie din cauza felului în care se purta cu ea tic'losul ei de b'rbat. O umilea oriunde în public şi n-am mai putut suporta.

-Aşa c' ai fugit cu ea.

- Nimic n-ar fi putut s' m' reţin' când am aflat c' şi ea simţea la fel pentru mine. Ştiam, fireşte, c' vom avea de înfruntat greut'ţi.

- Soţul ei a venit dup' voi?

- Şi înc' cum! murmur' Rolfe gânditor, frecându-şi b'rbia.

- Eu şi Yolanda aveam bani cât s' ne ajung' cam un an. Dar, dup' ce ne-am ascuns câteva s'pt'mâni, am hot'rât c' era mai bine s' venim în capital'. Aici aveam mai multe şanse s'-mi g'sesc ceva de lucru. Yolanda era sigur' c' soţul ei va veni dup' noi. într-o zi, l-a v'zut pe unul dintre fraţii

lui.

- Oh, atunci de ce n-aţi fugit.

- Să fi fugit? îi zâmbi şi continuă: o iubesc pe Yolanda. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Nu puteam, Cally, să-mi petrec toată viaţa fugind.

- Dar Yolanda a mers la Acapulco.

- Şi să nu-ţi închipui că a fost uşor s-o conving, îi zâmbi el din nou. Poate uneori să fie foarte încăpăţânată. A fost însă nevoită să descopere că pot fi la fel de încăpăţânat ca ea. Bănuiam că o să iasă urât şi nu voiam să fie în apropiere.

- Ştie . ştie ce ţi s-a întâmplat?

- Că fraţii Nolasco au tăbărât pe mine? Doar ceea ce era important. I-am telefonat în fiecare zi.

- Şi ea te aşteaptă să te întorci în Acapulco.

- Nu vreau să vină aici până când nu sunt sigur că fraţii Nolasco nu mai sunt prin preajmă. Ajunge cât am vorbit despre ei, spuse el şi continuă să vorbească despre Yolanda şi despre cât de mult ar iubi-o şi ea, dacă ar fi întâlnit-o.

Cally înţelese cât de mult o iubea şi se bucură că măcar unul dintre ei era fericit în dragoste.

înainte ca vizita ei să ia sfârşit, îi spuse, deşi el n-o întrebase nimic despre tatăl lor, că acesta urma să se căsătorească cu Elma Bates.

- Probabil că până acum s-au şi căsătorit deja, mai adăugă ea.

- Sper atunci că pe ea o va face mai fericită decât a făcut-o pe mama, îi spuse Rolfe.

Cally se gândi la asta în timp ce părăsea spitalul. Rolfe era cu cinci ani mai mare decât ea şi îşi putea aminti ce fel de viaţă dusese mama lor. Ea nu ştia nimic despre

aceasta. Dacă a dus o viaţă precum fusese a ei în casa tatălui ei, îi veni în minte, atunci cu siguranţă că nu găsise multă fericire în mariajul lor.

- S-a întâmplat ceva? Rolfe?

Javier coborâse din maşină în întâmpinarea ei. Era prima dată când îi spunea lui Rolfe pe nume şi gândurile negre ale lui Cally se risipir' ca prin minune. Doar s'-l vad' pe Javier, s'-l aud' spunând numele fratelui ei f'r' duşm'nie, îi aduse lacrimi în ochi.

- E bine, spuse ea dar se corect' repede: adic' se simte mai bine.

- Pari sup'rat'.

- M' gândeam la ceva ce mi-a spus Rolfe. Javier nu f'cu nici o mişcare în direcţia maşinii, se mulţumi s' stea în faţa ei şi s' afle ce anume o sup'rase. Cally înţelese c' va trebui s'-i spun' cauza sup'r'rii ei, aşa c' zise în continuare: mi-a spus câte ceva despre viaţa grea pe care mama a dus-o în casa tat'lui meu înainte de a muri.

- Nici viaţa ta n-a fost tocmai un buchet de trandafiri, nu-i aşa?

Cally nu ţinea minte s'-i fi spus ceva de genul acesta.

- Trandafirii sunt ceva destul de spinos, nu-i aşa?

Javier nu se l's' înşelat de glasul vesel cu care ea spusese asta şi-i arunc' o privire p'trunz'toare. Cally ad'ug':

- P'rerea ta c' Rolfe n-a vrut s' se însoare cu Graciela din cauza banilor este eronat'. V'zu imediat cum privirea lui se în'sprea, dar continu': s-a îndr'gostit atât de tare de Yolanda, încât n-a avut de ales decât s'. Vorbea singur'. Javier plecase s'-i deschid' uşa de la maşin'.

Javier ar'ta atât de întunecat în timp ce conducea, încât Cally se gândi c' n-ar fi fost de mirare dac' ar fi dus-o

direct la hotel şi ar fi l'sat-o acolo. Ar fi vrut s' petreac' fiecare clip' cu el, aşa c' fu o surpriz' binevenit' s'-l vad' angajându-se în trafic pe un drum care ducea afar' din Mexico City.

- Unde mergem? întreb' ea cu o voce nesigur'. Ar fi vrut ca el s' redevin' b'rbatul agreabil care fusese în ultimele zile.

Cum el nu r'spunse, puse acest lucru pe seama faptului c' era prea prost dispus ca s' vorbeasc' cu ea. îşi întoarse capul ca s' priveasc', chipurile, pe geam dar, de fapt, ca s'-şi ascund' lacrimile. Brusc, la fel de repede cum ap'ruser', lacrimile se oprir'. Se p'rea c' Javier era preg'tit s' fac' un efort şi s' treac' peste dispoziţia lui mohorât'.

- Ai poftă să vezi nişte piramide vechi? o întrebă el, cu o voce dacă nu prietenoasă, măcar nici ostilă.

- Se poate? exlamă ea întorcându-se spre el cu ochii strălucind. Unde? Sunt pe aici piramide?

- Teotihuacan, îi spuse el şi păru că, în faţa chipului ei nerăbdător şi fericit, dispoziţia i se însenină.

Cally găsi locul numit Teotihuacan uluitor. Se aflau acolo două piramide. Cea mai mică era închinată lunii, cealaltă soarelui. Se mai afla şi un templu despre care află că era închinat lui Quetzalcoatl. Toate erau situate pe o alee numită Aleea Morţilor.

Javier insistase să se oprească la una din multele tarabe din apropiere, unde se vindeau diverse lucruri cu specific mexican. îi cumpără o pălărie de paie pe care i-o aşeză cu solemnitate pe cap. Se dădu un pas înapoi ca să vadă efectul:

- Drăguţ, se pronunţă el şi Cally începu să râdă. Se hotărâse să nu se mai gândescă la ce va fi peste două luni.

Găsi în el un ghid minunat, pregătit să-i răspundă la

orice întrebare: „aztecii locuiseră într-adevăr acolo?“ „cine era Quetzalcoatl?“ şi multe de acest gen. Bănui că, din moment ce arheologia nu era domeniul lui, mai vizitase locurile acelea şi în trecut.

Totuşi, nu o grăbi deloc. Urcă împreună cu ea treptele abrupte ale piramidei soarelui şi părea pregătit să stea în soare atâta timp cât îi va face plăcere să rămână. Cally admiră priveliştea din faţa ei până când îşi aminti că, în timp ce ea avea pe cap o pălărie de paie, el avea capul descoperit.

La coborâre, Cally întâmpină câteva dificultăţi. Nu era obişnuită cu înălţimile şi nu ştia cu ce picior să înceapă. Javier îi observă dilema.

- Sprijină-te de mine, o instrui el şi-i oferi braţul.

- Mulţumesc, îi spuse Cally când, spre uşurarea ei, simţi din nou pământul sub picioare.

- Tu ai vrut să urcăm, o tachină el.

- N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume, râse ea fericită că reîncepuse s-o tachineze.

Culcatul seara nu se dovedise o problemă, deşi împărţeau aceeaşi cameră de toaletă şi Javier, care citea sau scria până târziu, o vedea când, îmbrăcată în pijama, mergea la baie.

- Noapte bună, Cally, îi spunea el relaxat în astfel de ocazii şi, deşi dorea cu disperare să mai rămână alături de el, se mulţumea să-i spună şi ea aceleaşi cuvinte, pe acelaşi ton relaxat.

Miercuri, Rolfe părea că se simte mai bine, dar nu mai spuse nici un cuvânt despre plecarea lui din spital. Cally începu să se teamă că nu se simţea chiar aşa de bine pe cât pretindea şi părăsi spitalul decisă să-l roage pe Javier să vorbească pentru ea cu doctorul.

în după-amiaza aceea, o duse la grădinile plutitoare din Xochimilco şi, la vederea unui loc atât de romantic, toate gândurile îngrijorătoare, legate de Rolfe, dispărură.

Se plimbară pe un lac într-o barcă vopsită astfel încât să semene cu o floare. Cally găsi totul încântător şi nu se putu abţine să nu i-o spună.

- M-am gândit că-ţi va plăcea, îi răspunse el, dar cu un aer atât de comun încât Cally se întrebă, în sinea ei, dacă se simţise sau nu bine şi dacă nu cumva găsise experienţa plictisitoare.

- Nu trebuie să. să mă duci peste tot, îi spuse ea sec şi-i simţi imediat privirea aţintită asupra ei. Ce s-a întâmplat? continuă ea în grabă. Dacă te plictiseşti atât de rău.

- Am spus eu că mă plictisesc?

- Nu, dar.

- Dacă nu te porţi cum trebuie, îi spuse el tachinând-o din nou, era sigură de asta după sclipirea din ochii lui, nu te duc în seara asta la Baletul Folcloric.

- în seara asta! excalmă ea bucuroasă. Auzise de Baletul Folcloric şi nu-i venea să creadă c-o să-l vadă cu adevărat.

- De obicei, dau spectacole în zilele de miercuri şi duminic', îi spuse el.

- Oh, zise ea şi ad'ug' nesigur': pân' duminic' vrei s' te întorci la Durango?

- Pân' atunci treburile mele aici se vor fi terminat, replic' el f'r' s' fac' nici un comentariu despre Rolfe.

- Da, desigur, spuse ea c'zând pe gânduri. Dac' ar fi trebuit s' aleag' între a pleca cu Javier la Durango şi a sta cu Rolfe, care acum ar'ta mult mai bine, inima ei l-ar fi ales pe Javier.

Când revenir' în oraş, se porni o furtun' puternic'. îi pl'ceau furtunile şi fulgerele, aşa c', în timp ce Javier parca maşina în subsolul hotelului, merse pân' afar' s' arunce o privire.

Privea fulgerele care aprindeau cerul şi era atât de captivat' încât se sperie când Javier o prinse de braţ.

- N-ai nici un pic de minte, îi spuse el şi o târî dup' el în hotel.

Era înc' sup'rat pe ea când ajunser' în apartamentul lor. O privi
şi p'ru s' remarce abia atunci c' rochia i se lipise de trup. La nici un pas de el, Cally îi surprinse privirea.

Se purta de parc' altcineva îi controla mişc'rile. Ca şi cum ar fi vrut s' verifice singur cât de ud era materialul, întinse o mân' spre pieptul ei. Cally se înroşi, fiindc' simţea c' avea nevoie de atingerea lui şi ştia c' nu se va feri. Cu un efort suprem, Javier îşi desprinse privirea de pe trupul ei şi se întoarse spre o mas' unde se afla o sticl' de whisky. îi spuse cu asprime:

- Du-te şi schimb'-te o dat'!

Cally plec' repede, dar nu atât de repede încât s' nu-l poat' auzi murmurând „Dios!“ şi ceva care i se p'ru, între timp mai prinsese câteva cuvinte în spaniol', c' suna a „Am nevoie de o b'utur' tare“.

Capitolul 9

Când, ceva mai târziu Cally i se alătură la cină, Javier părea că nu mai avea chef să fie amabil cu ea. Cally se gândi să-i spună că nu mai vroia să meargă să vadă Baletul Folcloric, dar bănui că biletele nu fuseseră uşor de găsit şi se abţinu. Mâncară învăluiţi în tăcere.

Era la fel de curtenitor ca în trecut, dar micile gesturi de afecţiune, făcute spontan, dispăruseră. îi trecu prin minte că trebuie să se fi săturat să meargă cu ea peste tot, şi hotărî ca a doua zi, când va veni s-o ia de la spital, va pretexta o durere de cap şi se vor întoarce direct la hotel. Se simţea însă dezamăgită, nu aşa ar fi vrut să se petreacă lucrurile.

Pe când îşi căutau locurile, Cally era sigură că nu se va putea bucura cum se cuvine de spectacol. Dar, de la primul dans care înfăţisa alegoric crearea lumii din miturile aztece, şi până la dansul final cu pălăriile, înainte de căderea cortinei, Cally nu-şi desprinse ochii de pe scenă. Fusese pur şi simplu vrăjită.

Faţa ei dovedea cât de mult apreciase spectacolul şi nu se putu abţine să nu-i mulţumească lui Javier şi să-i spună cât de încântător găsise totul.

Credea c' el va zâmbi şi c' va reveni la dispoziţia pe care o avea înainte ca ea s' mearg' şi s' stea în ploaie. Nu zâmbi şi spuse doar un scurt şi politicos „Bueno“. Cally îşi f'cea acum mustr'ri de conştiinţ' pentru c' st'tuse în ploaie. Poate c' rochia ei umed' îi amintise c' o dorise o dat' şi poate c' nu vroia s' i se reaminteasc' asta. Poate c', f'r' incidentul acela, s-ar fi purtat acum la fel de prietenos cum se purtase întreaga s'pt'mân'.

Cally nu se putu opri s' nu sesizeze contradicţia din gândurile ei. Vroia, totuşi, ca Javier s-o vad' ca femeie, nu

s-o trateze ca pe o sor' mai mic'.

O dat' întorşi în apartamentul lor, Cally se convinse dintr-o singur' privire aruncat' feţei lui, c' cel mai bun lucru pe care îl putea face era s'-i ureze „noapte bun'“ şi s' mearg' în camera ei. Se preg'tea s' fac' asta, când el o lu' prin surprindere. Nu ştia de ce, nu credea c' din cauz' c' observase c' şi dispoziţia ei se modificase şi c' acum nu mai era vesel' deloc, dar îi spuse politicos:

- Nu vrei s' m'nânci? Sau s' bei ceva?

- Nu, mulţumesc, r'spunse ea la fel de politicos.

Nu de curtoazia lui avea nevoie. Simţea c' trebuia s' r'mân' singur' şi se îndrept' spre uş'. Nu f'cu decât doi paşi când el o lu', din nou, prin surprindere:

- Fratele t'u. se simte mai bine?

întrebarea p'rea c' ap'ruse în ciuda voinţei lui. Cally îşi simţi mândria r'nit'. Evident, îşi lua datoria în serios. Poate c', totuşi, observase c' era mai trist' acum. Se simţi r'nit' de gândul c' era un fel de povar' pentru el. Poate c' cel mai bine era s'-l elibereze de datoria de a-i purta de grij' şi cât de repede se putea.

- Rolfe, pronunţ' intenţionat numele fratelui ei, fiindc' el evita s-o fac', se simte mult mai bine. Se pare c' în curând va putea s' p'r'seasc' spitalul.

- M' bucur s' aud asta. Tonul lui devenise la fel de t'ios ca al ei. S' înţeleg, deci, c' nu vei obiecta s' ne întoarcem mâine sear' acas'?

Acasă. Simţi că-i vine să plângă la auzul acestui cuvânt, dar mândria o făcu să se stăpânească. Ar fi vrut să meargă acasă cu el, acasă în Durango, dar din felul în care o spusese, părea că s-ar fi bucurat mult mai mult dacă ar fi putut să meargă fără ea.

- Eu. începu ea şi se opri un moment. Ştia ce avea de

făcut. Cred că Rolfe poate să aibă grijă de mine, acum. Javier ar fi trebuit să fie încântat în faţa unei asemenea afirmaţii dar, în loc de asta, faţa lui se făcuse neagră de furie. Se forţă să continue: n-o să mă întorc cu tine.

Mai mult nu putu spune. Javier se repezi la ea, îi prinse mâna stângă şi i-o aduse în dreptul feţei.

- Ai uitat de asta? o întrebă el furios. Ai uitat că-mi porţi inelul?

- Nu, spuse ea repede. Descoperi că are mai mult curaj decât îşi închipuise că ar putea avea într-o astfel de situaţie şi continuă mai sigură pe ea: ai fost atât. m-am gândit că ai fost atât de iritat de situaţia asta, încât mi s-a părut momentul potrivit să rupem.

- O să te anunţ eu când e momentul potrivit să rupem logodna. Vocea lui îşi mai pierduse din duritate, dar ochii îi aruncau în fulgere. Logodna noastră trebuie să dureze trei luni, sper că-ţi aduci aminte. Cally înţelese că mândria ei nu prea putea concura cu orgoliul lui. Când mă întorc mâine la Durango, o să vii cu mine, ai priceput?

încercase. încercase chiar împotriva inimii ei. Cally îşi aminti felul în care se purtase cu ea, toate locurile unde o dusese. Ar fi putut la fel de bine s-o lase de una singură. înţelese cât de mult îi datora. Numai apartamentul acesta trebuie să fi costat o avere.

- Am priceput, îi spuse ea liniştită. Privirea furioasă îl părăsise, deşi nu zâmbise deloc în faţa supunerii ei. Cally descoperi brusc că avea un anumit grad de spontaneitate în firea ei. Fără să ştie prea bine ce face, se apropie şi-l sărută uşor pe gură.

Mâinile lui se aşezară imediat pe umerii ei şi, pentru o clipă, Cally crezu c-o va lua în braţe. în clipa următoare, descoperi că se înşelase. O dădu la o parte şi o întrebă cu

asprime:

- Ce-a fost asta?

-îţi sunt recunosc'toare. Pentru tot ce ai f'cut, pentru timpul pe care l-ai sacrificat.

Se simţi imediat prost. V'zu din privirea lui c' nu g'sise calea cea mai bun' s'-i transmit' mulţumirile ei şi c', mai ales, se putea lipsi de ele.

- Când o s' am nevoie de recunoştinţa ta, o s' ţi-o cer! Se simţi pus' la locul ei când sarcasmul lui g'si o portiţ' prin care s' se strecoare: a sc'pat atenţiei tale c' am avut şi câte ceva de lucru de când am venit aici?

în mod clar, îi ar'tase c' adev'ratul lui motiv pentru venirea lor nu fusese dorinţa de a-i face un bine. Dup' ce plecase, trântind uşa de la camer', Cally r'mase pe loc, înm'rmurit'. Fusese atâta agresivitate în cuvintele lui! Se gândi c' poate se datora faptului c' nu se putea împ'ca deloc cu gândul c' ajutase pe un membru al familiei Shearman. Cally, îns', nu şi-ar fi putut imagina ce ar fi f'cut dac' n-ar fi ajutat-o atunci când se afla în Queretaro.

Ştia c' nu va putea adormi uşor, aşa c' începu s'-şi împacheteze lucrurile. L's' doar pe cele pe care avea de gând s' le poarte a doua zi. Nu avea de ales decât s' se întoarc' cu el la Durango, dar era sigur' c' r'bdarea lui se apropia de sfârşit. Prognoza pentru viitoarele dou' luni p'rea foarte sumbr'.

Se simţi mai st'pân' pe ea, a doua zi dimineaţ', când intr' în salon. Auzise micul dejun sosind cu câteva minute în urm', dar nu-i era deloc foame. îl salut' scurt pe Javier, care p'rea c' se preg'tea s' mearg' la o întâlnire de afaceri.

Nu primi nici un r'spuns la salutul ei şi deduse din asta ceea ce o aştepta în continuare. îşi turn' o ceaşc' de cafea.

-Am o zi plin' astazi, îi spuse el în loc de salut, şi s-ar

putea s' nu m' întorc decât înainte de a pleca la aeroport.

Cu alte cuvinte, se gândi ea, îi transmitea c' dac' se aşteptase s-o duc' şi dup'-amiaza asta undeva, putea foarte bine s'-şi mute gândul. Oricum, intenţionase să aibă astăzi o durere de cap, aşa că se ostenise degeaba! Nu-i răspunse, dar se pregăti să-i toarne şi lui o a doua ceaşcă de cafea. După felul în care arăta, prima trebuie să fi fost cât se poate de fierbinte.

- Nu te deranja, o opri el. Am o întâlnire peste un sfert de oră. Cally lăsă jos ibricul de cafea, dar rămase tăcută în continuare. Să fii gata până la ora şapte, îi porunci el aspru.

- Foarte bine, îi spuse ea îndatoritor. Era gata să se ofere să se ocupe şi de bagajul lui, din moment ce era aşa de ocupat. îşi stăpâni, însă, acest impuls. Nu mai erau prieteni, dacă fuseseră o dată.

Reuşi să rămână rece până aproape de final. Dar, înainte ca el să plece, îşi scoase portofelul şi îi puse în mâna câteva bancnote. Rezerva şi calmul ei dispărură când îi spuse răstit:

- N-am nevoie de banii tăi!

- Va trebui să iei un taxi până la spital şi înapoi, îi răspunse el rece, fără să ia bancnotele înapoi.

- Am banii mei, ripostă ea cu mândrie, dar tot el avu ultimul cuvânt. Lăsă bancnotele pe o masă şi ieşi din cameră.

La început, era decisă să nu se atingă de bani. Observase repede că erau suficienţi pentru o jumătate de duzină de taxiuri. Dar, la urma urmei.. .Mai trebuia să stea cu el încă două luni, deci va găsi un prilej să-i dea înapoi.

Ajunse la spital mai repede decât de obicei. Se bucură

de acest lucru fiindcă, după câte se părea, dacă ar fi venit la ora obişnuită, nu l-ar mai fi găsit acolo. La intrarea ei în cameră, Rolfe era deja îmbrăcat şi părea gata de plecare.

- Cally! exclamă el şi zâmbi: am încercat să te sun la hotel, dar n-a răspuns nimeni în apartamentul tău.

Era o nuanţă de întrebare în glasul său. Probabil că, atunci când nu reuşise nimic cu numele ei, îl dăduse pe cel al lui Javier Zarazua şi aflase că locuiau în acelaşi apartament. Pentru Cally, însă, explicaţia ar fi ţinut prea mult şi nu vroia să-i spună anumite lucruri.
Ignor' privirea lui întreb'toare şi încerc' s' afle ce avea de gând, unde intenţiona s' plece. Afl' repede c' destinaţia lui era Acapulco.

- Dar nu poţi, ii spuse ea cu r'suflarea tăiată. înc' nu eşti în stare s'.

- Las-o baltă, Cally! o rug' el. Am auzit tot ce vrei s'-mi spui din gura personalului de aici, deşi, din motive evidente, nu le-am spus unde m' duc.

- Ei spun c' nu e bine s' pleci? întreb' ea.

- M-am hotărât. Am un autobuz peste o or'.

- Autobuz? Dar va dura prea mult şi înc' nu poţi s'.

- Nu pot s' merg cu avionul, trebuia s' fi f'cut rezervare din timp pentru asta, îi spuse el înc'p'ţânat. Vreau s-o v'd pe Yolanda ast'zi.

Remarc' felul în care se cl'tina pe picioare şi, deşi ştia cât putea fi de hot'rât ,nu renunţ' s' mai încerce s'-l conving', Aproape c' se înfurie, dar el îi spuse zâmbindu-i:

- M' duc, Cally. Nimic nu l-ar fi putut opri.

Când afl' c' drumul cu autobuzul urma s' dureze şase, şapte ore, afecţiunea pentru el lu' controlul asupra ei. Nu se punea problema s' fac' un astfel de drum de unul singur.

- Atunci vin cu tine, îi spuse cu o înc'p'ţânare pe m'sura celei de care d'duse şi el dovad'. Asta dac' eşti de acord, ad'ug' ea. De-abia atunci se întreb' dac' intenţionase s-o mai caute înc' o dat' la telefon, sau ar fi fost în stare s' plece f'r' s'-i spun' unde.

- Fireşte c' vreau s' mergi cu mine, îi r'spunse el imediat. Vreau ca tu şi Yolanda s' v' cunoaşteţi. Uite, spuse el şi lu' un plic pe care i-l puse în mân': îţi scrisesem un bilet pe care aveam de gând s' rog o asistent' s' ţi-l dea. în el scrie unde aveam de gând s' stau luna urm'toare şi am pus şi nişte bani pentru un bilet de avion pentru Anglia, în caz c' te-ai s'turat s' lucrezi pentru Javier Zarazua.

Din nou exista o nuanţ' de întrebare în vocea lui, dar Cally decise s' n-o aud'. Pl'nuia s' se întoarc' la hotel şi s'-i lase un bilet lui Javier, în care s'-i scrie c' nu putea s'-l lase pe Rolfe s' c'l'toreasc' singur în starea în care se afla.

- Dau o fugă până la hotel, îi spuse ea şi lăsă la o parte orice altă explicaţie, returnându-i plicul cu bani.

- Păstrează-i, draga mea, îi zise el, refuzând să-i primească înapoi. Ţi-am promis un bilet de întors dacă reuşeai până aici, nu-i aşa?

- Dar.

- Nici un dar, mititico, rânji el afectuos. Fugi până la hotel şi fă ce trebuie să faci, cât timp eu dau un telefon şi fac o rezervare pentru două locuri . Ne întâlnim la autogară peste trei sferturi de oră. Merge?

- Merge, răspunse ea repede, ştiind că n-avea timp de pierdut.

în taxiul care o ducea la hotel, compuse mental mai multe bilete
pentru Javier. Dar, când intră în cameră şi îşi văzu valiza,

se gândi că, la urma urmei, ce rost mai avea? Lui oricum nu-i păsa de ceea ce ea sau Rolfe aveau de gând să facă. Nu era oare mai bine să se despartă acum? Dacă s-ar fi întors cu el la Durango, ar fi avut de suferit încă două luni. Ce s-ar fi întâmplat în timpul acesta cu ea, din moment ce Javier alesese să se poarte atât de rece? N-ar fi fost în stare să suporte două luni de asemenea tratament. De ce, la urma urmei? Doar plecase de lângă tatăl ei ca să descopere o nouă viaţă.

Se afla în taxiul care o ducea la autogară, cu valiza aşezată lângă ea. începuse deja să regrete că nu-i scrisese un bilet în care să-i explice ce făcuse. Acum ştia că nu se va mai întoarce, aşa că poate ar fi fost mai bine dacă i-ar fi scris măcar câteva cuvinte de mulţumire. Abia ce se gândi la asta, şi se înfurie. încercase şi cu o seară în urmă să-i mulţumească şi el îi arătase limpede că n-avea ce face cu recunoştinţa ei.

Drumul până la Acapulco dură destul de mult, dar peisajul merita să fie văzut. însă, în ciuda frumuseţilor din jurul ei, gândurile lui Cally reveneau mereu la Javier. Ce făcea la Acapulco din moment ce nu vroia decât să fie alături de el? îşi aminti, însă, faţa lui aspră pe care o văzuse în dimineaţa aceea şi lupta ei pentru noua Cally Shearman luă un nou avânt.

Eliberarea din ghearele acestor gânduri veni, în mod neaşteptat, de la Rolfe. Credea c' doarme, dar vocea lui îşi ficu loc în mintea ei plin' de gânduri dureroase:

- Ce e asta?

Oh, Doamne! în agitaţia care o cuprinsese înainte de plecare, uitase s' lase în camer' inelul de logodn'. Javier renunţase s' cread' c' venise în Mexic din cauza banilor, dar dup' plecarea ei brusc' împreun' cu inelul, care

probabil valora o mic' avere...

- Nu crezi c' e timpul s'-i spui fratelui mai mare ce se petrece?

- Am uitat s' i-l dau înapoi, spuse ea şi se îngrozi în faţa gândului c' se obişnuise atât de mult cu el pe deget, încât nu se gândise deloc la el.

- Javier Zarazua, ghici Rolfe fir' s' i se par' ciudat c' un astfel de om ar putea fi indr'gostit de ea. „Asta nu dovedeşte“, gândi ea, „decât cât de p'rtinitori pot fi fraţii“. De cât timp eşti logodit' cu el?

- Aproape o lun', r'spunse ea absent'.

- Rapid' treab', coment' Rolfe. I se p'ru c' exista o nuanţ' de dezaprobare la adresa lui Javier, aşa c' se gr'bi s'-i ia ap'rarea:

- Cât timp ţi-a luat ca s' te îndr'gosteşti de Yolanda? îl întreb' ea aspru.

- Atins! exclam' el bine dispus. Se pare c' v'zu în r'spunsul ei mai mult decât intenţionase s' dezv'luie, deoarece continu': dar, dac'-l iubeşti pe individ, ce cauţi atunci cu mine?

- Eu. adic' noi. ne-am certat puţin, încerc' ea s' explice şi se gândi c' Javier era atât de s'tul de ea, încât nici nu era nevoie de mai mult decât „puţin'“ ceart'.

- Iese la prima sp'lare, veni verdictul lui Rolfe. Ai de gând s' cedezi prima şi s'-i dai un telefon când ajungem?

- Nu. nu cred.

- Şi m' mai acuzi pe mine de înc'p'ţânare! surâse el obosit şi adormi din nou.

Fata cu părul negru care-i aşteptase la sosire nu era chiar atât de frumoasă pe cât dedusese din descrierea lui Rolfe, dar ceea ce-i lipsea în frumuseţe, era compensat de

fire. Cally înţelese curând de ce Rolfe era atât de îndrăgostit de ea.

Căldura din zâmbetul Yolandei şi tandreţea cu care mângâia chipul încă plin de vânătăi al lui Rolfe, o încredinţă că era vorba de dragoste. Dacă şi Javier.

îşi opri gândul în acel punct. Javier n-ar putea niciodată s-o iubească. Foarte probabil că tocmai în acel moment se gândea cu ură la ea. De ce nu-i trecuse prin minte să lase inelul?

Cally rămase în Acapulco timp de două zile. Ştia că Yolanda şi Rolfe n-aveau nevoie de o a treia persoană care să le completeze fericirea, aşa că încercă să-i deranjeze cât mai puţin cu putinţă. încercă să-şi ocupe timpul cu distracţiile pe care oraşul le oferea turiştilor, dar nu reuşea să-şi mute gândul de la Javier. O chinuia amintirea primei lor întâlniri, când îi spusese că venise în Mexic pentru bani. Se gândea disperată că acum avea un motiv pentru care să fie convins de aceasta.

Medită la posibilităţile pe care le avea de a-i returna inelul. Cum să procedeze? Nu putea să-l trimită prin poştă, era prea valoros şi ar fi format un pacheţel numai bun să fie rătăcit din neatenţie.

în seara când Rolfe şi Yolanda insistaseră să meargă cu ei la Quebrada pentru a vedea scufundătorii, Cally le spuse că plănuise să se culce devreme.

- Şi ieri te-ai culcat devreme, obiectă Rolfe. Continuă glumeţ: prea mult somn nu e sănătos, fetiţo! Lăsă gluma la o parte şi întrebă pe un ton serios: ai dat telefonul acela?

- Poate că o să vin totuşi cu voi la Quebrada, spuse ea, ştiind că între el şi Yolanda nu existau secrete, că ştia de ea şi Javier şi de cearta pe care o avuseseră.

Un moment, reuşi să-l alunge pe Javier din minte. Unul dintre scufundători sărise în apă şi Cally se temu pentru viaţa lui, înălţimea de la care s'rise era mare. închise ochii s' nu priveasc' şi auzi aplauze în jurul ei. Când îi deschise, putu s'-l vad' în mijlocul valurilor. Teama pentru siguranţa lui disp'ruse şi Javier îi n'v'li din nou în gânduri.

în taxiul care-i ducea la Acapulco, lui Cally îi veni ideea s'-l roage pe Rolfe s' returneze inelul în locul ei. Ar'ta mai bine, din cauz' poate c' Yolanda se afla lâng' el. Ar fi putut s' ia un avion pân' în Durango şi drumul n-ar mai fi fost atât de obositor.

- Rolfe, spuse ea şi el se întoarse spre ea. Era înc' palid şi faţa lui mai p'stra urme ale încerc'rii prin care trecuse. Se râzgândi imediat. Nimic, zise ea.

- Sun'-l, o sf'tui el, şi intrar' în hotel.

Hotărâser' s' se vad' la piscin' a doua zi. Cally sosi prima, fiindc' vroia s'-i comunice ceva lui Rolfe. Nehot'rârea ei luase sfârşit. Nu putea face decât un singur lucru, şi era uimit' c' nu realizase asta mai repede. Ştia c' va avea nevoie de curaj, dar n-o l'sase în urm' pe vechea Cally numai ca s' se descopere ca nu sc'pase de laşitatea pe care o simţise f'când parte din firea ei, pe când locuia cu tat'l ei.

Rolfe v'zu dintr-o privire c' era hot'rât' s' fac' ceva. îi spuse f'r' nici o introducere:

- Te-ai decis s'-l suni.

- M-am decis s' merg s'-l v'd, spuse Cally liniştit' şi descoperi abia atunci ce frate bun avea.

- Dup' cum ar'ţi, probabil c' vrei s' pleci cu primul avion, îi r'spunse el serios.

Cally era convins' c' dragostea lui pentru Yolanda îl

maturizase. Nu o l's' s'-şi pl'teasc' biletul de avion, deşi ea protestase c' mai avea banii pe care i d'duse înainte.

- N-o s' mai ai nevoie de un bilet pentru Anglia, aşa c' p'streaz'-i şi cump'r'-ţi un cadou de nunt' din partea mea şi a Yolandei, îi spuse el bine dispus.

Cally se gândi cu tristeţe că tocmai pentru biletul pentru Anglia va avea nevoie de ei, dar nu i-o spuse. Ar fi fost prea multe complicaţii dacă ar fi început să-i explice de ce nu va avea loc nici o nuntă. Se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

El şi Yolanda o conduseră la aeroport. O îmbrăţişară amândoi cu afecţiune şi Rolfe o atenţionă:

- Ştiu că nu ţi-a plăcut ideea de a-i da un telefon băiatului, dar pe mine sună-mă în următoarele trei săptămâni şi jumătate, altfel ne mutăm şi se complică lucrurile.

Chiar dacă nu ştia ce le spusese Javier Teresei şi lui Arturo, când se întorsese la fermă fără ea, Cally era sigură că n-o voia niciunde în apropierea casei lui.

Se făcuse seară când ajunsese şi era obosită. Se cazăla un hotel modest. Javier probabil că cina în oraş, aşa că se gândi că cel mai bine era să-l sune a doua zi dimineaţă.

Totuşi, la ora nouă în seara aceea, ridică receptorul şi ceru numărul casei lui. Dacă nu era acasă, măcar încercase. Dacă era acasă, deşi ştia că o aştepta o încercare grea, măcar ar fi auzit vocea după care tânjea.

Aşteptarea dură un timp care i se păru foarte lung. Nervii începeau să-i cedeze. Se pregătea să repună receptorul în furcă, când auzi vocea lui Javier. Se agăţă de telefon şi nu putu scoate o vorbă. îi simţi uimirea din voce că nu răspunde nimeni, uimire care foarte curând trebuia să se transforme în furie, imediat ce ar fi aflat cine se afla

la celălalt capăt al firului.

-J-Javier, se bâlbâi ea şi o linişte apăsătoare se lăsă între ei, în timp ce el înţelgea cine era. Când îl auzi din nou, vorbea în engleză, cu un ton din care Cally pricepu repede că se lupta să-şi păstreze controlul.

- Cally? Cally tu eşti? întrebă el ca şi cum nu putea să creadă. Fireşte, după tot ce făcuse, după felul în care plecase cu inelul acela valoros, n-avea cum să creadă că ar mai fi avut îndrăzneala să-i telefoneze.

Capitolul 10

- Da, eu sunt, sopti Cally, ştergându-şi ochii cu dosul palmei. Uitase toate cuvintele pe care le preg'tise înainte şi spuse prosteşte: am fost. am plecat la Acapulco.

- Ce. începu el s' se r'steasc', dar Cally, anticipându-i furia şi ştiind c' n-o va putea suporta, i-o lu' înainte:

- Am plecat cu Rolfe .

- Ştiu asta, îi r'spunse el nervos. Cally îşi închipui cât de furios trebuie s' fi fost când n-o g'sise în camer', plecat' cu inel cu tot. Probabil c' primul lucru pe care-l f'cuse fusese s' se repead' la spital. Vocea lui, ceva mai calm' acum, îi întrerupse gândurile:

- Unde în Acapulco? în care hotel stai?

- Nu. nu sunt acum în Acapulco, îi dezv'lui ea şi imediat îşi d'du seama c' îşi pierduse din nou controlul. îi url' în receptor:

- Atunci unde naiba eşti?

Preg'tit' s' fac' orice numai s'-l calmeze, Cally îi d'du repede numele hotelului şi ad'ug':

- E aici. Aici, în Durango.

- Eşti în Durango! P'rea uluit şi Cally simţi c' nu mai putea suporta.

- Am uitat să-ţi dau inelul înapoi când am plecat, îi explică ea în grabă, dar nu apucă să spună mai mult.

- Mă uimeşte cât de multe lucruri ai putut să uiţi, o întrerupse el furios şi-i trânti telefonul.

Năucită, Cally privea receptorul din mâna sa. îl puse încet înapoi în furcă. Nu încercă să se dezbrace şi să se urce în pat. Era mult prea agitată pentru somn. Fără să ştie ce face, începu să se plimbe nervos prin cameră, încercând să-şi adune gândurile.

Peste o jumătate de oră se mai calmase, dar era în

continuare prea agitată ca să poată dormi. Ştia că, cel puţin în seara aceea, nu va mai avea curajul să-l sune pe Javier. Spera s-o sune el după ce se va fi potolit. Probabil că-i va spune să lase inelul la conducerea hotelului sau ceva de genul acesta. După o altă jumătate de oră, Cally înţelese că nu va mai suna.

încercă să analizeze situaţia logic. Probabil că-i va telefona mâine. Tot ce putea face în acel moment, era să-şi planifice plecarea acasă.

O bătaie puternică în uşă îi întrerupse gândurile. Deschise uşa. Javier era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă şi păli puternic la vederea lui. Era încă furios, dar intră în cameră destul de stăpân pe sine.

- Bine, spuse el după ce-i aruncase o privire. Văd că nu te-ai culcat. Adună-ţi lucrurile!

- Lucrurile? întrebă ea fără să înţeleagă. Simpla lui prezenţă era de-ajuns s-o bulverseze.

- Nu rămâi aici. Tocmai m-am ocupat de nota de plată.

- Dar unde. încercă ea să întrebe, dar se opri fiindcă privirea lui se mai îmblânzise după ce se uitase la ea cu intensitate.

- Pari obosită, comentă el scurt înfăţişarea ei. Luă valiza de pe jos, o puse pe pat şi o deschise. înainte ca ea să înţeleagă ce face, îi adună puţinele lucruri pe care le avea în sertare şi pe măsuţa de toaletă şi le împachetă rapid.

Simţul de autoapărare o făcu să-şi revină. îi spuse cât putu de aspru:

- Nu merg niciunde cu tine, Javier. Am. am venit doar s'-ţi dau asta. îşi scoase inelul cu diamant de pe deget şi i-l întinse.

Nu apuc' s'-i simt' pierderea prea mult' vreme. Javier îl

lu', îi prinse mâna stânga şi-l puse imediat la loc.

- Ne-am înţeles c' vom fi logodiţi timp de trei luni, domnişoar', o repezi el. Nimeni nu încalc' o promisiune pe care mi-a f'cut-o, şi asta e valabil şi pentru tine! Şi în timp ce ea încerca s' înţeleag' ce vroia s' spun', continu' pe acelaşi ton furios: mergi cu mine de bun'voie sau te duc pe sus, te priveşte.

Cally st'tea îmbufnat' al'turi de el, în timp ce maşina înainta în noapte. Nu avusese de ales decât s' mearg' cu el. Rezerva caracteristic' firii ei o împiedicase s'-i pun' ameninţarea la încercare. Nu se putea imagina dus' pe um'rul lui în faţa tuturor acelor oameni din sala de recepţie a hotelului.

Probabil c' el ştia asta, îi trecu prin minte şi se simţi revoltat'. O cunoştea suficient de bine încât s' ştie c' nu va risca niciodat' s' se fac' de râs în public.

Tot drumul pân' la ferm' nu-i venir' în minte decât gânduri vindicative la adresa lui şi a felului în care se purta cu ea. Ţinea deci atât de mult la imaginea lui. Evident, nu spusese nim'nui nici un cuvânt despre anularea logodnei lor. Ar fi putut, totuşi, s' inventeze un motiv plauzibil privind proiectata ei întoarcere în Anglia: tat'l ei se îmboln'vise brusc sau ceva de genul acesta.

Cally ştia prea bine ce se afla, de fapt, în spatele obiecţiei ei de a reveni la ferm'. Se temea. Se temea nu numai de faptul c', dup' dou' luni, îi va fi mult mai greu s'-l p'r'seasc', dar şi de posibilitatea ca, în acest interval, el s' descopere care erau adev'ratele ei sentimente faţ' de el. Mândria ei n-ar fi putut suporta aşa ceva.

Revolta o p'r'si imediat ce d'du ochii cu casa atât de îndr'git'. Nu ştia cum reuşise s' nu izbucneasc' în lacrimi când Javier oprise maşina în faţa intr'rii principale. Intr'

cu el în cas'.

- îţi duc valiza în camera ta. Dacă n-ai nevoie să mănânci ceva, cred că ar fi mai bine să mergi imediat la culcare.

- Nu vreau să mănânc nimic, îi răspunse cu voce scăzută în timp ce ochii ei priveau cu dragoste pereţii albi ai casei. Javier păru că nu se îndoieşte de spusele ei. Urcă scările şi-i lăsă valiza în cameră. Până când ea ajunse în capul scărilor, el ieşise din camera ei. Agresivitatea lui părea că scăzuse mult în intensitate, fiindcă îi spuse blând:

- Noapte bună, Cally. Somn uşor.

- Noapte bună, îi răspunse ea şi intră în camera ei. Se îmbrăcă în pijama în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Ştia că se schimbase foarte mult. Când locuise cu tatăl ei, nu plânsese niciodată, poate fiindcă niciodată nu trăise cu adevărat. Acum simţea şi suferea întocmai cum simţeau şi sufereau şi ceilalţi oameni. Continuă să plângă.

Când simţi o iritare în gât, deveni disperată. Nu mai tuşise de mult timp şi acum se părea că oboseala îşi spunea iar cuvântul. Zguduită de un atac de tuse, se gândi imediat la limonada caldă care avusese înainte un efect de-a dreptul miraculos. Era însă hotărâtă să nu iasă din cameră. îşi amintea prea bine ce se întâmplase data trecută.

Tusea începu s-o lase. Se aşeză pe marginea patului, aşteptând să se liniştească complet. Lacrimile încă nu i se uscaseră când, dându-şi la o parte părul care-i cădea peste faţă, văzu inelul cu diamant de pe degetul ei. începu din nou să suspine.

Cât timp stătuse Javier acolo, privind-o, nu ştia. Se gândi că, totuşi, nu putea fi de mult în cameră. Fusese

atât de absorbită de încercarea de-a se calma şi de a-şi înăbuşi sentimentele, încât nu auzise uşa deschizându-se. Nu-l văzuse până când el nu făcuse o mişcare care-i trădase prezenţa. Se apropie de ea şi o ajută să bea din paharul cu lichid cald pe care îl ţinea în mână.

- Ai scăpat de tusea asta la foarte puţin timp după ce ai venit în casa mea, îi spuse el liniştit. Şi, în timp ce gâtul ei se liniştea, continuă pe acelaşi ton blând: se pare că nu ţi se potriveşte clima din Acapulco la fel de bine ca cea din Durango.

Cally îşi dori ca lacrimile ei s' poat' fi oprite la fel de uşor precum îi fusese alinat' tusea. Ar fi fost mai bine dac' Javier nu s-ar fi purtat atât de amabil cu ea. în felul acesta, nu f'cea decât s'-i îngreuneze situaţia. Ar fi vrut s' plece, dar el nu p'rea s' se gr'beasc' s' ias' din camer'. Se temea teribil c', acum c' tusea ei trecuse, va descoperi c' mai exista un motiv pentru care ochii ei înotau în lacrimi.

- M' simit bine acum, îi spuse ea ascunzându-şi faţa de el. Mulţumesc.

Mâna lui o prinse cu blândeţe de b'rbie şi, deşi ea încerca s' se retrag', îi întoarse capul spre el. Cally îl privi prin ceaţa format' de lacrimile ei, dar nu reuşi s'-i prind' expresia. Se temea dar, în acelaşi timp, dorea s' fie bun cu ea. îi d'du drumul şi se aşez' pe pat, lâng' ea.

- Lacrimi, Cally? o întreb' cu hot'râre, dar f'r' s' existe nimic ostil în vocea lui. Eşti chiar atât de nefericit' c' te-ai întors aici?

Simţi imediat impulsul de a alunga ideea aceasta fals'. Trebuia totuşi s' fie prudent', mai avea dou' luni în faţ'.

- Nu. nu e asta, îi spuse ea încet şi, g'sind o batist' în buzunarul pijamalei, îşi şterse lacrimile într-un efort

disperat de a deveni mai prezentabil'.

- Atunci, ce e? o întreb' el liniştit.

Cally se str'dui s' g'seasc' la repezeal' un motiv, dar nu reuşi.

- N-are importanţ', spuse ea, încercând s' evite un r'spuns direct.

- Eu cred c' are.

Era mult prea aproape de ea şi se simţea copleşit' de prezenţa lui. St'tea la marginea patului şi n-avea unde s' se mişte. N-o ajuta nici faptul c' Javier îi luase mâna dreapt' şi o mângâia uşor.

- Ştiu c' nu plângi cu uşurinţ', Cally, spuse el gânditor. Când te-am mai v'zut plângând, era ceva natural, te eliberai de.

- Opreşte-te!

Cuvântul pornise aproape f'r' voia ei. Se temea c' se apropia prea mult de cauza lacrimilor ei. Abia apoi realiz' c', poate cu acest singur cuvânt, spusese prea multe şi se d'duse de gol. Când Javier continu', se simţi uşurat' c' nu asociase plânsul ei cu sentimentele pe care ar fi putut b'nui c' le avea pentru el.

- S' m' opresc? Nu-ţi fie fric' de ceea ce simţi, fetiţo. Nu-ţi reprima sentimentele. Aş prefera s' recunoşti c' te simţi nefericit' fiindc' te-ai desp'rţit de fratele t'u, decât s' cred c' îţi pare r'u c' te-am adus acas'.

Acas'. Cât de natural o spusese! Ca şi cum ferma lui era într- adev'r casa ei. F'cu un efort şi îşi reveni. Oricum sunase, Javier nu voise s' dea un astfel de înţeles cuvântului. îşi aminti c' engleza nu era limba lui natal' şi se gr'bi s' cread' acest pretext.

- Am dreptate? Eşti trist' din cauz' c' te-ai desp'rţit de Rolfe? insist' el când ea nu d'du nici un r'spuns.

- îmi va fi dor de el, încerc' ea s' scape.

- Dar o s'-l mai vezi.

Se str'duia s-o înveseleasc'. Dar, atât timp cât va r'mâne în camera ei, nu-şi va putea rec'p'ta controlul, ştia bine asta, aşa c' încerc' s' fac' un efort.

- Fireşte c-o s'-l mai v'd, spuse ea voioas'. Se întoarse spre el şi-i zâmbi. V'zu imediat c' şi el zâmbea.

- Dac' asta vrei, îi propuse el, n-am nici o obiecţie s'-l inviţi aici.

Uimirea îi alung' zâmbetul.

- S'-l invit aici!

- Dac' asta vrei.

- Dar.

Se uit' la el f'r' s' poat' continua. Simţi c' va începe s' plâng' din nou. Ştia c' ura lui Javier pentru Rolfe nu trecuse ,dar, fiindc' mândria nu-i permitea s-o ştie nefericit' în casa lui, era gata s' lase aceast' ur' la o parte pentru ca urm'toarele dou' luni s' fie mai suportabile pentru ea.

- N-aş putea să-ţi fac asta, Javier, spuse ea încet.

- Să-mi faci asta?

- Să te las să sacrifici un motiv de mândrie pentru un altul.

Nu ştia când anume reuşise să înţeleagă ce gândea ea, dar se simţi alarmată când îl auzi zicând:

- Dragostea învinge orice tip de mândrie.

Oare ghicise că, în ceea ce-l privea, ea îşi pierduse cea mai mare parte din orgoliu? Nu mai putea să se gândească la mândrie când, doar cu câteva minute în urmă, plânsese pentru el. Se grăbi să îndepărteze conversaţia de subiectul dragoste:

- Mă îndoiesc că-l voi vedea pe Rolfe înainte de a pleca în Anglia, spuse repede şi văzu că Javier asculta cu atenţie

cuvintele ei. Yolanda şi Rolfe vor rămâne în Acapulco câteva săptămâni, după care vor merge în alt loc. Fireşte, îmi va scrie în Anglia, deşi n-am discutat prea mult în privinţa asta. De-abia spuse aceste cuvinte şi îşi aminti că în Anglia nici măcar nu mai avea unde să locuiască. O să-mi scrie pe adresa unui oficiu poştal, sau ceva de genul ăsta, până o să-mi găsesc o locuinţă, continuă ea.

- Nu vei sta cu tatăl tău?

Cally simţi că agitaţia încă n-o părăsise. Nu pricepea de ce Javier părea că se înăsprise brusc.

- Ţi-am mai spus, zise ea, reuşind să-şi domolească nervozitatea, se va recăsători. Casa era deja oferită pentru vânzare când am plecat eu.

- Ai mai spus şi că nu e loc pentru tine în noua lui casă, răspunse el, dovedind că nu trebuia să-i reamintească nimic.

- Nu. nu vreau să stau acolo.

- Ai putea să rămâi aici, îi oferi el cu răceală.

Probabil că nu auzise bine. îl privi şi încercă să-şi adune gândurile. Reuşi cu greu să rostească:

- Vrei să spui. în Mexic? în Durango?

- Vreau să spun că ai putea rămâne aici, în casa mea. Tonul lui nu pierduse nimic din răceala de mai înainte.

- Nu! R'spunsul ei veni imediat, cât se poate de hot'rât. Javier încrunt' din sprâncene, dar pentru ea nu putea exista un alt r'spuns. Nu ştia cum va reuşi s' fac' faţ' celor dou' luni care urmau. Nu-şi putea permite s' se gândeasc' s' r'mân' mai mult. S'-l vad' în fiecare zi, s' ia cina cu el în fiecare sear', s' lucreze al'turi de el. Respinse aceste gânduri ademenitoare cu tot curajul de care se mai simţea capabil'. Nu! repet' ea.

- Atunci, nu e cum am crezut, spuse el mohorât. Plângeai din cauz' c' nu eşti fericit' aici.

- Nu, nu de asta, strig' ea şi simţi nevoia s' se ridice şi s' se plimbe prin camer'. Se st'pâni, fiindc' ştia c' nu trebuia s'-şi lase tulburarea s' ias' la lumin'. Locul meu e în Anglia. îmi iubesc ţara şi. peste dou' luni o s' m' întorc.

Era limpede c' nu-i pl'cea ce auzise. Chiar dragostea m'rturisit' pentru ţara ei, nu-i îmbun't'ţise dispoziţia. P'rea ca atunci, în hotelul din capital', s'tul de situaţie.

- Atunci du-te, naiba s' te ia! îi spuse grosolan. N-o s' mai fac nimic ca s' te opresc. De îndat' ce aranjamentul nostru va lua sfârşit, o s'-ţi cump'r personal biletul de întoacere.

Vorbele lui o durur'. Se schimbase într-o clip', de la b'rbatul care-i oferise un acoperiş deasupra capului, la cel care p'rea c' aştept' cu ner'bdare ziua când va sc'pa de ea. Mândria îi cuprinse întreaga fiinţ' când îi spuse, de data asta f'r' urm' de lacrimi:

- Poti s'-ţi p'strezi banii, Javier Zarazua Guerrero! Pot s'-mi pl'tesc şi singur' biletul de avion.

- Poţi? De unde ai f'cut rost de bani? se repezi asupra ei. Cine ţi i-a dat?

- Rolfe. Fratele meu, dac' vrei atât de mult s' ştii, îi arunc' la rândul ei, cu o voce r'stit', decis' s' nu dea înapoi.

Javier vru s' spun' ceva, dar se opri brusc. Ceva se întâmplase cu el, simţi imediat, deşi înc' nu înţelese ce anume. Se aşternu t'cerea. Recapitul' mental ce spusese şi nu g'si nimic care s'-i justifice reacţia.

-Ai biletul de avion asigurat şi te-ai întors la Durango, rupse el tăcerea. Te-ai întors tocmai în locul din care eşti atât de nerăbdătoare să pleci?

-Ţi-am spus de ce m-am întors. Trebuia să creadă asta chiar dacă, acum înţelese, nu făcuse altceva decât să se mintă singură. Ţi-am spus de ce. Inelul a fost singurul motiv.

-A fost într-adevăr?

Era îngrozitor! Simţea că ar muri de ruşine dacă el ar descoperi adevărul.

- Doamne, Javier, dar ce alt motiv ar mai putut fi? Simţea că nu-şi mai poate stăpâni tulburarea şi continuă înainte ca el să aibă timp să spună ceva: cred că ar fi bine să pleci. Uită-te cât e ceasul, nici unul n-o să mai fim buni de nimic dimineaţă.

-Am impresia că ai intrat în panică, fetiţo, observă el blând. Nu părea că avea de gând să facă ceva ca să-i uşureze situaţia: de ce, Cally? Ce te sperie?

- Nimic. Nimic nu mă sperie. Vreau să pleci ca să mă pot culca. Chiar tu ai spus că arăt obosită.

Simţea că o privea şi, agitată că ar fi putut să citească ceva pe faţa ei, se ridică repede de pe pat.

- Poate că eşti obosită, spuse Javier, ridicându-se la rândul lui, dar mă îndoiesc că o să adormi în starea de tulburare în care eşti.

- N-o să adorm nici dacă stai aici, nu? răspunse ea şi-i veni să geamă când pricepu că tocmai recunoscuse că era agitată.

-Atunci, remediul ambelor probleme se pare că se află în mâinile tale, zise el suav. Nu trebuie să-mi spui decât de ce, dintr-o duzină de alte căi pentru a returna inelul, ai ales-o pe cea de a veni în persoană să mi-l dai.

- Dar. am făcut o înţelegere cu tine că voi rămâne încă două luni, spuse Cally disperată.

- Erai dispusă să renegi înţelegerea noastră când am venit să te iau de la hotel, îi reaminti el.

- Eu. eu, zise ea neajutorată şi înţelese, prea târziu, că vorbise fără a se gândi în prealabil. Păi. ă. aveam remuşcări. Păreai că nu mai vrei să ai de-a face cu mine şi.

mi-am amintit doar când am ajuns în Durango.

- Eşti o mincinoasă înveterată, ştiai asta, Cally Shearman?

în punctul acesta, Cally cedă. Era mai mult decât putea suporta. După toate eforturile pe care le făcuse să-i ascundă adevărul, izbucni:

- Să te ia naiba, Javier! Te iubesc! Şi n-ai decât să mai spui şi acum că sunt o mincinoasă.

în cameră se aşternu o tăcere apăsătoare. Cally îşi dori cu disperare să se deschidă podeaua şi s-o înghită pământul. Javier nu spunea nimic. Rămase împietrit şi faţa lui începu să-şi piardă din culoare. Nu mai putea să suporte privirea uluită pe care i-o aruncă. îi întoarse spatele, înăbuşindu-şi lacrimile şi agăţându-se de mândria care-i mai rămăsese. îi spuse formal:

- Te rog să pleci. Ai vrut răzbunare pentru ce a făcut fratele meu familiei tale. Acum, o ai. Cred că o dragoste neîmpărtăşită se poate răscumpăra cu o alta. îl auzi mişcându-se şi-i mai spuse încă un lucru, înainte ca el să închidă uşa în urma lui: mâine mă voi întoarce în Anglia.

Se aştepta să audă sunetul scos de mânerul uşii. în loc de asta, simţi două braţe cum îi cuprind mâinile. Se întoarse şi-l privi uluită. Instinctiv, se trase înapoi, dar Javier nu-i dădu drumul. La rândul lui, îi spuse câteva cuvinte care provocară mirare:

- Şi, cum anume, micuţa mea Cally, vom proceda în privinţa logodnei noastre?

- Nu. nu poţi inventa vreo poveste? murmură ea. Dacă te îngrijorează ce o să spună oamenii, o să accept orice vei vrea.

- Ceea ce spun oamenii? Nu, querida Cally, asta n-are

nici o importanţă pentru mine.

Aceasta fu prima surpriză.

- Dar. protest' ea, nu de asta ne-am logodit?

- Ne-am logodit fiindc' pe tine te îngrijorau gândurile n'struşnice ale Teresei, îi spuse el, p'rând s' nu se poat' abţine s' nu glumeasc'.

Lui îi convenea s' se simt' bine, se gândi ea şi-i spuse repede:

-în orice caz, s-a terminat cu ranchiuna între familile noastre. La urma urmei, de asta m-ai adus aici, ca s' poţi.

- Cât de mult îşi place s' tragi concluzii pripite, observ' el, deşi ea ştia c' deducţia ei era f'r' greş. Aveam nevoie de un motiv ca s' te aduc cu mine. Trebuia s' te aduc cu mine, Cally. N-aş fi putut s' plec din Queretaro fir' tine.

Cally se simţi cu totul n'ucit'. A doua surpriz'. O f'cuse din cavalerism? Nu înţelegea nimic.

- M-aş fi putut duce la Consulatul Britanic, spuse ea înţepat'. Dac' le spuneam c' nu am bani.

- Faptul c' n-aveai bani, deşi eu aş zice c', mai degrab', erai lefter', a fost cel mai mare noroc pentru mine.

- M' bucur pentru tine, îl repezi ea şi încerc' zadarnic s'-şi elibereze mâinile. Totuşi, nu înţelegea. De ce? întreb' ea.

- Nu ştii?

Ea cl'tin' din cap.

- N-ai nici o idee?

Cally se gândi, dar nu reuşi s'-i prezinte vreuna.

- Nici una, spuse ea.

-Ai primit atât de puţin' afecţiune în viaţa ta, încât nu poţi s' vezi c' ţin la tine?

- Tu. ţii la mine? întreb' ea cu r'suflarea t'iat'.

Ochii lui îi spuneau c' acesta era adev'rul.

- Dar. nu m' pl'ceai deloc când m-ai adus cu tine.

- M' pl'ceam chiar mai puţin pe mine, fiindc' ai avut atâta putere asupra mea înc' din primul moment când te-am ţinut în braţe.

- Când am leşinat, îşi aminti ea.

- Pe atunci, credeam c' erai obosit'. Nu ştiam nimic despre virusul acela, spuse el şi faţa i se în'spri. Probabil c'-i venise în minte cum trebuise s' munceasc', bolnav' fiind. Se însenin' când îi zise: te-am luat în braţe şi am ştiut c' eşti viaţa mea. Vroiam s' fii falit', îngerul meu. Trebuia s' ai nevoie de ajutor, de orice fel de ajutor, şi eu s' fiu acolo şi s' ţi-l ofer.

Cally îşi l's' capul pe um'rul lui şi simţi cum sufletul i se liniştea. Totul era atât de frumos, încât, un moment, se temu s' nu fie doar un vis din care s' se trezeasc'.

Câteva minute, se mulţumi s' o strâng' la pieptul lui, s-o aib' lâng' el. îi mângâie p'rul şi-i spuse cât de mult vroise s-o aduc' în casa lui. îi telefonase Teresei s' preg'teasc' o camer' de oaspeţi înc' înainte de a merge s-o ia din hotelul în care o cazase în Queretaro. Sperase c' va g'si o metod' prin care s-o ia cu el.

- Sincer? spuse Cally şi îşi ridic' privirea spre faţa lui.

- Sincer, mica mea neîncrez'toare, r'spunse el, şi o strânse atât de puternic încât se temu c' o s'-i frâng' coastele. Dios, cât de mult te iubesc, frumoasa mea Cally.

- Oh, Javier, te iubesc atât de mult încât am crezut c' o s' mi se rup' inima!

O aşez' pe pat şi începu s-o s'rute. Cally nu se mai putu gândi la nimic, decât c'-l iubea şi c' era viaţa ei.

- Te quiero. Te amo, îi şopti el şi începu s'-i de la o

parte pijamaua.

Cally îl s'rut' şi nu-i trecu prin minte, nici un moment, s' se sustrag' mângâierilor lui.

- Te amo? îl întreb' ea.

- înseamn': te iubesc, îi traduse el şi zâmbi când ea îşi reaminti:

- Ai mai spus asta, în prima mea s'ptămân' aici, în ziua aceea, la casa supraveghetorului. Oh, Javier, aş fi vrut s' fi ştiut de atunci.

- Nu ştiu dacă ai fi apreciat-o atunci. Nu cred că, în micul tău suflet retras, exista pe atunci dragoste pentru mine, nu?

- Poate că nu, admise ea. Dar nu-mi stă în fire să. să fac astfel de lucruri cu orice bărbat, aşa că trebuie să fi fost şi atunci ceva. Am descoperit că te iubeam în hotelul acela, când am plâns a doua oară pe tine.

Nedumerirea îi apăruse pe faţă şi, Javier, deşi dornic s-o sărute, o întrebă:

- Ce e, dragostea mea? Spune-mi. Nimic nu trebuie să te mai supere vreodată.

- Dacă mă iubeai, de ce ai fost atât de rece cu mine, atunci?

- Să te iubesc? Te ador, scumpa mea. Dar, rece? Poate că aşa păream, dar nu asta simţeam în sinea mea. N-am făcut bine că te-am cazat în acelaşi apartament cu mine. Credeam că o să mă descurc, chiar dacă te aveam atât de aproape, dar, într-o zi, ai uitat de rigiditatea educaţiei tale, şi ai mers să dansezi în ploaie. Dorinţa pentru trupul tău e o parte naturală a dragostei mele pentru tine, nu te supără, nu?

- Câtuşi de puţin, veni răspunsul rapid şi Cally se înroşi

din cauza promptitudinii ei.

îi povesti apoi cât de nebun de furie fusese când se întorsese la hotel şi n-o găsise acolo.

- Mă ierţi? îl întrebă ea blând, dornică să şteargă tot ce fusese durere în trecutul lor.

- îţi iert orice, cu condiţia să mă iubeşti, spuse el şi o sărută.

O bătaie în uşă îi făcu să tresară. Javier o acoperi la loc şi se întoarse spre uşă. Cally se înroşi când o văzu pe Teresa, dar care, de data asta, zâmbea.

Avu loc un schimb scurt de cuvinte, în spaniolă, între ea şi Javier şi Teresa plecă, nu înainte de a-i ura:

- Buenas noches, senorita.

- Exist' anumite momente când m' gândesc cât se poate de serios s' m' despart de serviciile ei, îi spuse el şi Cally se gr'bi s'-l roage:

- Nu, Javier, te rog.

- îţi place de ea?

- Da, da, spuse ea la fel de gr'bit.

- în cazul acesta, o mai las s' stea, rânji el, şi ea înţelese c' nu se gândise cu adev'rat s-o concedieze. Te auzise tuşind şi v'zuse lumin' în faţa camerei tale.

- Cât e de dragul'! spuse ea cu afecţiune.

- Nu tocmai asta i-am spus când am trimis-o la plimbare, dar, din moment ce zâmbea, nu cred c-a pus-o la inim'.

îi lu' mâna stâng', pe care se afla inelul de logodn', şi o s'rută. Mângâie locul unde se afla acesta, chez'şia promisiunii c' va fi a lui şi-i spuse cu regret:

- Te las acum, Cally, dar numai dac' îmi promiţi c' te trezeşti mâine devreme. O s' fiu ner'bd'tor s' te v'd.

- Nu lucrezi mâine?

- Sper s' am multe de aranjat, îi spuse el. Inelul acesta st' bine pe mâna ta, atât de bine încât ai uitat s'-l returnezi. S' sper, deci, c' o s'-i pot pune şi însoţitorul?

Cally g'si acest' cerere în c's'torie ca fiind cea mai frumoas' din câte îşi putea închipui. Dragostea îi str'lucea în ochi când îi r'punse:

- Da, curând, cât mai curând, Javier!

Sfârşit